

ס. הזה

סיפור
הבלעדי
של

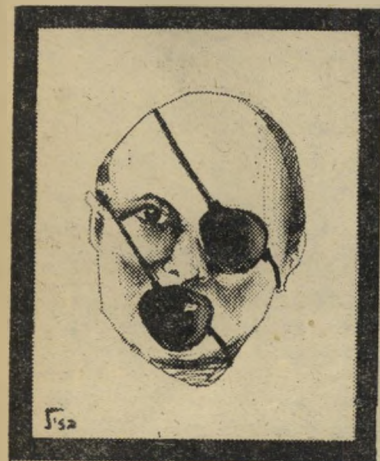
ג'וינט מ'חצ'ל

הבלעדי
הבלעדי

ראיון מיוחד

את מעבר-החצייה. החברה שלה, או שתיהן, עברו באור אדום. השוטר תפס את הבחורה. מבנות עדות המיזרח — אחו בה בגסות ותבע תעודות זיהוי. הבחורה סירבה להזדהות והלכה לה. או רדף אחריה השוטר, דחף אותה, הפילה ארצה והיכה אותה כשניסתה להתרומם. ההמשך: באה נידת ולקחה את הבחורה למשטרה. שם השליכו אותה מייד לתא המעצר, בעוון "תקיפת שוטר". אורחים שבאו לתחנה כדי להעיד לטובתה, נאלצו לחכות למעלה משלוש שעות עם כניסת

דיין שז בזוי

השבת — עד שהתייאשו והלכו. רק אז גבו עדות מהבחורה עצמה. למרבה המזל נלוותה עיתונאית, מחברות המערכת, אל הבחורה. זו הזויה שמייס וארץ, הדייקה קצינים בכיריה ואת דובר-המשטרה — שבאו למקום בלי-יש בת. רק אז שוחררה ה- עצורה.

★ ★ ★
בין עדי-הראיה
ההמומים נמשך הוויכוח עוד שעות רבות לאחר מכן. אמר אחד מהם: "אם כך מתנהג שוטר בלב צפון תל-אביב, לעיני

שער "העולם הזה"

כל-ן הרבה אנשים — אז איך הוא היה מתנהג בשכונת-התקווה, למשל, או אפילו בשכמ?" הוסיף עדי-הראיה שני: "ואם כך מתנהג שוטר אחד — מי יודע איך מתנהגים שוטר רים אחרים?"

אש כפ

האנגלים אומרים כי "מוחות גדולים חושבים זה כמו זה." זה קרה שוב בשבוע שעבר. ביום הראשון בשבוע הביא צייר-הקארי-קטורות של המערכת, בזיל, קאריקטורה ש-כבשה מייד את ליבנו. היא הראתה את משה דיין, כשרטייה שנייה מכסה את פיו. הרעיון נראה לנו כל כך טוב — עד כי החלטנו כי יהיה זה בייבוי להשתמש בו לסתם קאריקטורה, החלטנו להפכו לשער הגליון — וכך נולד אחד השערים היותר מעניינים בתולדות העולם הזה. ביום השלישי פתחתי את גיליון הארץ — וחשכו עיני. בלי כל קשר לבזיל שלנו, עלה אותו רעיון על דעתי של צייר-הקארי-קטורות המוכשר של הארץ, זאב. הוא צייר את דיין, עם הרטייה על פיו, יושב בין אשכול לאבן. כימעת ביטלנו בגלל זה את השער, ברגע האחרון — שמא יאמרו. אבל הרעיון היה כל-כך טוב, שכאב הלב. אז השארנו את זה.

★ ★ ★
כמה קוראים שאלו אותנו, לאחר מכן: "בעצם, מה רציתם להגיד? למה לא היתה כותרת על השער?" "האם רציתם להתלונן על זה שסותמים את הפה לדיין — או להיפך, רציתם להגיד שכדאי לו לסתום את הפה?" "או מכיוון שלא אמרנו — מה אתם חושבים?"

★ ★ ★
פעמים רבות באים אלינו עצורים שהשתחררו — עכריינים מועדים וסתם

דיין שז זאב

אורחים — ומתלוננים על כי הוכו במשטרה. לרוב עומדת במיקרים אלה עדות מול עדות, וקשה להוכיח דבר. לא כן ביום השישי האחרון. כתבי העולם הזה לא היו צריכים להגיע אל הסיפור, כי הסיפור בא אליהם. אחרי ישיבת-המערכת השבועית הגדולה, ביום השישי, הלכו כמה מכתבינו בצוותא לשותות משהו בקפה קליפורניה, בצומת דיזנגוף-פרישמן בתל-אביב. מספר אחד מהם: ישבנו ושוחחנו, כאשר שמענו לפתע צעקות מתרידות. חשבנו שאשה נדרסה. קפצנו ממקומנו. ואז ראינו אשה שוכבת על הארץ, על המדרכה — ושוטר לבושי-מדים מתכופף מ-עליה. בשנייה הראשונה חשבנו שהיא רוצה לעזור לה, כי פשוט היה קשה להאמין למה שראו עינינו. השוטר היכה את האשה, משך בשערותיה באכזריות. כל זה באמצע היום, במקום הפומבי ביותר בכל מדינת-ישראל, לעיני עשרות אנשים — ביניהם עיתונאים, אדריכלים, אמנים וחבר-כנסת.

הקהל הנוצם חש אל המקום. בן רגע הוקף השוטר באנשים מלא-ידע, והיה כפסע בינו ובין מישפטי-ליני. אילו הרים מישוה ראשון יד על השוטר, אני משוכנע כי כל הקהל היה עורך בו שפטים. השוטר עצמו היה במצב היסטרי, דחף את האנשים, תפס את הבחורה כמו שתופ-סים פושע מסוכן, סחב ודחף אותה — וכל אותו זמן צר עליו הקהל מכל עבר. מסיפורי הבחורה, שהיתה בהתרגשות היסטורית של פחד וזעם, ומסיפורי עדי-הראיה, נסתבר כי הנערה וחברתה עברו

20 שנות חיינו היפות ביותר
מתוך הסליקי הפרטי של שאול ביבר
הספר (לא אלבום) המעניין ביותר
שיצא השנה.
אולי עוד ניתן להשיגו בחנויות.

הפצה בלעדית ידיעות אחרונות

פנטסטי! על מסד הענק של הסינרמה!

השבוע

52 פרטים

80

★ שירלי מקליין
★ דוד ניבן ★ קוטיפלס
★ מרלן דיטריך ★ פרנק סינטרה

ועוד 40 כיכבים אחרים: צ'רלס בוואיה, רוברט ניוטון, פרננדו, צ'רלס קובורן, נואל קווארה, ג'ון גילגוד, טרבור הווארד, בסטר קיט, פיטר לורי, ג'ון מילס, רוברט מורליי ועוד רבים אחרים.

שעות ההצגה במוצי"ש: 6.30 — 9.30, בימי חול 6.00 — 9.00
במחירים 1.75, 2.35, 2.85, 3.60 ל"י

למכירה בגלל פירוק
אולם לתעשייה

300 מ"ר על שטח של דונם
באזור-התעשייה בכביש פתח-תקוה

פרטים: טלפון 914343

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134'3
תד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דוסם משה שהם בע"מ,
תל-אביב, רח' סין 6 • גלוסות: צינקוגרפיה כספי בע"מ •
העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

מכתבים

התנהגות אשכול

איני איש-מדע, גם לא מומחה לפסיכר-
לוגיה, אך האדם המגמגם הזה, ראש-מש-
לתישראל, הוא לדעתי איש שאיבד את
שישיו-מישקלו.

ובמיקרהו של מר אשכול — אסור לאבד
שישיו-משקל תחת לחץ. לכן, כאזרח, אני
מציע שמר אשכול ישקול כל ראיון —
ובעיקר, ראיון המופנה למדינה ולעולם, ו-
יימנע מהצהרות מגומגמות.

אלכרמ ואנתו, כפר-יבנה

"אלי-פתח" בפאריס

חורתי לפאריס בדיוק כדי לחזות ב-
באריקאדות ב-10 במאי טיילתי ברחובות
פאריס כאילו והיה זה מהפכת-אוקטובר ב-
מוסקבה. מאז ה-
שתתפנו בכל האר-
צות הללו, וב-
אמצע המערכה, ב-
לב פאריס — ת-
צחקו ודאי — שוב
היה עלינו להתמו-
דד עם בעיית ישר-
אל-ערב.

כל האנטי-ישרא-
לים והאנטי-שמים
ניסו לנצל את ה-
מצב. במסווה של
"קבוצות מהפכניות"
שונות הציפו את

האלטר

הסורבון בכרוזים אנטי-ישראליים ואנטי-
שמיים.

דוכן-ענק של אלי-פתח מלך בכיפה, עם
תצלומיהם של "מעשה-הזוועה" הישראליים
נגד הערבים. היה לנו מה לעשות: הקמנו
דוכן מתחרה, עם שלט: "המהפכה במרחב
עוברת דרך הסכם בין העם הישראלי והעם
הפלסטיני."

פירסמנו כרוזים שונים ובאמצע התיגר-
ות הגענו, בכל זאת, לדו-שיח מסוים עם סטוד-
נטים ערביים.

מארק האלטר, פאריס, צרפת

צנחנים קטועי-רגליים

ברשימתכם על הצנחן קטוע-הרגל (העולם
הזה 1606) כתבתם כי "בהיסטוריה של
הצנחנה לא ידוע על אף צנחן שהמשיך ל-
צנח כשהוא קטוע רגל, או נעזר על-ידי
פרוטזה."

זוהי כמובן טעות: דוגלאס באדר, טייס
קטוע שתי רגליים, מפקד גף מטוסי-
ספיטפייר במלחמת-העולם השנייה, צנח על
רגל אחת, גם היא פרוטזה.

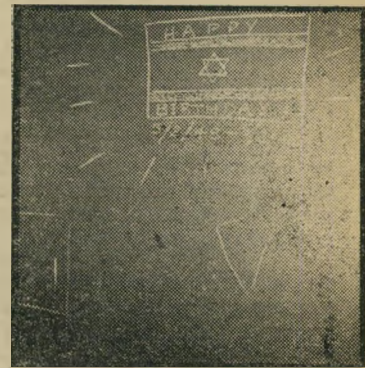
זה אירע כשמטוסו נפגע בשמי-גרמניה
ועלה באש. באדר רצה לצאת מהתא ולצנות,
אך רגלו נתפסה בדחשת הגה-הכיוון. מה
שהיה עלול להיות פאטאלי עבור טייס רגיל,
לא היווה עבורו כל בעיה: הוא השתחרר
מהפרוטזה, השאיר אותה במטוס וצנח על
רגל אחת — תותבה.

מאוחר יותר, בתיאום עם שוביו, הצניח
חיל-האוויר הבריטי פרוטזה חדשה עבור
באדר השבוי, כדי שיוכל ללכת.

מיקי אפרון, תל-אביב

א"י השלמה בניירורק

ר"ב תמונת-הלוח בכיתתי, במכון הפולי-
טכני רגסלר, מחלקה לפיסיקה.
את הציור ציירו, ביום העצמאות ה-20 של

הציור על הלוח בניירורק

מדינת-ישראל, שלושה איש: בחור ממוצא
הולנדי, בחור אמריקאי וסטודנט סיני.
אגב, זכותכם להטיף למדיניות כרצונכם
במאמרים, אבל להבליט את דעותיכם ב-
עזרת מאמריות ובכותרות-לחמונות, זה
(המשך בעמוד 4)

הצטרף גם אתה ללובשי חולצות 555 LINE להב

מבחר חולצות בדיגומי האופנה האחרונים, בגווני העונה,
פסים או משבצות בגזרות חדשות.
חולצות 555 LINE הינן אוריריות, נוחות ואינן דורשות גיהוץ.

עם כותנה **Diolen®**

מאריגי

להב

מעוצבות ע"י

להב - החולצה המלהיבה כל גבר ואשה

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

לא יפה. בייחוד שזה יגרום לאנטי-שלום.
ראובן אורן, מח' לפיסיקה,
טרון, ניו יורק, ארה"ב

מנוחת-ראדיו בשבת!

הראדיו לא נותן לנו מנוחה בשבת. וי-
בכלל, נוהגים בשידורים בחוסר-טעם. לי-
דוגמה: ב-7 ביוני 1968 שידרו בקול ישראל
תוכנית-זמר, ובה שיר עם המילים הבאות:
"אם תרצה להיות נשיא/אז לא בשם קנדי"
— וזאת בדיוק בימי-האבל על בובי קנדי!
קול ציון לגולה לא מסכים עם הפסוק
האומר שצריך להיות שקט ושמה בשבת,
מקריא בקול דראמאטי מתוך סיפור על
אשה העומדת ב-
בית-חולים ליד מי-
סת'בעלה, ודמעה-
תיה נופלות על ה-
פצעים של האיש.

אהרליך

קול ישראל שידר
ב-21 ביוני מחזה
על קיבוץ בו שר-
תים לחיים, לכבוד
הניצחון, ביום ה-
רביעי לאחר המלח-
מה — ופיתאום
קול פגזים והתפוצ-
ציות.

אני מבין שמנסים להוכיח לקהל שיש
כוונות, אבל תנו לנו לחיות, בעולם הזה,
לפחות את יום השבת האחד בלי שידורים
כאלה!

ז'ק אהרליך, תל-אביב

בובי

הצרה עם אמריקה היא לא שווהי ארץ
אלימה יותר מרוסיה של סטאלין או מיש-
ראל של טרור אנטי-בריטי בעבר והתנג-
שויות-גבול בהווה.

הצרה היא שבארצות-הברית מצויים בש-
פע כל המרכיבים הדרושים להתפוצצות
שואתית: שפע כלכלי, גודש של מיליונים,
טכנולוגיה מתקדמת — ותוהו-ובוהו של
תקנות וחוקים, שכבר לא עוזר כלום, כש-
רוצים להסדיר בעייה.

בובי, כמו אחיו, היו קורבנות של דיוקנם
הציבורי: הם הפכו לסמלים, ואדם שונא
ומתוסבך שמח מאוד כשהוא יכול לרצוח את
סמל כל הצרות שלו.

שאול ברגר

וואשינגטון, ארצות-הברית

מקיקארתיוזם ואידיוקים

כתבתם על המקיקארתיוזם הפושה באוני-
ברסיטת תל-אביב
היא אות-אזהרה לי-
כל אדם ישר.
כסטודנט לעתיד —
ברגע בו אסיים את
שירותי בצה"ל —
אני שוקל עתה פע-
מיים אם לא לנסוע
לאוניברסיטה זרה.
כדי לא ללמוד לי-
פחות באווירה של
כפייה.

גורן

במאמרם על ד"ר מיכאל לוי גם כתבתם
שהד"ר אריאן נשוי. זה לא נכון: ד"ר ארי-
אן היה, אומנם, נשוי; אך לפני כמחצית ה-
שנה הוא נפרד מאשתו ועתה הוא גרוש עם
שני ילדים — בן ובת.

סטודנטית, האוניברסיטה, תל-אביב

מדוע אין נשים?

ברצוני להתריע על היעלמן ההדרגתי של
הנשים מחיי-המדיניות של ישראל. היתה לנו
שרת-החוק הראשונה בהיסטוריה, גולדה
מאיר. היו לנו כל תותחי מועצת-הסופעות
והחלוצות.

עכשיו, ב-1968, איני יכולה להעלות בוכ-
רוני אף שם של אשה בעלת תושיה מדי-
נית ויושר-לבב — אחרי ח"כ שולמית
אלוני.

כלום הפכה החברה הישראלית לחברה של
גברים?

אביבה שאול, חיפה

היחס לאורחים

לוי שמעון קובל במכתבו (העולם הזה
1607) על היחס לאורחים מהולנד, אך אינו
מביא שום עובדה, ולכן מכתבו מהווה פיס-
פוס-סתם.

לפי התמונה המצורפת, אני חושד ששמ-

סיאן שאה צעיר

לשבירת הצמא, לרעננות ולקרירות, אין כמו תה-קר
ויסוצקי, המשקה המרווה באמת.

גם המדע מוכיח זאת. לדוגמא, מחקריו של ד"ר א. דיכטר
תה-קר הוא המשקה המרווה ביותר

יתר על כן, תה-קר מכיל פחות קלוריות מכל משקה אחר.

תה-קר קל להכנה: תמצית תה חזקה, מים קרים, קוביות
קרח, סוכר ופלח לימון, לפי הטעם.

נשמח לשלוח לך כל דורש לקט מרשמים של תה-קר. נא כתוב אל ת.ד. 147 ת"א.

בקיץ העיקר - תה קר

פיפיק תה, פיפיק תה, פיפיק תה, תה, תה!

תה ויסוצקי

המרה אומנם הציג הכל מנקודת ראות ערבית, אך לא נגרר לפרובוקאציות. כששאל סטודנט ערבי מי אחראי למקומה של ישראל במרחב, כראשגר אימפריאליסטי, ענה ה-מרצה, לצחוקהקהל: "מה, אינך יודע?" ו-הסתמך על ההחלטה של האו"ם, בתמיכת אמריקה ורוסיה.

ד"ר יהויכין ברנר, האג, הולאנד

דו"ח ללא התחשבות
ביום ו', 31 במאי, העליתי על הקטנוע שלי, כטרמפיסט, את סמל-התותחנים משנה יהודאי. ידעתי שאני עובר עבירה, אך מראה הטרמפיסט הממתין, בשעות אחרי-צהריים, שיכנע אותי.

בכניסה לפתח-התקרה, בואכה מכפר-סבא, רשם לי שוטר דו"ח על 25 לירות בעתן הסעת אדם ללא כובע-מגן. כשהתנצלתי וטענתי שרק עשיתי טובה לחייל, אמר ה-שוטר: "תעשה טובה לאחרים כשלך זה לא מזיק!"

אומנם חוק הוא חוק — אך חשבת, לתומי, שקיימת הוראה למנוע דו"חות כא-לה, בקשר לטרמפיסטים-חיילים!

אפרים כץ, פתח-תקוה

טעות לעולם צודקת
"בדליקה שפרצה אתמול ביער הקרע הקיימת..." (דבר, 20.6.68)

ג'ק בולר, הרצליה

"הפקידה החשודה בהונאה בבאנק הובאה היום למטה הארצי של המשטרה ב-מכו-נת-א-מ-ת" (ידיעות אחרונות, 25.6.68)

כנימין רבינוביץ, תל-אביב

החייל-הטרמפיסט שהשאר במכוניתו של אורי אבנרי שעוין, ותחיילת שהש-אירה אונק ובו כסף — מתבקשים לפ-נות למערכת, ולקבלם.

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתבים.

מודעת-הבחירות האיטלקית

נאפולי לפני כחודש.
מתי יגיעו לכך שבישראל יופיעו, על מו-דעה אחת, סמל-מפא"י (מע"י) וסמל כוח-חדש-העולם-הזה — וזאת בגודל אחיד?
אריה פריהאוף, נאפולי, איטליה

ישראל בהולנד

לפני ימים אחדים ביקר במכון ההורכה והמחקר של האו"ם שליט אוניברסיטה סנט ג'ון, המכונה אוניטאר, הפרופסור המצרי יאסין אלי-אויסי. הוא הרצה בפני תלמידיו המכון שלנו על יחסי ישראל-ערב.

במרכז דבריו: על ישראל לקבל כב-סיס לדיונים את החלטת האו"ם משנת 1947/8, ואת הרעיון שהיא חלק מהמרחב, יחד עם המסקנה שיש להקים מדינה פלסטי-נית-ערבית, עצמאית.

שאלתי אותו מדוע לא עשו זאת הערבים משך 19 שנה, עד 1967. הוא ענה שזהו חטאם של הערבים. האווירה בעת הדיון והשאלות היתה שלווה ומצויינת. יש אצלנו בין התלמידים כ-15 ערבים על כל ישראלי.

בימיו: יונה זרצקי. כותרות-תרגום בגרמ-נית. סרט ציבועני.

הפסקת "חיוג על הפס" תל-אביב

● נכון בהחלט שאסירי החופש מוצג בפסטיבאל הסרטים בברלין אך כפי ש-העולם הזה דיווח — מחוץ לתחרות, במי-גרת "סרטים המוצגים על-ידי ארצות זרות".

צרות לנהגים

נוסף למיבצעים למען הטרמפיסטים, הייתי מציע שתדאגו גם לאותם הנהגים הלוקחים טרמפיסטים — למען לא ייצאו מופסדים בשכרם זה.

ביום ד', 19.6.68, אספתי שני חיילים. עצרתי בדרך וירדתי מהמכונית למספר דקות. לאחר שהחיילים ירדו, התברר לי שהטרני-זיסטור שהיה מוגח לידי נלקח, כנראה, על-ידם.

ברור שעכשיו אני חושש לקחת טרמ-פיסטים.

פמ"ר אנוניק שפיר, אישט

● העולם הזה פונה לטרמפיסטים האל-מונים להחזיר את הסרטיסטור, בעילוס-שט, לסמיר אנוניק, ד.צ. 2502, כדי לא לבייש את שמם הטוב של החיילים-הטרמפיסטים.

הבחירות בעכו

מהלכות שמועות, כי הבחירות למועצת-הפועלים בעכו "מפוברקות". זאת אומרת — שהציבו בראש-הרשימה מועמד מוכר ואהוד, לתפקיד מזכיר מועצת-הפועלים; ושלאחר שיבחרו בו — יפוטרו, ואת מקומו יתפוס האדם שמראש בוחרת בו חבורת-הקנוניות — החבר ויקטור שדה. אילו ידעו הבוחרים שכך הוא המצב — ודאי שלא היו בוחרים בו. לכן, ייתכן שפירסום שמועות אלו, שתור-על-גבילכן, ירתיע את מי שהוגה בקנוניה כזאת.

יוסף פריד, חיפה

הדוגמה האיטלקית

יש לישראל מה ללמוד מארצות אחרות. אנא קבלו תמונת-רחוב איטלקית ובה כר-זת-בחירות רשמית. תמונה זו צולמה בי-

עון נעלב אולי שבחורה ישראלית כלשהי לא הסכימה להיענות לדרישותיו. בחור יהודי מהולאנד, שעשה לנו חסד ובא לכמה ימים, חושב כנראה שמגיע לו דבר כזה מכל אחת — על חשבון העם ההולאנדי האוהד אותנו.

א. פרטן, חיפה

אופנת-הקוקו

אחם טוענים שמחר נראה בדיונונוף בחור רות בשמלות שקופות (העולם הזה 1607)? אני מבטית לכם: דבר כזה לא יקרה לעו-לם — אף לא בדיונונוף.

אומנם נכון שאלוהים ברא את האשה עירומה. אך עם זאת הוא המציא עבורה את עליהתאנה, איברי-הביוב, כמו ציגורות הביוב העירוניים, חייבים להישאר מוצנעים! **גבריאל מיטוורדרש**, יפו

כן הופיעו בברלין!

במדור "קולנוע" של העיתון (העולם הזה 1607) טוען המבקר שלכם, כי הסרט אסירי

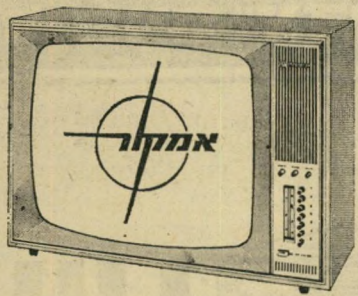
20.30
Gefangene der Freiheit
Asirey Ha-Hofesh (Israel)
Regie: Yona Zarecki
Mit deutschen Untertiteln
Farbfilm
Semikolon
(Deutschland)

מודעת "אסירי החופש" בפסטיבל

החופש אינו מוצג בפסטיבאל הקולנוע הבינ-לאומי הנערך בברלין.

הוא מוצג, ולראייה — קטע מתוכנית הפסטיבאל, שהופיעה בצהרון זר אבנר ה-ברלינאי, ובו פרטים על אסירי החופש ש-לנו: 20.30 — אסירי החופש (ישראל).

לטנט בלעדי!

סוגר את המקלט בפני ילדים וזרים

מקלט "אמקור" הוא היחיד בארץ (ובעולם!) המצויד במפתח מיוחד בעזרתו אתה שולט על המקלט ויכול לסגור אותו בפני זרים וילדים (אם טרם הכינו את השעורים). הורים ומורים יקדמו בברכה את "הטלוויזיה עם המפתח" — אחד מהחידושים העולמיים של חברת "נורמנדה", איתה קשור "אמקור" בהסכם ידע וייצור. מקלטיה מהמשוכללים וגם... היקרים באירופה. טיב "אמקור" + ידע "נורמנדה" + שרות "אמפא" — נותנים לך את המקלט המובחר.

אמקור
אמקור הורחב - זה המקור

מפתח מיוחד זה

בעולם

בריטניה

במחתרת

בלב לונדון

ימים רבים הסתובב האיש המבוקש ידי המשטרה ברחובות לונדון. הוא הצטלם בכניסה לבית ראש הממשלה, ברחוב דאונגינג מס 10, ליד שוטריקו; הוא ישב עם עיתונאים בבתיקפה; הוא נפגש עם הפילר סוף ולוחם השלום הישיש (96) ברטראנד ראסל.

לא היה זה נדרף רגיל: כי ראלף שנמן, יהודי-אמריקאי בן 33, קנה לעצמו שם בתור „האישיות האפורה מאחרי ראסל” — ובתור לוחם בחוק ובסדר, במלחמה ובניצול.

איש המיכצעים. שנמן אינו אדם רגיל. הוא בנו לסדר — אך ניהל משך 10 שנים את עיסוקיו הפוליטיים של לורד ראסל, היה בתוקף תפקידו האחראי האמיתי לרוב מיכצעיו של הפאציפיסט הישיש, מת מיכתו בתנועה לפירוק הנשק הגרעיני ועד להשתתפותו ב„בית-הדין נגד פשעי-המלחמה האמריקאיים בחיאטנאם” שם נלחם לצידו של זין פול סארטר. שנמן גם כיהן כמוכיר בית-הדין.

גם במרחב ניכרת השפעתו: הוא היה האיש ששיכנע את ראסל לא פעם להתערב בפרשות הנוגעות לסיכסוך ישראל-ערב, לנקוט לאחרונה עמדה נגד ישראל, בשם פליטי-ערב.

יחסים עם כלבה. שנמן האמיד הוא מנהל בשורה שלימה של חברות מיסטריות בריטיות והוצאות לאור; יש לו דירה פרטית בלונדון ותחילה קטנה בחיילס.

גם חיו הפרטים היו בלתי-שיגורתיים: אשתו בקשה ממנו גט, במשפט-גירושין סנסאציוני, בו האשימה אותו ב„קיום יחסים על כלבתו”. עובדה זו, יחד עם אי-שיעור-רצון גם של האמריקאים מפעילותו של האיש שהוא אורח ארצות הברית, היא שגרמה לשריפהנים הבריטי גיימס קלגן לסרב לאשר את כניסתו מחדש לאיים הבריטיים.

שנמן

„אין חוק המחייב אותי לכך”, אמר השר, בפשטות. מגיב שנפלד: „עכשיו אני בפנים. נכנסתי כחוק, עם מיסמכי הרשמיים.” אם נכונה טענתו, עשויה להתעורר בעייה משפטית. כי השבוע נתפס שנמן על-ידי הי-משטרה הבריטית. בלי שום חוכמות הכניסו אותו השוטרים למטוס אשר סס לארצות-הברית. גירושו של שנמן היכה גלים ואף הגיע לפרלמנט הבריטי.

ברית-המעצות

מות

הגיבור

לשווא נאבקה יחידה שלימה של גדוד 254 של הצבא הסובייטי נגד עמדת-המיק-לעים האחרונה של הצבא הגרמני. העמדה הוסיפה לחסום את הדרך לכפר צירנושיק, למנוע את התקדמותם של הרוסים.

אז קפץ אלכסנדר מאטווייביץ מאטרובוב אל תוך האש. הנער בן 18 דילג לעבר הבונקר, חסם בגופו המפופר את אשנב-הירי הגרמני. בינתיים התקדמו חבריו, סובבו את העמדה, תפסו אותה, שעה שידי-דם גוסס בין מגפיהם.

למה לחרום כמות? זה היה ב-23 בפברואר 1943. מאו הקימו הסובייטים אסירי-התודה, אנדרטה למאטרובוב „האמץ

• משרד-הפנים האמריקאי החריס את דרכו, לאחר ששנמן הופיע בבולגריה, כדי לשמש עדי-הגנה למהפכן רוזי זבריי. אז החלטה בית-הדין העליון של ארצות-הברית אסרה בינתיים על השלטונות להחרים דרכוני-אזרחים — ושנמן קיבלו בחזרה.

הכסף!
שיכור מהפכני
בתהליך
TC7

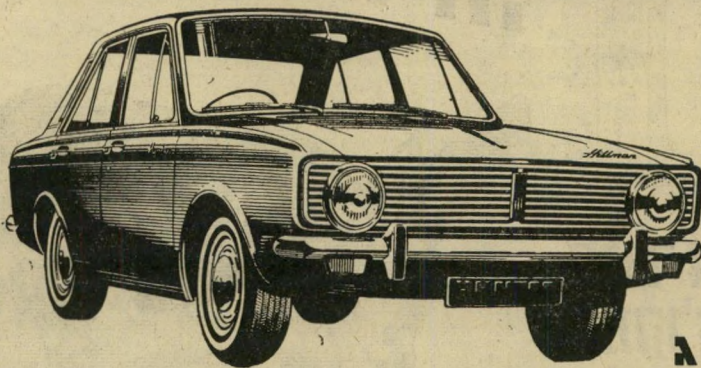
הינים

הציפוי הטורמו-כימי
של סכיני הגילוח

אדיסון

עתה בדיספנסר עם
6 סכינים ועוד
סכין אחד חינם
מתנת „אדיסון” לחבר
כדי שגם הוא יהנה

על כל פנים "אדיסון" יותר נעים

HILLMAN

נצל פחותה שטרלינג

בני משה קרסון
חל-אביב: רח' ריב"ל 26 טל. 33241
ירושלים: רח' הם 4 טל. 22191

מכונית הפאר במחירים ללא תקדים, 16,950 ל"י. אוטומטית — 18,150 ל"י, מנוע 1725 סמ"ק חסכוני, 4 צילינדרים.

חליפת הריון
קניית איחוד

תאם

ת"א שדר' חסריק 19
זאולבוס 62 25 19 12

אם קולה
אז
טאפו קולה

SCHAUB LORENZ
RADIO TELEVISION
הטובים בעולם

שבאמיצים. העובדה שהוא נפל כיום הצבא האדום ודאי הוסיפה להחליט סטא לין לענותו לאחר מותו ל"גיבור סרטיהמוע צות", להסבר לסמל של הגבורה הרוסית. וכך נישאר מאטרוזוב המת — משך 25 שנה. רק לפני חודשיים עירער מישהו את מעמדו — ודווקא לא אויב־עם זר, אלא זוג סופרים סובייטיים.

טוענים הסופרים פאול שורבה וא. ביק שטייאייב: "מאטרוזוב לא היה גיבור. הוא היה גנב, חסר־ג, משוטט, וסתם פרחת". ההאשמות, שפורסמו בעיתונות הסובייטית, לאחר ששני המחברים חקרו את תיקי המשרה הרוסיים, עוררו סערת־רוחות. כתב,

מאטרוזוב בפסל
גיבור לאומי —

מאטרוזוב בחיים
— או פירח פרקיעול?

למשל, עיתון הצבא הסובייטי: "מה טעם להרוס את דמותו של איש שהפך לסמל?" קציני־הצבא נמנעו, כמובן, שאחד משלהם הושמץ. אבל בחברה הסובייטית של היום שוב אין מקום לגיבורים פורצי־גדר, מן הסוג ההרפתקני.

כי רוסיה הסובייטית התברגה במידה ניכרת. כיום זוכרים בה חטאי־נעורים אף לאלה המסוגלים להשליך עצמם מנגד, מול מטר־כדורים — שהם, עד כה, היחידים ב־עולם שלא הראו סימני תסיסה ספונטאנית.

ארצות־הברית המשבר המזויין

אמריקה נלחמת בוויאט־נאם; היא מנהלת גם מלחמת־אזרחים אכזרית, בין כושים ל־לבנים.

אבל אישם, בסמטאות ארצות־הברית, מתנהלת גם מלחמה שלישית, נגד הפשע. (המשך בעמוד 8)

אצלנו רואים טוב יותר

לנו יש

PHILCO

A SUBSIDIARY OF Ford Motor Company

תוצרת חוץ

השלמות הטכנית והעיצוב המודרני בטלביזיה PHILCO

PHILCO החברה הגדולה בעולם למכשירים אלקטרוניים, ובעלת מוניטין של 75 שנה התקינה מכשירי טלביזיה מיוחדים המותאמים לתנאי הקליטה בישראל.

מכשירי טלביזיה פילקו, הם היחידים עם הפנט COOL CHASSIS המאוורר בהתמדה את המכשיר בפעולתו ומונע שריפת המנורות והשבופרות.

דגם BLACK MARVEL "הקסם השחור" הנו היחיד עם מסך שחור, בו התמונה מופיעה מיד והקליטה חדה וברורה גם באור יום, המסך השחור אינו מעייף את הראיה.

בטלביזיה פילקו:

הקליטה צלולה יותר התמונה חדה יותר הראות נעימה יותר

פילקו ערובה למוצרי איכות, לשרות נאמן ומהיר בדמה בינלאומית.

מפיצים לישראל: חברת ריפלט בע"מ
ת"א רח' החשמונאים 99 טל. 37766

PHILCO

75

שנה

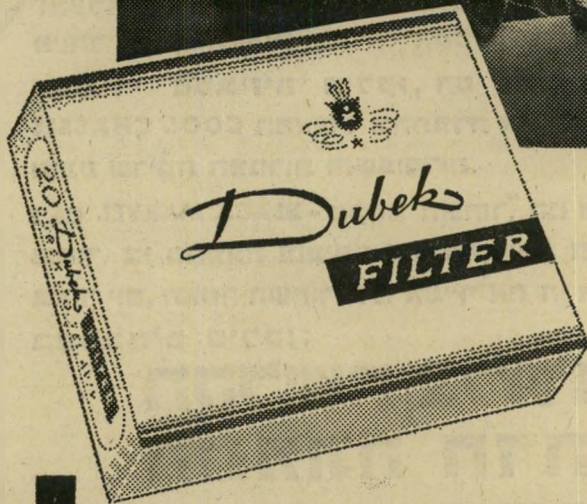
1893 - 1968

PHILCO

פרסום קורן

ובשעות הפנאי...

דובק פילטר

תמיד

דובק פילטר

תמיד טובה - תמיד אהנה

(המשך מעמוד 7)

שתי עובדות הבליטו השבוע מאבק סמוי ואכזרי זה במלוא הפשטות:

● בחאשינגטון הואשמה הכנסיה הפרס ביטריאנית הראשונה בכך, ששימשה מטה ל-כנופית רוצחים צעירים, שילמה את הערכות יות לחבריה הקבוצה שניכלאו.

● בשיקאגו רשמו תושבי העיר, בששת השבועות הראשונים למסע רישום כללי-הנשק במדינת משיגן — לא פחות מ-357,598 אקדחים ומיקלונים. די כדי לצייד בכלייד 20 דיביטיות של צבא ארצות-הברית.

מעגליקסמים באגירת-נשק. מה-אורחים באמריקה לא זו בלבד שהם חמושים יותר טוב מן המיטמר הלאומי — יש להם יותר נשק קל מכל כוחות ארצות-הברית ב-אמריקה ובחייט-נאם, דיווח ראש-העיר של שיקאגו, ריצ'ארד דליי, למועצת-העיר.

רוב הנשק הזה סמוי: כי החוק אוסר מתן רשיונות לצעירים מתחת לגיל 18, ל-שיכורים כרוניים, למשתמשים בסמים, ל-מפגרים — ולאלה ששחררו מן הכלא לפני חמש שנים לפחות.

והוא כאלה נזקקים לנשק: כדוגמה יכר-לה לשמש כנופית-הכנסיה — הפועלת ב-רובע הכוש של חאשינגטון. חבריה נעצרו כמאתיים פעם, תוך שנתיים. הכנסיה שיל-מה קרוב ל-25 אלף דולאר כדי להוציא אותם בערבות — למרות שברור היה, כי יסתבכו שוב.

סען הכומר ג'ון פריי: "בשבילי הם סתם חבורת צעירים הזקוקים למועדון. הכנסיה מספקת להם את זה".

ברור היה שסיבת-העזרה האמיתית נעוצה בסולידאריות השחורה — המתבטאת, לפע-מים, גם בעזרה לנרדפים בצדק על-ידי ה-חוק.

חברי כנופית-הכנסיה היו דוגמה אופיי-נית גם מסיבה אחרת: רוב אנשי העולם-התחתון — בייחוד הצעירים שבהם — מכ-תבכים עם החוק, יושבים בכלא תקופות קצרות. זה מונע מהם את השימוש בנשק חוקי. הם זקוקים לנשק כזה, לא רק ל-פעולות חדשות, אלא גם להגברת יוקרתם.

התוצאה: מעגליקסמים של אגירת נשק בלתי-חוקי. ספק גם אם החוק הפדראלי ה-מוצע, שיאסור על אמריקאי לשאת נשק ללא רישיון, יתקן מצב זה. הוא עשוי אפילו להחריף את המשבר ה-מוזין.

מכל העולם

מילים גסות

בשבוע בו כלאה משטרת ואשינגטון את יורשו של מארתין לותר קינג, הכומר אברנאטי, ל-20 יום על "אי-ציות לחוקה", אחרי שהרסה את בקתות "עיר-העניים" שהוקמה בלב העיר על-ידי המפגינים הכר-שים נגד העוני של השכבות הנחשלות בחברת השפע — גם זה קרה:

● בלויירק, ארצות-הברית, התפרצו 20 היפוס לתחנת-טלויזיה, בעת שידור תוכ-נית על "עיתונות-המתחרת", הפגינו תוך-כדי שימוש במילים גסות ועשיית פרצופים "אך שאנו באמת חשים כלפי אמריקה והעיתונות".

● בפראג, צ'כוסלובקיה, קיבלה ה-אסיפה הלאומית חוק המבטל את הצנזורה הפוליטית, הסילה על עורכי-העיתונים את האחריות האישית לא לפרסם סודות-הביט-חון. בזה הופכת צ'כיה לארץ יותר דמו-קראטית, בחוקי-הצנזורה שלה, מארצות-מערב רבות — כולל ישראל.

● באומווה, קאנדה, השליכו מפגי-נים למען עצמאות מחזיקי-דובר-הצר-פתית אבנים, בקבוקי-חומצה ומקלות על המשטרה שהלמה בהם "כמו בפאריס".

● בניקוסיה, קפריסין, נפגשו, לרא-שונה מאז ארבע וחצי שנים, נציגי הקהילות התורכית והיוונית — לשיחות-שלום ישי-רות.

● בסאן-פראנציסקו, ארצות-הברית, הוצע להקים מיגדל-שלום באי-אלקסראז, מול העיר, שם שכן בית-הסוהר המפורסם למא-סר-עולם ולפסעים חמורים.

● בוואשינגטון, ארצות-הברית, צויין שמלחמת-חייט-נאם נמשכת עתה שש שנים וחצי — הפכה תוך-כדי כך למלחמה הארוכה ביותר בתולדות ארצות-הברית.

השגריר גונאר יארניג נסע למוסקבה, אחרי משהטירח אליו לאירופה את שריהחץ של ישראל ומצריים.

הנשיא גמאל עבדאלנאצר נוסע למוסקבה, בראש פמליה גדולה של קצינים ואוחרים.

מוסקבה, כך נדמה, הפכה בן-לילה למוקד הפעילות במאבק הישראלי-ערבי.

מדוע?

הסיבה מתמצית בשתי מילים:

ת על ת-סואץ.

★ ★ ★

מדיניות רבות סובלות בגלל סגירת תעלת-סואץ. כל אותן מדינות, למעשה, אשר הדרך סביב יבשת אפריקה מאריכה עבורן את נתיביהמסחר ומגדילה את הוצאות התובלה.

אולם בעזרת מיכליותהענק, שאינן יכולות ממילא להע- ביר את הנפט דרך תעלת-סואץ הרוודה, צומצם נזק זה בהרבה.

שונה לגמרי מצבה של ברית-המועצות.

כי ברית-המועצות חדרה, סוף-סוף, ליס-התיכון. היס-התיכון הוא, בשבילה, קרשפיצה אל הימים הרורי- מיים — יס-סוף, האוקיינוס ההודי, הים הערבי, האוקיינוס השקט.

והנה היא מצאה, לפתע, כי היס-התיכון הפך לאמבטיה.

ליתר דיוק: לבקבוק סגור, שהפקק הישראלי סותם את צווארו.

היא מבקשת לחלץ את הפקק הזה.

★ ★ ★

מדוע זה חשוב לה? התשובה לשאלה זו חורגת למן התחום הצר של הסיכסוך הישראלי-ערבי. הוא נוגע למאבק הכל-עולמי בין שתי מעצמותהעל.

אחד משדות-הקרב הגדולים של העשור הקי- רוב בעולם הוא המיפץ הפרסי.

מסביב למיפץ זה, שהערבים מתעקשים לקרוא לו „המיפץ הערבי“, שוכנים מרבית אוצרותהנפט העשירים של העולם.

לשון-המים הצרה מחברת את הארצות אשר עצם הזכרת שמן מעלה את הריב בפיו של כל מומחהנפט: סעודיה וכחית, עיראק ואיראן, בחריין וכתר, אברודאבי ועומאן. כל זה היה שייך, פעם, לבריטניה. אולם בריטניה יורדת

בחודאי, ארצות-הברית שמחה על כך שהדרך למיפץ הפרסי חסומה, לפי שעה, בפני חיל-הים הסובייטי.

היא שמחה גם על שאין דרך ישרה וקצרה-יחסית בין גמל אודיסה ונמל הייפונג בחיאט-נגאם הצפונית.

וגם צרותיה הכלכליות של מצריים, התלויה כברית- המועצות, אינן מדירות שינה מעיניהם של דיירי הבית-הלבן.

אולם היעד העיקרי של ארצות-הברית במר- חב, ברגע זה, הוא לקיים את שילטונו של המלך חוסיין בירדן — שילטון המבטיח את האגף החיוני של כל המערך שלה במרחב.

ומכיוון שהמשך המלחמה במרחב, ואי-השקט בגבול ישראל, מסכן את כיסאו של חוסיין, ועלולים להביא להש- תלטות אל-פתח בעמאן /או לתקומת רפובליקה פלסטינית משני עברי הירדן — רוצה האשינגטון בשלום מרחבי.

אפילו אם השלום יביא, בהכרח, לפתיחת- התעלה בפני אוניות הדגל האדום.

★ ★ ★

הו המצב. איך הוא ישפיע עלינו? כיצד הוא עשוי לקדם את שליחותו של גונאר יארניג?

זה תלוי במידה רבה בנו.

ברית-המועצות אינה חייה על הירח. היא יודעת, כי אי-אפשר כיום להכריח את צה"ל להסתלק מגדותהתעלה, ללא תמורה מתאימה.

היא מוכנה ללחוץ על מצריים לשלם את התמורה.

השאלה היא: איזו תמורה?

אם תעמוד ממשלת-ישראל על דרישתה פניס-אל-פנים עם נציגי-קאהיר, ולחתום עימם על הסכם-שלום רישמי, לפני כל צעד שיעשה לאורך התעלה — תישאר תעלת-סואץ סגורה.

אין בכוחה של מוסקבה לכפות דברים אלה על קאהיר, ואין בכוחה של קאהיר לקבלם — כי בעיני ההמונים הערביים במרחב כולו יהיה פירוש הדבר כניעה-ללא-תנאי והסמלה-ללא-נשוא.

אך ייתכן מאוד כי מוסקבה יכולה לכפות, וכי קאהיר מוכנה לקבל, מה שקרוי בסלאנג המדיני המרחבי „פיתרון מדיני“.

כלומר: ביצוע מודרג של החלטת מועצת-הביטחון. וכצעד ראשון:

נסיגת-צה"ל כמה קילומטרים מן התעלה, פתיחתהתעלה ומעבר אוניות ישראליות בה.

חילוע הפקק

כל זה כהקדמה להסדר כולל יותר של בעיית המרחב.

★ ★ ★

אין ספק כי גונאר יארניג חותר עתה, בדרכו השתקנית והעקשנית, בכיוון זה.

אין ספק גם כי הקו הזה נוגד בהחלט את גישתה של ממשלת-הליכוד-הלאומי, שפירד- שה: „הכל או לא כלום.“

דהיינו: או חזוה-שלום רישמי, כדת וכדין, עם מדינות- ערב — או החזקת כל השטחים הכבושים, במגמה לספח אותן בהדרגה ובשקט לאימפריה היהודית החדשה, שתצטרך להמשיך במלחמת-נצח נגד העולם הערבי בחוץ והאוקלוסיה הערבית מבית.

מכיוון שהאפשרות הראשונה — שלום רישמי וכולל, מיד, ללא שלבי-ביניים, ללא הכנה מדינית ונפשית, ללא שינוי הדרגתי של האקלים במרחב — אינו בא כלל בחשי- בון, הכוונה היא להגיע אל המטרה השנייה.

מי שתומך בקו זה, מוכרח לראות בשליחותו של יארניג, במיתקפה המדינית הסובייטי-ערבית ואף ברמוזם הבאים לאחרונה מחאשינגטון — סכנה גדולה.

החוגים הפאשיסטיים, הדוגלים בסיסמה „הכל“, מוכרחים לראות בגונאר יארניג אויב קיצוני, כפי שהם ראו, לפני עשרים שנה, בשבדי אחר: הרון פולקה ברנאדוט.

אם אפשר שמאמין כי ישראל חייבת להשיג שלום עם העולם הערבי, שלום היכול להתחיל ברמאללה ובעזה, אך המוכרח להגיע לקאהיר — לא יראה כל רע במאמץ זה של יארניג.

אם אפשר להביא לפתיחת התעלה בפני אוניות ישראליות, תוך נסיגה משטח מצומצם שאינו חשוב מבחינה איסטרא- טגית כוללת, ותוך מתן העדיפות הסובייטית לישראל — יהיה זה צעד חשוב לקראת השלום בפועל.

אם אנונייה אחת, הנשואת את דגלנו, ואשר תעבור בתעלת-סואץ לעיני השמש — חשוכה לשלום יותר מחציית-ריסר מיסמכים חתומים.

לנמל בצרה מסביב לפק התקווה הטובה, כמו לפני מאה שנה.

★ ★ ★

הו האינטרס המידי, הישיר, של ברית-המועצות.

אולם יש לה אינטרסים נוספים, בלתי-אמצעיים, המצבי- עים באותו כיוון.

למוסקבה יש עניין חיוני לקיים את המישטר הנאצרי במצריים.

אחרי שאיבדה, תוך תקופה קצרה, את אינדונסיה באסיה, את קונגו וגאנה באפריקה, את ניצניהשפעתה בבראזיל ובארגנטינה באמריקה הלאטינית, ואת סיכוייה ביוון ביס- התיכון, נשארת מצריים כעדות-המפתח האחרונה שלה במה שקרוי „העולם השלישי“.

לכן אני מאמין כי באין ברירה תהיה ברית- המועצות מוכנה להסתכן בהרפתקה מלחמי- תית כדי לשמור על עמדה זו — וכי טייסים ונחתים סובייטיים יופיעו מולנו בכל מלחמה חדשה בינינו לבין מצריים.

אולם ברית-המועצות אינה רוצה להסתכן במלחמה — לא במלחמה עולמית ולא במלחמה מוגבלת. היא רוצה להציל את מצריים הנאצרת בלי מלחמה.

וגם לשם כך היא צריכה לפתוח את התעלה.

כי התעלה היא המקור העיקרי של מסבצ זר לכלכלה המצרית הגוססת.

כל דולאר האובד למצריים בגלל חסימת-התעלה — נאלצת ברית-המועצות לפצות את מצריים תמורתו ברובל משלה — או להסתכן בהתמוטטות המישטר המצרי.

והיא סיבה נוספת לרצונה של מוסקבה כי פתיחת התעלה.

★ ★ ★

אם מוסקבה מעוניינת כדיךך בפתיחת התעלה — האם פירוש הדבר כי האשינגטון מעוניינת באותה סכורני שאין הדבר כך.

מנכסיה. הנוכחות הצבאית שלה במיפץ הפרסי הולכת ומגיעה לקיצה. נוצר שטח-הפקק.

לתוך שטח-ההפקק הזה רוצים הסובייטים לפלוש.

איך?

דרך התעלה.

★ ★ ★

מי שיצליח לשים את ידו על אוצרותהנפט האדירים האלה, ינחל ניצחון היסטורי במאבק על ההגמוניה בעולם.

אובדן אוצרות אלה למערב ינחית על בריטניה וארצות- הברית, לא רק מהלומה כלכלית ממאירה, אלא גם מהלומה מדינית וצבאית.

בשביל ברית-המועצות, זהו ברגע אחר היע- דים המרכזיים בפעולתה העולמית.

לשם כך היא משתדלת להתקדם לעבר המיפץ מכמה כיוונים.

הפלת מישטרו של המלך חוסיין, באמצעות סוריה, מצריים או אל-פתח, תחשוף את האגף המערבי של המערך הפור-אמריקאי במרחב.

התחירה לתימן ולדרום-תימן, הנימצאת עתה בעיצומה, עלולה לערער מערך זה מדרום.

הדרך לתימן עוברת בתעלת-סואץ.

אך מעל לכל שואפת ברית-המועצות להמשיש את נוכ- חותה הבלתי-אמצעית במיפץ-הפרסי עצמו.

היא רוצה שיחידות חיל-הים שלה — הפיי- רות הכבדות והמשחתות המהירות, נושאות- הטיילים ונושאות-הנחתים — יופיעו בשפך החירקל, מול חופי כוויית ובחריין, כנמלי ערן וחודיידה.

לשם כך יש לפתוח את התעלה.

כי הנוכחות הסובייטית תהיה עלובה מאוד אם כל סירת תצטרך להפליג מנמל אודיסה

צפוי עודף של כארבעת אלפים מורים בענף זה.
 מזה — 3300 מורים ומורות, המסיימים בימים אלה את הסמינאר למורים ולגננות.
 העודף אינו נובע מהיעדר משרות, אלא מן העובדה שרבים מאור המורים והמורות שהיו צריכים לצאת לגימלאות — ומסרבים לעשות זאת בגלל הקבוע.

עוד הפגנה לחליל טועמה

צפה לעוד הפגנה מקורית לעידודו של חליל טועמה, הסטודנט הערבי שהורשע במתן מחסה לחבר אירגון עויין, ואשר עירעורו יישמע, השבוע, בפני בית-הדין הצבאי הגבוה.

גם הפגנת-האהדה הראשונה של חבריו של טועמה, סטודנטים יהודים וערבים כאחד, היתה מקורית: הם שיגרו נערה יהודיה עם זר-פרחים לבית-המשפט הצבאי — דבר שעורר סערה, גרם צרות צרורות לנעיה ורה ועורר מסע-הסתה בחוגים הימניים היצוניים.

שר-האוצר נגד בית-חולים

התערבותו הישירה של שר-האוצר, פנחס ספיר, תגרום לכך שמישרד-הבריאות יקטין במידה ניכרת את תמיכתו בבית-החולים "תל-השומר".

טוען ספיר: הכספים אותם הצליח לגייס מנהל בית-החולים, הפרופסור שיבא, עליי התרמת אישים ב"חול" — גורמים לכך שיש לבית-החולים תל-השומר מימון שאינו עולה בשום קנה-מידה עם זה של בתי-חולים אחרים.

מחוגי בית-החולים, "תל-השומר" נמסר, מצד שני, שאם יממש שר-האוצר את איומו — ישביתו מחלקות אחדות במקום.

כלי-ישק סודי פגע ב"דקר"?

תביעתן של משפחות חללי צוות-הצוללת הישראלית, "דקר", להמשיך את החיפושים אחר הצוללת, נובעת בחלקה מאינפורמציה שהגיעה לאחרונה מארצות-הברית.

מסתבר, כי מומחי-צי אמריקאים הגיעו למסקנה שקיים קשר בין היעלמותן המסתורית של הצוללות דקר הישראלית, מינוב הצרפתית והצוללת האטומית האמריקאית.

האמריקאים סבורים, כי הרוסים פיתחו נשק תת-ימי מודי, באמצעותו הם מסוגלים לפגוע בצוללות מרחוק, ומניחים כי שלוש הצוללות שנעלמו נפגעו בניסויים שערכו הסובייטים כנשק קטלני זה.

בינתיים גוברים מאמצי בני משפחות-החללים: הם גייסו מומחים מחו"ל, שישטחו את טענותיהם שהחיי פושים שנערכו לא הספיקו. אם ייכשל צעד זה, יערכו הפגנה שקטה, ליד ליכתו של שר-הביטחון.

הם גם מאיימים לממן, בעצמם, חיפושים מחודשים.

המנכ"ל יישאר במישרתו

מנכ"ל מישרד-העבודה, חנוך לביכוב, שהוא חבר קיבוץ פלמיחים ואחד ממקורביו של יגאל אלון, יישאר בתפקידו — לפי בקשתו של השר הנכנס, יוסף אלמוגי, שביקש מאלון לא לקחת איתו למישרד-הקליטה את אנשי-המפתח של מישרד-העבודה.

עתה מתלבט יגאל אלון במציאת מנכ"ל למישרד-הקליטה החדש. הוא הציע את די תפקיד לאלוף מאיר זורע, אלוף פיקוד-הצי פון לשעבר, שיצא בדימוס — אך, "זרו" דחה את ההצעה.

רוב באחת מבירות-ערב.
 רוב המבקשים להרכיב משלחת כזאת דוגל בהקמתה של מדינה פלסטינית עצמאית.

לקראת איסור סחר בדינארים

ייאסר כליל הסחר במטבע ירדני — לאחר שהוברר מעל לכל ספק שהדינאר משמש למימון פעולות עויינות לשלטון-הכיבוש הישראלי בשטחים המוחזקים. כן מנסים למנוע מאנשים היושבים בשטחים או הנוטשים אותם, להוציא מגבולות-הארץ ממון, והפקדו תו בבאנקים בעמאן.

לכן, מעתה, כל הבאים לגשר אלנבי מירדן — כספם הירדני יוחלף בכסף ישראלי. זה חל גם על המבקרים בירדן ובארצות-ערב אחרות בהסכמת שילטונות-ישראל. רק כך מקווים לבזום מימון פעילות חתרנית ומתן שילומים ל"כל נאמני המלך" כגדה.

למרות השפע צפויה אבטלה

למרות התחזית האופטימית של קברניטי הכלכלה הישראלית, צפויה אבטלה מחירה וחולכת.

מאות פועלים יורקו לשוק-מחפשי-העבודה, בקרוב, לבלימת האבטלה הגוברת שוקלים השיל-טונות איסור העסקת עובדים מן השטחים המוחזקים — בישראל.

מצד שני, צפה לשורה שלימה של הפגנות-זעם מטעם המובטלים החדשים.

מאות מורים יפוטרו

שטח אחר בו תיגבר האבטלה: ענף ההוראה. עם התחדש עונת-הלימודים הקרובה,

תמונת השבוע

רבי-אלוף יצחק רבין, כפי שצולם בנייר יורק בעת שנשיא ושיבת יוניברסיטי העי-ניק לו תואר דוקטור כבוד למשפטים.

הפגנות-מקלטים?

סיכסוך עומד לפרוץ בין התנועות הקיי-בוציות לבין מישרד-האוצר, בשאלת מימון בניות מקלטים ביישובי-ספר.

לפי ההסדר הקיים מימון הבנייה הביטחונית במשקים מתחלק שווה בשווה בין מישרד-האוצר, מישרד-הביטחון והמשק בו מתבצעת הבנייה.

אנשי המשקים חולקים על העובדה, שנוסף על העול הביטחוני היום-יומי מאלצים אותם להשתתף גם בשלש מהוצאות הבנייה ודורשים שהממשלה תישא במלוא ההוצאות.

אם לא יימצא הסדר שיניח את דעתם, מאיימים אנשי-הספר לבוא העירה ולהפגין.

פ.ק.א.ו. ישובות

באנק "פ.ק.א.ו.", הבאנק הפולני הממוכנת והנציגות הרישמית האחרונה של פולין בישראל, לאחר ניתוק היחסים, יצמצם בהדרגה את עסקיו פה.

הסיבה: המיסחר בין שתי הארצות הושבת כימעט כליל. לצאת הבאנק בישראל אין כימעט תעסוקה וחלק ניכר מהם יסע.

בינתיים כבר פסק מרכוה-הבאנק בפאריס לציין את קיומו של הסניף תל-אביב (ישראל) בקונטרס-הפיר-סומת של הבאנק — אשר נוסד, בישראל, ב-1936.

קיימת אפשרות שהנהלתו תחליט לסגור אותו סופית — אחרי 33 שנה.

לקראת אלימות בתחנה המרכזית

בעקבות שורה של פעולות למנועת הי-רוכלות כשטח התחנה המרכזית בתל-אביב — צפה להתפרצויות אלימות שם.

הסיבה: חלק מן הרוכלים המנושלים מורכב מעבר-ייניים-לשעבר שמצאו ברוכלות את שיקומם. כבר היו מיקרים של מכות ומעשי-אלימות אחרים, כשפקחים עירוניים ניסו לרשום דו"חות לרוכלים ולמוכרי-סטיי-קים.

שידורים פרטיים בטלוויזיה

צחתי-טלוויזיה כבר מסריטים, יום-יום, עשרות אירועים — אך הקהל הרחב טרם זכה לראות את שידוריהם.

תוכניות אלו מוקרנות, במעגלי-טלוויזיה סגור, באולפני-השידור בירושלים, שם חוי-זים בתוכנית עורכיה-שירותים והצוותים של הטלוויזיה הכללית.

הכחנה: להכין את הרקע למהדורת-חדשות מוסרטת, שתופק מדי יום ביומו, עם הפעלתה התקינה של הטלוויזיה הכללית, אולי עוד בחודש יולי.

פלסטינים לוועידה כלל-ערבית?

עשרות עסקנים ונכבדים בשטחים המוחזקים, מבררים בימים אלה, כינם לבין עצי-מם ועם שילטונות-ישראל, את האפשרות להרכיב משלחת פלסטינית — שתשתתף בוועידה כלל-ערבית העומדת להתכנס בקי-

נצחוננו של דה-גול, בבחירות לאסיפה הלאומית בצרפת, אינו חשוב רק במישור המדיני הבינלאומי. אורחיו ישראל יכולים להסיק מסקנות מניצחון זה — גם במישור הפנימי של המדינה.

דה-גול יכול היה להשיג את ניצחוננו ה-מכריע רק הודות לשיטת הבחירות האזורית הנוהגת שם. המועמדים התמודדו ב-487 איזורי בחירה, ורק הקולות שניתנו למועמד הזוכה נלקחו בחשבון. אלה שניתנו למי-לגות האחרות — נשארו ללא השפעה. הגוליסטים ושותפיהם זכו ב-358 צירים, שהם 73.6% מכלל הנבחרים, בשעה שרק 46.39% מכלל הבוחרים נתנו להם את קולם. פירוש הדבר, למעשה: בעזרת שיטה מינהלית, יכול מיעוט לשלוט ללא-מצרים. פוראציית השמאל, שקיבלה 21.25% מכלל הקולות, זכתה ב-57 צירים בלבד, שהם 11.6%. הקומוניסטים קופחו אף הם על-ידי שיטת הבחירות: למרות שזכו ב-20.14% מכלל הקולות, קיבלו רק 6.8% ממספר ה-צירים.

"לא!" מכריע. לגמרי במיקרה, ערך השבוע המכונן לחקר דעת-הקהל של דחף מישאל בין מידגם מייצג של אורחי ישראל, והציג להם את השאלה אם הם בעד הנהגת בחירות איזוריות בישראל. התשובה המכר-עת: לא!

כי הנהגת שיטה זו היתה מעניקה של-טון-נצח ביד מצי, אפילו כאשר זו אינה מסוגלת לקבל את רוב קולות המצביעים.

עד כמה היתה זו תגובה כוגרת ונבונה של הנשאלים, ניתן ללמוד מן העובדה, ש-אותם אנשים השיבו אחרת לשאלה מקבילה. השאלה: האם אתה בעד בחירת ראשי-העיר בבחירות אישיות? התשובה המכרעת: כן. כי בבחירות לראשי-ערים עומדות להכרעה בעיות של מינהל מקומי, בהן יש לכל איזור-בחירה דיעות ואינטרסים משלו. ואילו בבחירות כלליות לכנסת עומדות להכרעה שאלות גורליות, לכלל-המדינה, ועל כן חיי-בים קולות כלל-תושבי-המדינה להכריע ב-אופן שווה ובמשותף.

צה"ל

דס צעיר

השבוע ביצע צה"ל סידרה נוספת של חילופי-גברי. שוב פשטו אלופים עסוריי-הישיגים את המדים, ובמקומם תפסו את הפיקוד בצמרת מפקדים חדשים.

יתרונה הגדול של שיטה זו: היא מבטיחה שדם חדש יזרום בעורקי הפיקוד העליון, ירענן את מחשבתו, יתאים את תפיסתו ל-זמנים המתקדמים.

היה עצוב להשוות נוהג כריא זה, עם הנוהג הקיים בשירות הפוליטיקאים. שם נאחזים העסקנים בכיסא עד כלות-הנשימה, ואוי למי שמציע להחליף הנהגה זקנה ו-עייפה בהנהגה צעירה יותר. קמים עליו מכל עבר בצעקות: "שופכים דם! יותר יחס לבעל-ההישיגים!"

דת

השר היטעה

בעיית התפילה המעורבת, אותה מבקשים באי-הוודע העולמית של היהדות הרפור-מית לערוך ליד הכותל המערבי, המשיכה השבוע להתגלגל ללא פיתרון. הכנסת המתי-נה להכרעתה של ועדת שרים, ועדת השרים לא הצליחה להגיע לידי הסכם, הממשלה נתבקשה שוב להתערב.

בניתים פירסמו החרדים כרוזים בירוש-לם, בהם קראו לבחורי-הישיבה וליתר ה-קנאים להתאסף בהמוניהם לפני הכותל, ביום החמישי הקרוב, וכך למנוע מהרפורמים את תפילתם. אפי כל הסיכויים, יעדיפו הרפור-מים לוותר על התפילה, יפתחו במלחמה חריפה במסדרות הציוניים נגד הטיור ה-אורתודוכסי בישראל.

איש אחד שהצטרף למלחמה זו היה יורי ועדת-החוקי-הבטחון של הכנסת, חיי-מצי-דור הנהן. במכתב למערכת דבר סעו, כל-שרהות היטעה את הציבור, מעל בימת הכנסת, כאשר אמר שהרגשות הראשיים היא הפוסקת החוקית הבלעדית בכל נוהלי ה-

הכוכב העולה בשמי הפיקוד העליון של צה"ל

הכשרה של הפלמ"ח בקיבוץ בית-ה-שיטה, בימים הטובים ההם. החברה יושבים במסיבת קבלת-שבת.

נכנס אחד מחברי ההכשרה. קשה היה באותו רגע להכירו: הוא גילה את שיער ראשו והתעטף בסדין לבן. "גאנדי" קראו כל החברה. וכך נולד שמו החדש של רחבי-עם זאבי.

עברו שנים. על שולחנו של הרמטכ"ל ה-ראשון של צה"ל, רב-אלוף יעקב דורי, הונח מכתב, חתום בידי סרן בלתי-ידוע כמעט.

דורי הנוקשה, שהקפיד על שמירת די-סאנץ בין דרגי הפיקוד, התקשה להאמין למראה עיניו. כתב הסרן: "המפקד! אתה הרסת את ביתי וחטאת להיסטוריה ול-לוחמים!"

חתום: סרן רחבעם זאבי, שלא יכול היה להבליג על פירוק הפלמ"ח.

תקרית קטנה זו, בין מי שנחמנה השבוע לאלוף פיקוד מרכז לבין מפקד בכיר ממנו, מאפינת את דרכו של גאנדי. התקרית הוש-תקה, לפליאת רבים מקצני המטה של דורי, שהיו בטוחים כי גאנדי סיים את הקאריירה הצבאית שלו.

כעבור שנתיים ניתנה התשובה מדוע סלח לו הרמטכ"ל. היה זה בעת שגאנדי סיים קורס מפקדי גדודים. בתעודתו רשם, מי ש-היה מפקד הקורס, אז אלי"מ יצחק רבין: "אינדיבידואליסט, מעמיק, בעל תפיסה חדה ומהירה, מתאים לכל תפקיד." אך למרות תכונותיו אלה, מילא גאנדי, ברוב תקופת שירותו הצבאי, רק תפקיד מטה — עבודה אפורה מאחורי הקלעים. הוא

כאשר נפל הסמל יצחק גיבלי בשבי הירדני, דרש גאנדי כי יתנו לו לצאת בראש קבוצת לוחמים קטנה, כדי לשחרר את ידידו גיבלי משבי. הבקשה נדחתה על-ידי משה דיין. גאנדי טרק את הדלת ויצא לחופשת-לימודים.

נשיקה לאשה
גאנדי מתכופף מעל מיטת אשתו יעל ומעניק לה נשיקה חמה, בעת שביקר אצלה, לפני שנה, בבית-החולים ליו-לדת. זה היה אחרי לידת בתם החמישית, ערבה. ילדיו מקבלים חינוך גאנדי טיפוסי.

בכתבו לדיין: "אין ערך לסיסמות לאחוזות לוחמים אם לא מקיימים אותן הלכה למע-שה."

כעבור מספר חודשים קרא לו דיין לחזור. גאנדי התרצה ושב, שוב לתפקידו המטה, אם כי הפעם נכון לו תפקיד מעניין במיוחד — ראש מטה פיקוד דרום — ולעסוק בהכנת מיבצע סיני, שפרץ מספר חודשים אחר כך.

★ ★ ★

שירה — לא זיכרונם

גאנדי הוא בן למשפחה וחיקה בארץ. מצד אמו, בת למשפחה הירושלמית ה-ידועה שנני, הינו דור חמישי בארץ. אביו, שלמה זאבי, היה מוזיקאי מועצת פועלי ירו-שלים ונחשב לעילוי בתורה.

מאביו ירש גאנדי בן ה-41 רגישות נפ-שית רבה, המתבטאת בהתייחסות מעמיקה לערכי הדת והמסורת היהודית, ומעוררת אותו אף לחטוא לעיתים בכתיבת שירה, "סתם ככה, לא לפירסום."

את אשתו יעל, בת דגניה ב', פגש במל-חמת העצמאות, עת היה מפקד מחלקת מעוז הירדן, מגדוד 1. כאשר ירתה המחלקה את

על נטייה זו של שרה-הדת להטעות את הציבור בהצהרותיו, והחתום מטה רבים להעיד גם הוא שבשיתוף לפני חודשים רבים בינו לבין שר הדתות, בנושא ההסדרים

תפילה ליד הכותל המערבי: "הטעיית הציבור בפרט זה, בסוגיה זו, על-ידי שר הדתות, אומרת ורשני. כבר העיר ראש-עיריית-ירושלים בהזדמנות אחרת

ירייתה הראשונה, מנתה 80 לוחמים. עם השגת שביתת-הנשק, לאחר קרבות עקובים מדם, נותרו בה 18. זכרם של כל אחד מ-שישים הלוחמים שנפלו תחת פיקודו עדיין חרות בנפשו של גאנדי, ועד היום הוא מר-בה להיזכר ולהזכיר כל אחד מהם, ולספר עליהם כאילו והם חיים עד היום.

את חמשת ילדיו — יפתח-פלמ"ח, סייר בנימין, מצדה, צאלה וערבה בת השנה — משתדל גאנדי לחנך חינוך גאנדי טיפוסי: משך שנים היה נוהג, במשפחת זאבי, להע-פיל בכל יום-הולדת של אחד הילדים על הר המצדה, ולערוך שם מסיבת יום-הולדת ב-צורת מדורה, כרה וחינוג צעומה.

בגלל תכונותיו אלה, אין גאנדי אהוד על כל הפיקוד הבכיר של צה"ל. "אין אצלו אפור", אמר עליו קצין בכיר, "יש אצלו או שחור או לבן, ולכן אין לו אף ידיד אחד, אם כי מכרים רבים."

לכן היה צריך גאנדי להיאבק גם על ה-מינוי החדש שלו, כאלוף פיקוד מרכז. רבים טענו, כי תפקיד זה מחייב "פייטר" בעל עבר קרבי פעיל ועשיר, בעוד שגאנדי בילה את רוב שירותו כאיש מטה. אך גאנדי, אשר בין ידידיו הבודדים נמנים משה דיין, חיים ברלב ועוז וייצמן, ניצח גם בקרב זה.

בקומז'ין
גאנדי יושב על האדמה, מול המדורה, בבילוי חיילי המקודש לו גם בחייו הפרטיים.

הקרב על השאילתות * אבן לא הופיע מול דיון * התנחלות באישור הממשלה כולה * תמונות-עירום של בנות 17 * עוול לנרדפי הנאצים * השפכים באים לראשון-לציון

הקדיש לנו רוגז

יושבראש הכנסת, קדיש לזו, הוא אדם ישר מאוד ואהוד מאוד. אולם הוא גם אוטוקרטי ונוקשה מאוד. תקנון הכנסת מעניק ליו"ר סמכויות נרחבות, וקדיש לזו מפרש אותן לפי מיטב הבנתו. אחרי שהחליט מהו הפירוש הנכון, לדעתו — כימקס ואי אפשר להתווכח עימו על-כך. הוא דבק בפירושו ללא פשרה. תכונה זו גרמה בשבוע שעבר למתיחות בלתי-פוסקת, שבמרכזה עמדו, לא במיקרה,

השאילתות של סיעתנו, אלופת השאילתות.

אבן נרגזי אבן

למחרת נאומי של משה דיון בסיעת מע"י, שהסעיר את צמרת-המדינה מפני שתקע סכין בגבו של אבא אבן ומשרד-החוק, הגשנו שלוש שאילתות. שתיים היו מכוונות לראש-הממשלה והתייחסו לתיכנית-אלון (ש' דיון פסל אותה) ולגבולות-הביטחון (שאש-

כול דיבר עליהם). השלישית היתה מכוונת במישור לשר-החוק, וביקשה ממנו לחתום את דעתו על הנזק שגרם דיון למערכת-ההסברה של ישראל בחו"ל, כשאמר שהחלטת מועצת-הביטחון פירושה נסיגה טוטאלית מכל השטחים המוחזקים.

אבא אבן שמח, כניראה, על שאילתה זו, שעליה קרא בעיתונים. דוברו הודיע ברדיו כי אבן ישיב עליה למחרת היום בכנסת, וינסור בהזדמנות זו את הפירוש המוסמך

של משרד-החוק. אולם למחרת היום לא השיב אבן. כי לא נותר לו על מה להשיב. קדיש לזו עיכב את השאילתה. מאותו רגע התחילה סערה, שבה גבר הבילבול על הבירור, ובה התעופפו האש-מות והאשמות-נגד. יעקוב ביצור, כתב מעריב הוותיק, הביע השערה כי לזו רצה לעזור ללוי אשכול. הרדיו הודיע כי לזו פסל את השאילתות שלנו. לזו עצמו הר-דיו כי לא פסל, אי לא רק עיכב. אני עצמי מחיתי על פ-סילת השאילתות מ-על דוכן הכנסת. מה קרה לזו מפ-רש את תקנון ה-כנסת כך שאי אפשר לשאול את ראש-הממשלה על מדיניות הממשלה — פירושה

ביצור

שאנחנו חולקים עליו. הוא גם מסרב לה-תיר לשר אחד להגיב על דברי שר אחר.

הסוף: לזו פסל את השאילתה בקשר לתוכנית-אלון, אישר את השאילתה על גבולות-הביטחון אחרי תיקוני-נוסח, ואישר את השאילתה לאבן אחרי מחיקות מרחיקות-לכת.

חוץ מזה הגיש לזו תלונה לדעת-הכנסת, בה טען כי פגעו בו, והתועדה הזמינה אותו לבירור. הוא גם קיים בלש-כתו מסכת-עיתונאים בעת ישיבת המליאה (דבר שהרגיו מאוד את ח"כ שמואל תמיר, שהיה צריך לנאום באותו רגע, ושמצא את עצמו בלי עיתונאים שיקשיבו לדבריו. על-כן נאם תמיר נאום שלם).

התוצאה: אבן לא יכול היה לדבר. הצעתנו הוחפזה לסדר-היום, שנועדה לזמן את אבן לכנסת באותו יום שבו הופיע דיון, כדי להביא לעימות ביניהם — לא הוכרה על-ידי הנשיאות. בסוף הופיע דיון לבדו, בנוכחות לוי אשכול ויגאל אלון, ובהזדמנות אמרנו לו מה דעתנו על הצהרתו (ראה סיוגרת).

דיון, חוסיין וארופים

תוצאה אחרת של חומרת הויר-לגבי השאילתות ופירוש התקנון היא שהשאילתות כאבדות הרבה מעוקצן. את עיקר העוקץ אנהנו משתדלים עתה להכניס ל"שאלה הנוספת" — השאלה המאוחרת האחת בעליפה שמותר לח"כ לשאול את השר, אחרי תשובת השר לשאילתה עצמה, כך ניהלנו השבוע כמה דרישיונים עם משה דיון. דחקא. למשל:

אורי אבנרי: כבוד השר, איזה הנחיות ניתנו למימשל הצבאי למתן היתרים לאנ-שים הרוצים להתנחל בשטחים המוחזקים?

משה דיון: ההנחיות למימשל הצבאי הן שאם תבוא פניה כזאת, עליהם להימנע ממתן אישור, אלא אם כן תהיה החלטת ממשלה על-כך. עליהם להפנות את הבקשה אל הממשלה.

אני רוצה, במסיגרת זו של תשובה לשאילתה, לומר, שאין כל ספק שהתישבות בחברון, בשכם או ביריחו היא אקס מדיני, והממשלה היא זו שצריכה לאשר או לא לאשר זאת.

אורי אבנרי: האם נכון מה שפורסם בעיתונות, כי שר-הביטחון הציע תוכנית שלום עם חוסיין, המתבססת על שלושה עיקרים: החזרת הגדה לשלטון אזרחי ירדני; פירוז כל שטח הגדה המערבית; הצבת שיטת מוצבי-ההרים של צה"ל בגדה, תוך הבטחת פרוזדורים מוגנים בין המוצ-בים וישראל?

משה דיון: לא הצעתי. תוכנית שלום עם חוסיין, ולא קיימתי — לא אני ולא

אתה, משה דיון...

הרושם שדווקא משה דיון מוכן לתקן את החטא הקדמון של מדיניות ישראל — אייחורה בזכויות העם הערבי הפלסטיני.

בהצהרותיו בעבר — ולא חשוב אם נקרא להן "הצהרות" או "הבעת דיעות" — שאינן עולות בקנה-אחד עם נאומו או "הבעת דעתו" בסיעת העבודה, באה לאיפסם לכלל ביטוי ההכרה שיש להכיר בקיומה של אומה פלסטינית זו, שיש צורך בהידברות עם אומה זו, ואפילו הסתמנו סימנים של הסדר שלום עם אומה זו, שהיא, גם לדעתי, האומה הערבית הראשונה שעזמה אפשר ושעזמה צריך להגיע ליוזי הסכם-שלום רשמי ומכרי.

והנה דחקא השר דיון אומר בהצהרה זו — בענין זה עוד יותר חמור מדבריו על החלטת מועצת-הביטחון — שאם כי יש אולי מקום לאיזה שהוא סידור יומיומי עם ערביי פלסטין, אין מקום לשום הסדר רישמי, לשום משא-ומתן רישמי.

דבר זה הוא חמור מאין כמוהו, כי זה עולה, לצערי, בקנה-אחד דווקא עם מה שאומר מי שנחשב ליריבו של שר-הביטחון בממשלה, שר-החוק אבא אבן, שגם הוא אמר לפני שבוע שעם ערביי פלסטין אסור להגיע להידברות, כי הם, כביכול, קיצוניים יותר מערבים אחרים.

אילו ראשי-הממשלה, בפנישתו המפורסמת עם מני היגני פלסטין, לא היה מסתפק בהיריהורים בקול רם, כי אם היה מציע להם הצעות ממשיות — הצעות שלא הציג, כפי שהורה בתשובה לשאילתה שלי — ייתכן ואפשר היה לעמוד על נכונות השלום של ערביי פלסטין.

המלחמה על השלטון והפופולריות

כבוד היושבראש, הדבר הזה הוא חמור. אי אפשר לפתור אותו בהסבר תמים שפה היה עניין פנימי של איוז שהיא סיעה, והיר-הורים בקול רם של פלוגי. הדבר זכה לפירסום עולמי — ובצדק זכה לפירסום עולמי.

נוצר הרושם — ואי אפשר היה שלא לקבל את הרושם — שאחד השרים המרכזיים של ממשלת ישראל, מי שרואה עצמו כיוזם לראשי-הממשלה, האיש האחראי בשטחים המוחזקים — דוגל עתה במדיניות של סיפוח השטחים המוחזקים.

נוכח ההתרוצצות הכללית של השרים בממשלה הזאת, שכל אחד מהם משמיע לעיתים מזומנות הצהרות הנוגדות את ההצהרות של שאר השרים, ולעיתים גם סותרות את ההצהרות הקודמות שלו; נוכח החשד המתקבל בציבור שהדבר הוא חלק ממלחמה על השליטון בין השרים בממשלת-הליכוד-הלאומי, ממלחמה על השליטון ועל הפופולריות;

נוכח הנזק הרב שנגרם למערכת-ההסברה של ישראל בעולם; הרנינו מציע לכנסת לא להוריד את הנושא מסדר-היום, כי אם להעבירו לדעתה, כדי שבוועדה יופיע לא רק השר דיון, אלא גם ראשי-הממשלה ואולי גם שרים אחרים שיש להם דיעות אחרות ויבורר אחת ולתמיד כלפי העם, כלפי עצמנו וכלפי העולם הערבי, מה עמדת ממשלת-ישראל בכלל לגבי עתיד השטחים המוחזקים, ולגבי הפירוש המוסמך של החלטת מועצת-הביטחון.

בעד הצעתנו זו הצביעו רק אנשי רק"ח, ויקטור שם טוב ממפ"ם ואני. בעד הצעת דיון הצביעו כל סיעות הבית, ובכללן מאיר יערי ושאר אנשי מפ"ם. משה ארם ממע"י, הידוע כשוחרי-שלום, נמנע באופן הפגנתי מהצבעה. כן נמנעה סיעת המרכז החופשי, כדי להשמיע את אחד מנאומי-הסיפוח שלה, שדין חסתיג ממנו.

במשך כל חשבוע חיפשנו דרך לומר את דברינו על נאומו של משה דיון בסיעת מע"י, שבו אימץ לעצמו את הפירוש הסובייטי להחלטת מועצת-הביטחון והביע דיעות קיצוניות נגד מאמצי-השלום.

הגשנו הצעה דחופה לסדר-היום, אך הנשיאות שללה את הדחיפות. הגשנו שאילתות — אך יושבראש הכ-נסת פסל את כל הדברים שנגעו להצהרת דיון. לבסוף באה ההזדמנות: אחרי שרק"ח הגישה הצעה רגילה לסדר-היום בעניין זה, ואחרי שמשה דיון תבע להסירה מסדר-היום, ניתנה לנו רשות-הדיבור כדי להציע את העברת ההצעה לוועדה.

בדבריו אמר דיון, כי בישיבת סיעת מע"י לא מסר שום "הצהרה", אלא רק הביע שם דיעות פרטיות על כך הגבנו כלהלן:

עם כל הכבוד לשר-הביטחון, אין לקבל את ההסבר התמים שהעם הביע דיעות כאיש פרטי, בפורום סגור של מפלגתו, ושזה עניינו הפרטי שלו.

שר-הביטחון, מר משה דיון, אינו איש פרטי, ולדיי עותיו אין מתייחסים כאל ריעות של אדם פרטי.

לא זה בלבד ששר-הביטחון הוא שר מרכזי מאוד בממשלה; לא זה בלבד ששר-הביטחון הוא במצוי-אות של היום גם השר האחראי על ה-שטחים המוחזקים, המכוון את פעולותיהם של הגורמים הממשלתיים הפועלים בשטחים המוחזקים — אלא שהשר דיון כשלעצמו יש לו מעמד מיוחד בעולם, מעמד המקנה לדבריו תהודה שהיא הר-בה מעבר לדיון פנימי בסיעת גדולה או קטנה בבית.

השר דיון מוזהה בעולם עם מדינת ישראל. ייתכן שהוא האיש הישראלי ה-מפורסם ביותר בעולם. הדברים שנאמרו על-ידו באותה ישי-בת-סיעה — שהולפתם היתה מובטחת מראש, וזה היה צריך להיות ברור מ-ראש לשר דיון — דברים אלה הפכו, ומוכרחים היו להפוך לאקט פוליטי ממדרגה ראשונה.

ואכן, הם כבר הפכו לאקט כזה. הבוקר התפרסם בעיתונות כי נציג מצריים בא"ם, מוחמד אל-קוני, שלח איגרת למוזכיר הא"ם...

מרדכי סורקיס (מע"י): הוא ישלח עוד איגרת. **אורי אבנרי:** הלוואי ויכולתי להיות שותף לזילזול של חבר-הכנסת סורקיס באיגרות. עובדה היא שאנו עומדים היום במערכה מדינית קשה מאוד בעולם; עובדה היא שחלק מדעת-הקהל בעולם, של ידידנו דווקא, פונה נגדנו. כל איגרת כזאת — יש לה מישקל במערכה המדינית, במערכת-התעמולה.

כאשר יכול נציג מצרי בא"ם להסתמך על דברי שר-הביטחון הישראלי ולומר באיגרתו למוזכיר הא"ם: "הצהרתו של רב-אלוף משה דיון מוכיחה איזה כוונות יש לשלטונות ישראל לגבי השטחים הערביים שנכבשו על ידם, בניגוד להחלטות הא"ם" — יש לדברים אלה משקל רב וחומרה יתירה.

"יותר בצער מאשר ברוגז..."

אני מרבר היום יותר בצער מאשר ברוגז. בצדק או שלא בצדק, תלו בכך, משה דיון, הרבה תיקונות גם בארץ, גם בשטחים המוחזקים וגם בעולם. נוצר

אורי אבנרי קורא מדוכן הכנסת לציבור הסטודנטים:

נועה, הפרופסור מרקוזה, הוא יהודי גרמני-אמריקאי.

להזמין את כהן-בנדיט לארץ

כבוד היושבראש, כאן נשאלת שאלה גורלית: מה יחסה של המהפכה זו לישראל? תנועת הסטודנטים כובשת את העולם. היא קובעת את השקפת-העולם של האינטליגנציה שתלוטט מחר בארצות רבות. איך היא מתייחסת אל מדינתנו, אל מאבקה, אל דמותה?

כאן המציאות היא עגומה. יותר מזה: היא מסוכנת.

התנועה העולמית החלה, באיטיות אך בעיקר ביות, רואה בישראל חלק ממימסד עולמי עיוני. היא החלה מקבלת במידה ניכרת את התנועה הסובייטית ערבית, שישאל היא מדינה שוביניסטית, אימפריאליסטית, כובשת, מתפשטת בכוח הנשק, מדכאת עם שכן, משולבת במערך השמרני האמריקאי — ועל כן מנוגדת לרוח ה' קוסמופוליטית, העל-לאומית והכל-לאומית של הדור ההדש. איש כמו דוטשקה, גיבור הסטודנטים בעולם כולו, מייצג הסתייגות זו — מאחר שהוא מזהה את ישראל עם ידידה

כבוד היושבראש, כנסת נכבדה.

לא אדבר היום אל שלטונות-החינוך, אלא אל הסטודנטים. לא אל המלמדים, אלא אל התלמידים.

על העולם כולו עוברת עתה המהפכה הגדולה של הסטודנטים של הנוער החושב והלומד. בברקלי ובקולומביה, בפאריס וברומא, באוקספורד ובבלגראד, בפראג ובחורשה, באנקרה ובטוקיו — מתנופפים הרגלים האדומים והשחורים של מרד האינטליגנציה הצעירה.

אני קורא לסטודנטים הישראליים להצטרף לתנועה עולמית זו. אני קורא להם למרוד בחינוך הישראלי המיושן והמעוכש — החינוך שמקורו בעיירה המיוזח-אירופית, ובמושגים של המאה שעברה.

דושים לנו בנדיטים משלנו — כוהנים ולא-כוהנים, כדי שירימו את נס המרד כאן, במולדת הכוהנים. **מרדכי בריפורת (מע"י): יש לנו מספיק באנדיטים!**

יהודים — ראשי המהפכה בעולם

כבוד היושבראש, לפני שמונה חודשים היתה לי הזכות הגדולה להשתתף בהפגנתם ההיסטורית של רבבות סטודנטים, מכל רחבי ארצות-הברית, שפרצו לפנטאגון בוא-שינגטון, מול לועי הרובים הסוערים של המשטרה הצבאית. מהפכת הסטודנטים האמריקאיים — ביטוי כל הטוב והיפה באומה האמריקאית — היא שכספה על ממשלת ארצות-הברית את ראשית הקץ של מלחמת-הזוועה בחייתאס-נאס, היא שניצחה את המימסד האמריקאי והכריחה את גיוסן הזקן לפנות את מקומו לצעירים, והיא שהדליקה את הניצוץ למהפכת סטודנטים כל-עולמית.

מדוע הפכו הסטודנטים, דווקא, לנושאי-הרגל של המהפכה זו?

מפני שבחברה המודרנית הפכה האוניברסיטה למוקד הקידמה הטכנולוגית והחברתית. מפני שהסטודנט מתחנך למחשבה אוניקטיבית ובקור-חית.

מפני שהאינטליגנציה הלומדת היא איתו חלק בננוער ובחברה שעדיין אינו משועבד למימסד הכלכלית של המימסד.

דרישות שונות למהפכה זו בכל ארץ. אולם יש מכנה משותף לכולם. כולם רוצים בהשפעת ה' נוער על עצם עיצוב תוכן החינוך ושיטותיו. כולם רוצים שיתוף ה' סטודנטים בהנהלת האוניברסיטאות.

כולם לוחמים נגד המימסד הקיים.

כולם רוצים בפרומה יסודית של החברה, ביתר חופש, ביתר אחווה ביני-לאומית.

כולם מתנגדים לעבדותו של האדם המודרני, המשועבד לכפייה מאורגנת מבית-החולים לילדות עד לחברא קדישא, מקומו בבוקר עד לכתו לישון.

המהפכה נחלה נצחונות חשובים בארצות-הברית ובצ'כוסלובקיה, היא עיצרה את המימסד בצרפת ובפולין — ועוד ידה נטויה בחבכי תבל.

רבים ממנהיגייה הם צעירים יהודים.

החל בכהן-בנדיט, היהודי הגרמני-צרפתי, ועד לראשי המרד באמריקה, שוורים שמות יהודיים במאורעות, יחד עם שמות כמו רודי דוטשקה ועלי טאריק. 80% ממנהיגי המרד בצרפת הם יהודים. גם האידיאלוג הנערץ של ה'ת'

טמריין

דני בנדיט-כהן (ימין) בהפגנה

דרושים: בנדיטים שלנו

מערכי-היסוד בהשקפת-עולמו, מתוך קהל עמים רצחניים החיים על חרבס" דברי י. אביגיל, במאמרו על התודעה היהודית בחינוך הישראלי.

אפשר להביא עשרות ומאות פסוקים כאלה. אפשר אף להבינם על רקע של חינוך בעיירה מיוזח-אירופית, עיירה של מיעוט נרדף ומדוכא, מנותק מן העולם ואף משכניו הקרובים.

האסון התחיל בכך שבני העיירה הזאת שולטים בחינוך הישראלי, והצליחו לכפות דפוסים חשוכים ומיושנים אלה על דור נאור הגדל במולדתו.

ושרי-החינוך אף התפאר בכך, כאשר אמר בכנסת, כי חשובה לדברי לפני שנתיים: "מי ראוי להיות ראשון, מכל השכבות של יהדות מיוזח-אירופה, שיקימו לו מונומנט במדינת ישראל? תשובתי: למלמד היהודי... בני כלי-קודש הם — המלמדים, החזנים, השוחטים, הרבנים, המ' גידים.

השר ארן: אמרתי דברים יפים. **אורי אבנרי:** אני בטוח שאתה מסכים לדברייך.

אפשר רק להתפעל שלמרות כל החינוך הזה, גדל בארץ דור שהוא הומאני והומאניסטי, דור הפתוח לעולם, דור הדוחם על חרותו וביטחונו מבלי לשנוא ולהתבודד, דור החולם על שלום ועל שותפות-עמים גם באבקי-קרבות, ואינו רואה עצמו עם נבחר ועליון.

מול כל הפסוקים האלה שציטטתי ושיכולתי לצטט, מאי-רה כלהבה היצירה האוטנטית של גיבורי שתי-הימנים נציגי הדור הצעיר והלוחם, הספר שיח לוחמים — בגישתו האנטי-שוביניסטית, האנושית, הלאומית במובן הבריא, הקוסמופוליטי.

לשבור את המימסד!

זוהי הרוח שתוביל את הסטודנטים הישראליים, את האינטליגנציה הצעירה של ישראל, אל אחיהם בעולם. אל המשפחה המהפכנית הצעירה.

אנו קוראים לסטודנטים ולתלמידים: להשי' תלב בתנועה העולמית, לקום נגד הכיורוקי ראטיה החינוכית והתוכן המעוות של מערכת-החינוך בארץ, לדרוש ייצוג בכל האוניברסי' טאות ומערכות-החינוך, לשבור את המימסד החינוכי הקיים, ולהנהיג יסוד לחינוך חדש.

בגרמניה, שהם הגנרלים של הבונדסוור, אילי-עיתונות לאומנים כמו שפרנינגר, הפוליטיקאים של המימסד הבור-גניימני.

אחת הסיבות לכך היא חוסר-מעג בלתי-אמצעי. אני מציע לשרי-חינוך לזווג הזמנה מטעם הממשלה לכהן-בנדיט, לרודי דוטשקה ולשאר המנהיגים של מרד הסטודנטים הכל-עולמי.

זה לאין שיעור יותר חשוב מאשר להזמין לישראל כול-טיקאי ניאור-פאסיסטי כמו המנהיג הבריטי אנדר פאואל.

אך הסיבה העיקרית לזרות זו היא שהנוער הישראלי לא השתלב עדיין בתנועה עולמית זו. ואיך הוא יכול להשתלב בה, כל עוד לא חילל את המהפכה הדרושה במערכת-החינוך שהוא כסוף ומשועבד לה?

החינוך של "המשובח בגזעים"

מערכת-החינוך הישראלית היא חממה לדיי עות קדומות, ואפקיה הם פרובינציאליים.

מונה לפני מחקר מהפכני על נושא זה, החלק השני של עבודתו הגדולה של ה"ר גור' טמרין מאוניברסיטת תל-אביב — מדען שנרדף לא מעט בשל עבודתו והשקפתו. תיו. הוא מוכיח בנתונים סטטיסטיים-מדעיים כי אין אף ארץ מתקדמת אחת בעולם התרבותי, שבה יש יחס כה מעוות בין המיקצועות הלאומיים הצרים לבין המיקצועות הכלליים.

לעומת עשרים עד שלושים אחוזים מן הזמן, המוקדשים למיקצועות לאומיים בארצות כמו הולנד, סקנדינביה, ברית-המועצות, צייל, קמבודיה ואתיופיה — מוקדשים להם בארץ למעלה מארבעים אחוזים בבית-הספר הממלכתי הכללי, וכשישים אחוז בבית-הספר הממלכתי-דתי! רק בארצות-ערב יש יחס דומה! (אכן, השתלבות במרחב) באיזה מקום בעולם יש ספרי-לימוד רישמי ובו מופיע הפסוק הבא: "עמנו הוא בדיד העמים, על פי גזענו, חינוכו ואקלים הארץ שבה התפתח. הגזע של עמנו הוא המשובח בגזעים".

איכן זה נאמר? בגרמניה? בדרום-אפריקה? בסין? לא, זוהי ההקדמה של ה"ר צפרוני לספרו של יהודה הלוי, "הכוזרי" — ההקדמה הנלמדת בבתי-הספר הדתיים בישראל!

באיזו ארץ יכול להופיע, במאמר של מתוך חשוב, הפסוק: "הרגשת הייחוד שלנו באה לנו מהיותנו תמיד, ועד היום, העם היחיד שקדושת ה'י'אדם היא אחד

להתייחס לעניין זה ברצינות או באירוניה. אתם נלחמים נגד טחנות-רוח. אתם נלחמים מלחמה של המאה שעברה נגד המלחמה הנוכחית.

המסור של דורנו מקבל את העירוס במלואו, בכל רחבי העולם. הייתי לוקח את חזרי-ההעדה הנכבדים, שידונו בחוק זה, אל העולם, משאזיה ועד גרינ'ץ וילג, כדי לראות את המהפכה העצומה שחלה בעולם, ובמסור של דורנו, לגבי תמונות עירוס.

דורנו פוסל לחלוטין את הגישה הפר-ברסית לגוף האדם, שהיא ירושה של גישות דתיות מיושנות. הוא רואה בזה בפירוש פרבסיה.

ואמנם, התאפקתי מלהגיב בו במקום על דברי שרי-הדתות מלפני כמה ימים, מעל הדוכן הזה, כאשר בא להסביר את הצורך במחיצה ליד הכותל. הוא הסביר זאת בגיורו הנוראי הזה של קסט האשה — כך הוא אמר — המפרע לאדם להתרכז. אני יושב (המשך בעמוד 26)

פירסום תמונות-עירוס של צעירות בנות 17, כלומר נערות בגלי-הנשואין החוקי, אפילו בהסכמתן והכחמת הוריהן, ואפילו כשהן נשואות ואמהות.

טריפ-טיז בממשלה

אורי אבנרי: אני סבור שהטריפ-טיז, הנערך עתה בממשלה, הוא יותר חשוב מאשר תמונות-העירוס שאנחנו נד' רשים לדון בהן כאן.

השר יוסף בורג: אתה מומחה ל-טריפ-טיז!

אורי אבנרי: אני מומחה לשני הסוגים. אבל עלי להגיד לך, אדוני השר, שה' טריפ-טיז של הממשלה אינו יותר נעים, ואינו יותר אסתטי. האמן לי שהממשלה לא היתה מרוויחה מזה כסף בשום מועדון לילה בעולם.

ואשר לעצם ההצעה:

אורי אבנרי: ... איני יודע אם עלי

אורי אבנרי: אדוני השר, מכיוון שרבים הפרסומים הפוליטיים שבהם מוב' עות דיעות של קצינים והקהל אינו יודע — ואינו יכול לדעת — אם האנשים המוד' כרים בפירסומים בתארים הצבאיים שלהם אינם שייכים עוד לצבא — האם אין צורך בהסדר שימנע שימוש בתארים צבאיים בפירסומים ובדיווחים עליהם?

משה דיין: המטה הכללי הוציא לאחור' נה הוראה האומרת שכל מי שמתמשש בתאר הצבאי שלו, צריך להוסיף לפני הדרגה — נידמה לי את האות מ', כלומר שירות מילואים. יתכן שהחליפו את האות לאות אחרת. מכל מקום, גם בכתב וגם בעל-פה צריך להגיש שהוא בשירות-מילוי' איס. זבאצ'א, אתמול שמעתי ברדיו, כאשר האלוף אברהם יפה דיבר אודות שמורות' הטבע, ההדגשה היתה לא על שמורות' הטבע, כי אם על אלוף-במילואים יפה.

דושיח היתולי יותר התנהל בין שרהסער וביני, כאשר הביע השר הדתי הצעת-חוק שנועדה, בין השאר, למנוע

שום איש ממשרדי — מגעים עם המלך חוסיין, בלונדון או במקום אחר.

אורי אבנרי (אחרי שאילתה בקשר לתלונת עורך-דין ישראלי יהודי, שעציר ערבי משכם עונה בצורה גוראה בעת הקירה, עד כי כמה מאבריו שותקו. דיין הבטיח הקירה): האם כבוד השר מוכן להצהיר כי ניתנו הוראות קבועות וחד' משמעותיות לכל שלוחות מערכת-הביטחון להימנע משימוש באמצעים אלימים בעת הקירה, וכי כל מי שיווכח שהפר הוראות אלה יובא על עונשו בכל החומרה?

משה דיין: אני מוכן לומר, ונידמה לי שאמרת זאת גם בתשובה לשאלתה, שאמצעי הקירה בארץ אינם כוללים איזה שהם אמצעים בלתי-חוקיים. בלתי סבירים, אינם כללים עינויים, לחץ ואמצעי-אלימות. אני מוכן לומר שכל מי שגיש תלונה בעניין זה על שנהג שלא כדיון, התלונה תיבדק, והפוגע יועמד לדין. לומר מה תהינה תוצאות אותו דין, זה לא בידי, אלא בידי בית-המשפט.

במדינה

ראשון-לציון

לא כמו רדינג ד'

«כאן לא יהיה רדינג» צעקו אלפיים אזרחים נזעמים, שהתכנסו ברחבה שלפני בניין עיריית ראשון-לציון.

אותה עת החליטו התושבים להאפיל את כל בתיהם, ואת כל חלונות-הראווה. העיר נראתה שוממה מאד, עיר במצור מבט. ואכן, היה זה מצור, אך לא התושבים כי אם אנגמיה-שופכין בחולות-ראשון הם ששמו מצור על תושבי העיר החתיקה.

מי רוצה לשכון בבית? ראשונים שהתעוררו לסכנה שבהסכנת החולות לאגמיה-שופכין, עקב העברת מוביל-ה-שופכין של גוש-דן למקום, היו אנשי הלישכה הצעירה של ראשון, בראשותו של נשיאם, עורך-הדין חנניה גיב-שטיין. הם פירסמו כרוזים ופלאקאטים, התריעו על הסכנה.

גיבשטיין

טען גיבשטיין: «אם יוקם המפעל, יוהמו את אחירה של ראשון-לציון ללא חק-נה. יוהמו גם מימיה של העיר. העיר תיהפך למישכון-קבע ליתושים, חרקים ושאר חיות מחבלות. פיתוחה של ראשון יגבול. מי רוצה לשכון ליד מישופכין?»

עיריית ראשון-לציון היתה, בתחילת-ה-עניין, אדישה לתוכנית, אף הסכימה לה. רק עקב התעוררות-תושביה ניעורה מאדי-שותה, שינתה את הקו, מסרבת עתה ל-הסכים להקמת מיפעל-הביוב האזורי.

דבר שאינו מפרע כלל לבוני-המיפעל: כבר הוקמה שורה שלימה של אגמים ענ-קים, ועתה החלו להניח את הצניורות ה-כבירים — מתוך התעלמות מוחלטת מ-רצונם של 40 אלף תושבי-האזור, להם מגיעה בכל זאת איוושה מידה של השתתפות בהכרעת גורלם.

עתה רק הזמן יקבע אם ראשון-לציון תישאר עיר קטנה ומתפתחת, או תיהפך למיפעל-הביוב הגדול ביותר בישראל.

חוקי-חירות

ללא מישפט

באמצע חודש דצמבר התייצבה חולית שוטרים בדירתו השכורה של מוחמד יוסוף צדיק, בירושלים, ועצרה אותו כחשוד ב-חציית הגבול לירדן ובקשירת קשר עם ה-מודיעין הירדני.

לאחר 48 שעות-מעצר הוא הובא בפני שופט-שלום, אשר לפניו ביקשה המשטרה לעצור את החשוד מאחר שיש בידיה ראיות לכאורה, שיאפשרו לייחס לו את האשמה. השופט עצר אותו לשלושה ימים. בסיומם, הובא צדיק, פעם נוספת, לפני שופט-שלום, והמשטרה ביקשה לעצרו ל-15 יום, לסיום החקירה. השופט שלח את צדיק לעשרה ימים נוספים.

כעבור עשרה ימים הובא צדיק בפני שופט-השלום — בשלישית. הוא דרש ש-השופט יאפשר לו ולמשטרה לחקור יחד מספר עדים — בכדי להוכיח שבתאריך שהמשטרה מייחסת לו את העבירה היה בשטח ישראל. השופט נענה לבקשה, נתן לצדיק יום מעצר נוסף בו יוכל לברר עם המשטרה את האליבי שלו.

השוטרים הלכו לשכנתו של הבחור. זו אישרה שבתקופה בה מיוחסת לו האשמה הוא שיחק עם ילדיה בחצר ביתם. כשנשאלה על-ידי השוטרים איזה יום בדיוק זה היה — ענתה השכנה: «אינני מנהלת יומן!»

צו מנהל-ה-עד נוסף, שכנגד-הודו של צדיק. האיש טען שאינו זוכר מאומה. לטענת צדיק הוא דיבר כך רק משום ש-הוא ממתין לקבלת משרה ממשלתית — ואילו היה מעיד שראה את חברו, לא היה מקבל את המשרה.

לאחר שישב 30 יום בבית-הסוהר ללא משפט, ולא הועלה נגדו כל חומר-ראיות שיאפשר את העמדתו לדין, הוצא נגד מוחמד יוסוף צדיק, ביום 11 בינואר 1968, צו-מעצר אדמיניסטרטיבי לפי סעיף 111 לחקנות-החירות הבריטיות.

תוקף הצו היה עד ה-10 באפריל. אך (המשך בעמוד 18)

★ בחיפה

ביום ששי זה, 5 ביולי, בשעה 8.45 בערב באולם קולנוע «זיו» במרכז נוה-שאנן, ירצה

ח"כ אורי אבנרי

על הנושא:

מאחורי הקלעים של שליחות 'ארינג'

ויענה לשאלות הקהל

(דמי כניסה לכיסוי ההוצאות לירה אחת)

★ בקריית מוצקין

ביום שני 8 ביולי, בשעה 8.30 בערב, יתקיים

חוג בית

אצל שרה תמיר, רחוב שפרינצק 29. חברים ואוהדים מוזמנים

באור פרסומאט

דרמפון

מקורי וריחני לכל ידיו

Tanya

לכל שוכפת ענק חדשה של דרמפון, מצורך במשך חודש זה שי שימושי וריחני, מחזיק מפתחות מיוחד עם בקבוק בושם מקורי שי זה מוגש לך ליובל ה-35 של תיא

35 שנות נעורים בשנות הויזי והבריאות Tanya

ד"לילה, לבנדר או"ר

פעילות מיסתוריות ניכרת לאחרונה בסביב בניין בית-הספר פלסטין, ליד חוף-ימה של עזה, מצפון לשכונה העותית אל-רימאל. מדי פעם מגיע למקום טרסטר, נהוג בידי ישראל, ההופך את תלוליות החול שבקרבת בית-הספר. אנשי החברה קדישא הצבאית של צה"ל הולכים בעיקר תו, כשהם גוברים בתלוליות העפר.

בשבועות האחרונים כבר חדל הטרסטר לחרוש מסביב לבניין רחב-המדרות של בית הספר. אולם מדי פעם מגיעות למקום קבוצות אנשים, החופרות כל פעם באתם, ב-איזור אחר.

רק מעטים מבין תושבי-עזה יודעים את הסיבה תאמיתית לעבודת-החיפוש הקדחתית, מסביב לבית-הספר. הם יודעים שהאוצר אחריו מחפשים החופרים אינו אלא שרידי עצמות — שרידי-גופותיהם של אנשי החלקה הערבית של הפלמ"ח, שנקברו במקום לפני 20 שנה.

וכפיות. לכל אחד מהם הורכבה גם זהות ערבית. הם היו צריכים להתראות כשני ערבים מהכפר חוליקאת. עזרא עפגין נקרא בשם עיוזא איברהים נימר, ואילו דוד מורחי נשא את השם מוסטפה סאלח ח'דר.

בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל, ירושלים, ניצבות שתי מצבות, הנושאות את שמותיהם של עזרא עפגין ושל דוד מורחי. אולם אלה הן מצבות סימליות בלבד, שנועדו לתת לבני-משפחותיהם מקום לעלות אליו, לככות לידו את בניהן. מתחת למצבות לא טמון דבר.

★ ★ ★

רק בשנת 1956, כשרצועת-עזה נכבשה לראשונה, במבצע-הדש, נעשו נסיונות לאתר את מקום-קבורתם של השניים. פינקסי בית-הכלא בעזה שנתפסו, כללו רשומים על תפיסתם של השניים.

היה זה קצין-המשטרה דאז, שלמה בן-אלקנה, שניסה לאתר את מקום הקבורה.

שניקרו את עינו, סיפר את כל היריעה לו על הפרשה:
"אני זוכר כי בסוף 1948, בשעת הימצאי בתחנת-המשטרה, הביאו חיילים מצריים שני יהודים וערבי, כשעניניהם קשורות. הם שמו אותם בכלא. לאחר מכן נודע לי מפי חיילי-המשטרה, כי סיבת הבאתם של היהודים היתה, כי רצו להרעיל את מי השתייה של הצבא המצרי.

"אותו זמן שימשתי כנהג מכונית-חקירות בעזה. לאחר זמן קצר נודע לי, כי הורכב בית-משפט צבאי מצרי לשפוטם, כשברא-שו סגן-האלוף המצרי חסן הישמת. ביום ישיבת בית-המשפט היה לי חופש ולכן הלכתי להקשיב למשפט.

העלילה

הביאדות

"בית-המשפט דן אותם למות בירייה. שמעתי את אחד היהודים אומר לשופט: ממך לאוהבים, יא שייך, אני נקי. אחר כך החזירו אותם לכלא. שלושה ימים לאחר מכן, בשעות אחר-הצהריים, הלכתי ל-שכונת-רימאל. ראיתי אנשים עומדים בקרבת בית-הספר והכנתי ממה שאמרו ש-המצרים בעזה, מוציאים להורג יהודים. עמדתי לראות. כעבור חצי שעה בא כמאל בסמה עם מנהל הכלא בעזה, האשם בכר, ואיתם שני היהודים והערבי שהיו כבולים בידיהם וברגליהם.

"לקחו אותם לצד צפון, ליד המקום בו עומד עתה בית-הספר פלסטין. היו שם מספר חיילים מצריים מוויינים. העמידו אותם כשפניהם לצפון וירו בהם מספר כדורים. כעבור דקות קצרות קברו אותם.

★ ★ ★

המשפחות השלימו עם גורל-יקיריהן, נואשו מן התקווה לגלות את קברם. אולם לאחר מלחמת-ששת-הימים, שוב נעזרה חקירה זו. הפעם, מצאו בני-המשפחה סיוע בדמותו של מי שהיה מפקד המחלקה הערבית של הפלמ"ח, ירוחם כהן. ירוחם ראה בגילוי מקום קבורת שני לוחמיו עניין חיוני, וחוב של כבוד של תאומה לחלליה.

נוכח הצלחותיו של שלמה בן-אלקנה, בגילוי קברות נעלמים אחרים, היה זה רק טיבעי שיפנו אליו, בניסיון לגלות את קברם של עפגין ומורחי.

אולם בן-אלקנה לא שש למשימה החדשה. הוא השיב בסירוב לבקשה וטעמו עימו: מאחר ואיש מעדי-הראייה לא יכול ל-הצביע על המקום המדויק בו הוצאו השניים להורג או בו נקברו — לא ראה מקום להתחיל בחפירה לגילוי מקום קברם. סביר להניח כי בעת בניית בית-הספר לא הועברו הגופות מהמקום ומכאן ש-שרידיהן עדיין נימצאים שם. אך גם כיום לא הייתי מעז לעסוק בחפירה — זאת מאחר ואין בידי כל נתון בו אוכל להסתמך, ושיצביע היכן להתחיל. וכל זאת, מבלי להצביע על הרעש וההשלכות הפוליטיות האפשריות, ועל התעמולה העוינת של המחנה הלאומי הערבי שיתעורר עקב הריסת בית-הספר פלסטין עלייניו.

"לצערי, ממשיך בן-אלקנה, "עלינו ל-נגזר פרשה זו מבחינת האפשרויות של גילוי מקום-קברם. הדבר היחיד הניתן לי היעשות הוא — להנציח את זיכרם על טבלת-נחשת, בבית-הספר פלסטין — אך מסופקני אם עתה הזמן המתאים לכך."

סירובו של בן-אלקנה לא ריפה את ידי-המשפחות. הן פנו למשטרה, וזו מינתה את איש-המשטרה ארימנו לוי, שינסה לאתר את מקום הקבר.

סגן דוד מזרחי סגן עזרא עבבי

השניים — דוד מורחי ועזרא עפגין, כלולים ברשימה הרשמית של הרוגי-המלחמה, שפורסמה רק לאחרונה על-ידי משרד-הדואר דוקא — לרגל הוצאתו לאור של בול הרוגי המלכות.

רק מעטים יודעים על פרשת-מותם. בודדים יותר יודעים את פרשת מיבצע המיוחד במינו, שהביא להוצאתם להורג על-ידי חיילים מצריים, ימים מספר לאחר הקמת-המדינה. כי עד לזמן האחרון היתה זו אחת הפרשות הסודיות והכמוסות ביותר בתולדות-צה"ל. דוד מורחי ועזרא עפגין היו חיילי החלקה הערבית של הפלמ"ח. מורחי היה תימני משכונת שער-ים ברחובות; ואילו עזרא עפגין, בן למשפחה מראשון-לציון, היה חבר קיבוץ אפיקים.

במאי 1948, זמן קצר לאחר פלישת צבא המצרי לארץ, נשלחו השניים במשימה מודיעינית מיוחדת במינה — אל לב רצועת עזה, שנתפסה אז בידי מצרים. השניים התחפשו לערבים, לבשו עכויות

השניים יצאו למשימתם בלילה של ה-22 במאי 1948. למחרת, בבוקר ה-23 במאי, הם נתפסו בתוך מחנה צבאי מצרי, בשעה ש-ניסו, לדברי עדי ראיה, "להרעיל בארות". חייל מצרי העיד, כי ראה את השניים מריקים את תוכנה של מימיה לתוך באר-מים, כשטח המחנה הצבאי המצרי.

הוא חקר כמה אנשי-משטרה פלסטינים, שנותרו ברצועה וזכרו את הפרשה. את תיק הכשפט עצמו לא ניתן לאתר. איש מבין אלה שהיו מעורבים בפרשה לא היה מוכן לדבר. אולם כולם הצביעו על החורשה שמצפון לשכונת אל-רימאל, כעל המקום בו נקברו השניים.

ב-1956 לא היה החורש קיים עוד. עזיו הועל באש. האדמה במקום יושרה, ובמקום הנתוסס בניין בית-הספר פלסטין.

חמאדה, שמסר בזמנו עדות על רוצחיו של איש נחיר-עזה, רועי רוטנברג, ואף הצביע על הפלחים

אלבום-צילומים

שהופיע השבוע

ומכיל צילומי-עירום

מתוך סרט, מעורר

את זעם הבמאי

ואת השאלה —

מהי יצירה מקורית?

צילום

של סיפוסים מוכרים — כמו חצקל איש-כסית, כשהוא אוכל את המרק שלו; או כמו דן בן-אמוץ ובתיה אפולו, בפרוה מרתקת במיוחד. חלק אחד של הספר הכיל צילומי-הווי — כמו צילומי-מיטריות ברחוב סלמה, או פניהם של סיפוסים שונים המשחקים בליא-רד.

יש שם פני שחקנים בשעת-מנוחה ופני-רחוב בשעת-גשם; אנשים ומצבים — ואפילו בית-חולים בו עבר הצלם ניתוח והרופא שהוציא לו שם את התוספתן.

אבל מרכז האלבום היה, ללא ספק, אוסף צילומי-העירום האמנותיים שהציגו את גוף האשה, לא כנושא-שלווהר אלא כמשהו חי ומפרפר.

★ ★ ★

„למות לאט“

כאן התגלה הקוץ שבאליה. הסתבר שתצלומי-העירום המיוחדים בי-מינם צולמו על בימת-הצילומים של הסרט למות לאט — יצירתו הקולנועית הראשונה של האמן והצייר ז'אק מורי-קטמור. כי אלכס אגור, המרבה לצלם תמונות-פירסומת, המכונות בלשון המיקצוץ סטילס, עבור הצגות וסרטים — היה גם צלם-ה-סטילס של הבמאי קטמור.

התמונות המיוחדות במינן צולמו בזמן ההסרטה ובהפסקות שבין קטע לקטע. הן דוגמניות של אלכס לא היו אלא השחקניות המופיעות בלמות לאט, בבגדים ובלי, בגיל צעיר ומבוגר יותר. בקיצור: בכל המצבים שאפשר לתאר בהם את האשה, מבחינה אמנותית.

כי כהנתו של ז'אק מורי-קטמור היתה לת-אר, בעזרת נשים יפות ויפות-פחות, את תולדות-החיים של גוף חי; את התפתחותו, מרגע הלידה, כשהוא מתחיל להתבלות, ועד למוות הסופי.

כל זה בצורה סימלית כמובן, ובלשון אמנותית-מובהקת.

לכן הצילומים מתוך בימת-הצילומים שניכנסו לאלבום של אגור היו רק קומפוזי-ציות של גופות עירומים, במצבים שונים. אגור לקח את הקטעים שבויימו על-ידי ז'אק, על-פי הקומפוזיציה והרעיון של ה-במאי — אך הוסיף, בזמן הפיתוח, „גרעין“ — אפקט פלאסטי מיוחד, המקנה לתמונות מימד אמנותי נוסף.

וכך נולדו צילומי-המריבה.

★ ★ ★

„כניגוד לרצוני“

כי כאשר הופיע האלבום ברחוב דיזני-גוף ובבית-טוקולוב התלקח זעמו של הבמאי מורי-קטמור.

הצעיר אלכס אגור (20). אלכס הציג למכירה את אלבום-צילומיו הראשון, עין שלישית, בו כינס את מיטב צילומיו האמנותיים. יום קודם לכן אף נפתחה בבית-טוקולוב התערו-כה שהציגה לראווה את אותם הצילומים — בגודל-ענק.

היה זה אוסף רבגוני: היו שם פרצופיהם

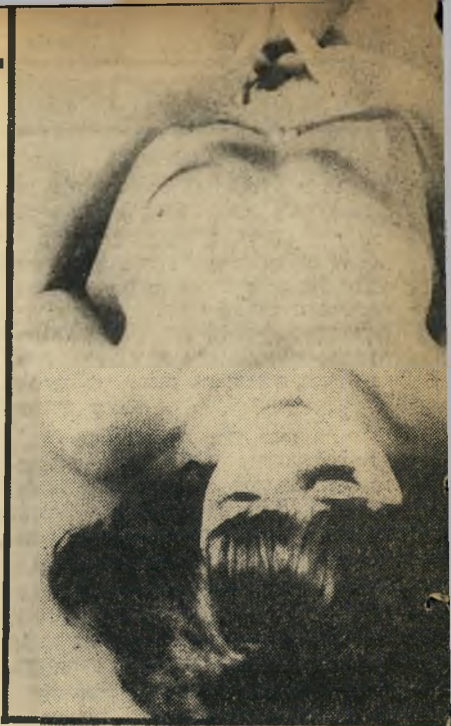
יום שישי, בשעות-הצהריים, נימצאים כל המיהמי ברחוב דיזנגוף. משום כך השתרר לאחרונה מינהג: כל מי שמוציא לאור ספר חדש, לוקח שולחן מקפה כסית, מניח עליו ערימת ספרים — ומוכר אותם אישית.

ביום וי האחרון היה תורו של הצלם

ללא מעצורים

בזמן הפסקת-הצילומים של סרטו של מורי-קטמור, למות לאט, נחות השחקניות ללא מעצורים וללא בושה. אחד מאנשי-הצוות מסתכל בתימאון לעבר מצלמתו של אגור — שתפסה את חצינה של חצד.

„לא ידעתי בכלל שהצילומים האלה עומדים להופיע“, קבע.
אלכס אגור, מצידו, אינו מבין על מה המהומה: „אני מצלם תמיד בשביל הצגות וסרטים וכבר מזמן למדתי שאין כל צורך לבקש רשות, לפירסום“, אמר.
מה עוד שכאן מדובר לא בפירסום ממוסחר, אלא באלבום אמנותי. בו משמשים צילומי-הסרט רק חלק קטן — אם כי חשוב — של יצירה סלאסטית-צילומית.
והרי למען האמנות אפשר להשתמש, לדעת הצלם הצעיר והנמרץ, בכל נושא — כולל בסרט.
מלבד זאת, קובע אגור, צולמו רוב היצירות לא מתוך הסרט אלא לידו: ואילו הצילומים שבהפסקות-ההסרטה ודאי שזיק לא ביים אלא היו תוצאה של צילום נכון מצד אלכס עצמו.
„אלכס אגור התחיל לעבוד כצלם-סטילס בסרט“, אמר השבוע הבמאי. „עבודתו לא נראתה לי, לכן לקחתי צלם אחר במקומו. הצילומים באלבום לא משקפים, משום בחינה, את תוכנו או את רוחו של הסרט.“
הם פורטמו ללא הסכמתי וללא ידיעתי.“
מה שאינו משנה, כמובן, את העיבדה שצילומיו של אלכס אגור הם יצירה אמנותית בזכות עצמם.
עתה נשאלת רק השאלה: האם שינוי בעל-

טעם של יצירות-אמנות אחרת הוא חיקוי סתם — או יצירה עצמאית וחודשה?

★ ★ ★ ערכו של סקנדאל

עמדתו של אלכס אגור תקיפה לא פחות. „אני אומי גם צילמתי סטילס“, השיב לכתב העולם ה'זה', „אבל לסטילס יש מטרה ברורה אחת: לשמש לתעמולה מיסחרית. אני לא צילמתי רק סטילס. צילמתי גם תמונות שהן בעלות ערך אמנותי בסני עצמן.“
הזקן האדמוני לא יכול היה לכסות את ההתרגשות שהצטיירה על פניו. כי זאת לו השערורייה הראשונה בקאריירה שלו. צלמים ואנשי אמנות רבים חיים את כל חייהם מבלי שיוכו בשערורייה ציבורית-אמנותית כזאת. שערורייה שיש ביכולתה, אגב, להפוך את האלבום הצנוע לספר מבוקש מאד בשוק, המוצף באלבומים מכל הסוגים.
אבל אגור טרם השיג את היציגות הבאה עם השנים, ולכן לא חשב על התוצאות החיוביות

חיי המריבה

של סקנדאל בוהמי. הוא עמד בתוקף על מתן תשובה לבמאי: „הוא לא זרק אותי — אני עזבתי אותו! ברגע שאשתו באה מחו"ל, נגמד הייחוד האמנותי של היצירה שלו. קודם צילם סרט גאוני, בלי תסריט. משהו ניסיוני ומופלא. אחר-כך התחיל להכין תס-

הצלם הוא אלכס אגור (20) בנו של צלם מערכת העולם הזה לשעבר, יעקב אגור. צילומיו הם, לדעתו, ביטוי אמנותי עצמאי. הבמאי של הסרט שצולם על-ידו אינו מסכים עימו על כך.

ריט כדי ליצור תפקיד בשביל אשתו בסרט. אילו הושמעו הדברים מפי צעיר אחר בן עשרים, היו מעוררים צחוק. אלא שאלכס אגור כבר זקן במיקצוע. את הרפורטז'ה המצולמת הראשונה שלו פירסם בהיותו בן 12. כבנו של הצלם הוותיק יעקב אגור, הי' נימנה עם צמרת צלמי-העיתונות בארץ.

שיער ומשוחררות מסמלות השחקניות את חיי-האשה וחשוקותיה

במדינה

(המשך מעמוד 14)

גם ביום זה הוא לא שוחרר, והוצא נגדו צו נוסף — עד 10 באוקטובר 1968.

ביקורים במקום לחם. צדיק, בן ה-24, הוא סטודנט מצטיין בחוגים למזרח התיכון ולאנגלית, באוניברסיטה העברית בירושלים. כיום הוא יושב בבית הסוהר ברמלה. משפחתו הענייה באה לביקור אצלו אחת לשבוע-שבועיים, כשהיא חוסכת מלחמה כדי לכסות את הוצאות הנסיעה מן שפרעם לרמלה.

חוץ מבני-המשפחה מרבה לבקר את יוסוף פרקליטו הירושלמי, עורך-הדין יוסף בצלאל. השבוע, כאשר ביקר בצלאל אצל שולחן, לפני צאתו למלוואים, הודיע לו צדיק שיתחיל בשביתת-רעב.

צדיק נראה מיואש. בדמעות אמר לפרקליט: "אינני יודע על מה אני יושב כאן ואם אצא מכאן אי-פעם. אינני עובד, אינני מקבל חומר-קריאה. אני מרגיש שאני נגמר, מבלי לדעת מדוע."

עורך-הדין בצלאל — אשר אינו מקבל שכר-טירחה מאיש — רצה להגיש צו-על תנאי בית-המשפט העליון. אך מחוסר תקציב לא היה מסוגל לעשות אף צעד זה.

סטודנטים

האיש שלנו בפאריס

שביתת-הסטודנטים הגדולה ביותר אותה ידעה מדינת-ישראל פרצה בנובמבר 1966, עקב העלאת שכר-הלימוד האוניברסיטאי. בראש הסטודנטים עמד אז היו"ר האמין של ההסתדרות שלהם: עדי קאופמן (26), בלונז די ומלא מרץ.

היה זה גם האיש שניצח על הדיונים ש-נסתיימו בכניעת הסטודנטים, הודיע לציבור שלו — ולציבור הי-רחב — על מפלגתם במלים: "השביתה נסמכת".

קאופמן

הדבר לא חיבב במיוחד את עדי על קהל תלמידי-המכי-ללות. מחוגים שר-נים הועלו האשמות כאילו מקבל עדי, מזה זמן ממושך, הנחיות מאחד המוס-דות הממשלתיים.

בבניין הסוכי נות. ביתניים נימאס

קאופמן על הסטודנטים. הם הורידו אותו מגדולתו — ולומן-ה נעלם שמו מן ה-חדשות. הוא הופיע מחדש, לפני זמן לא רב, כשנודע בארץ שעדי קאופמן יושב ב-פאריס, יחד עם אשתו, מכהן שם כיושב-ראש האירגון הבינלאומי של הסטודנטים היהודיים.

אירגון זה הינו, מהרבה בחינות, פיקציה בירוקראטית: הוא מסונף לסוכנות היהודית ומשרדיו בפאריס שוכנים בבניין הסוכנות, לא הרחק משגרירות ישראל.

מתפקידם של האירגון ושל היו"ר שלו: לעזור להסברת הסוכנות בקרב הנוער הי-יהודי בעולם, לעודד את העלייה, ובכלל לעזור לסוכנות ולישראל.

קאופמן מלא את תפקידו באמונה — כלומר, כאילו היה נציג משרד-החוק. בין השאר, היה אחראי למסע הסברה, שמתפקידו להכחיש האשמות סטודנטים ערביים ב-חולל על מעצרים ואחרים בקרב הסטודנטים הערביים.

היה זה מסע-הסברה תרבותי, מפואר ו-מוצלח. היה בו רק פגם אחד: אכן נערכו מעצרים כאלה, בירושלים.

נגד הרוסים. השבוע הגיע עדי קאופמן לחופשת-מולדת קצרה. לאלה מידידיו הי-ירושלמיים הוותיקים שביקשו לדעת היכן אפשר לתפוס אותו, ענה ברהב מסויים: "או במשרד-החוק, או במשרד-הבטחון, או במשרד-ההסברה או בסוכנות."

ואומנם, בתום ביקוריו הענפים יצא קאופמן מן משרד-החוק כשבין שליחות חדשה: כפי שסיפר הוא עצמו לידידיו, יהיה עליו לארגן הפגנות-נוער יהודיות, תחת הסיסמה "שלח את עמי!" — הפגנות שמטרתן לעורר את דעת-הקהל היהודית בעולם נגד בריית-המועצות.

תחנתו הראשונה של מתסיס-הנוער הי-מיקצועי: שטוקהולם שבשודיה, שם יארגן, כנראה, את ההפגנה האנטי-רוסית הראשונה.

נקה 7- הסבון ולא סבון
היילוצ בבורה מו3יק

ל"סבון ללא סבון" מעלות רבות, אך לאל-סבון, "נקה 7" מעלה נוספת — הוא מוצק, ולכן נוח מאד בשימוש.

לבחירתכם "נקה 7"

ורוד — עם בושם צרפתי "מירבל",
ירוק — עם ריח לבנדר רענן,
כחול עם בושם — FLEUR BLEUE
ושנהב — מיוחד לתינוקות.

תוצרת ביח"ר נקה בע"מ * המפיצים — חב' גורית בע"מ

depilan

דפילן
להורדת
שיער מיותר
באיכות
שוויצרית
vitamol

20 שנות חיינו היפות ביותר

מתוך "הסליקי הפרטי של שאול ביבר
הצר השני והאמיתי של 20 השנה
בתמונות, מסמכים, קטעי עיתונות,
מזדעיות וקוריוזים.

אולי עוד ציתן להשיגו בחנויות.

הפצה בלעדית ידיעות אחרונות

אם קולה
אז
טאפו קולה

גבר!

האם אתה טבעי באופיך ודוגל באהבה החופשית
חסרת הצביעות? אם כך ואם רצונך להכיר בחורה
הדוגלת באותו אידיאל הצטרף למכון "סקנדינה".
לשם קבלת פרטים לפנות בצרוף בול לת.ד. 15037 ת"א, "סקנדינה".

קרב הדיסקוטקרים

פרדי והסינג-סינג

עוד סיפור אחד על מכות קטנות בש-
עות הלילה הקטנות.

המקום: אחת המיסעדות הליליות
בתל-אביב. פרדיקה, בעלת הדיסקו-
טק, יושבה לה בנחת, כשמימינה בעלה,
דב סגל, ומשמאלה בחור בריטי ארוך-
קומה ומגודל-שיער, אחד מחברי להקת
הסינג-סינג.

כיוון שהיתה השעה חמש וחצי בבו-
קר, ופרדי כבר הספיקה לשנות לא-
מעט, היא טעתה כנראה, והיפנתה את
קסמיה לגבר שמשמאל במקום לבעל ש-
מימין.

דב, שלא התעצל, קם לפתע, שילם,
תפס את פרדי בצווארון והוביל אותה
לדלת-הכניסה — כשהוא גורר אותה
אחריו, למרות מחאותיה. לדברי כמה
מן האורחים, גם סטר לה שתי סטירות
נאות, שמאל-ימין.

הגיב השבוע דב סגל: "זה נכון בהח-
לט שלקחתי את פרדי, והרמתי אותה
מהכיסא כדי שנלך הביתה.
"מי היה הבחור? מה אני יודע? ומה
איכפת לי, בכלל, עם מי היא עושה
מה?"

"חוץ מזה, היינו שנינו מלאים לגמ-
רי. אבל להרביץ לה לא הירבצתי בכלל."
מסכם דב סגל בחיוך מתנצל: "תביני,
אני בכלל לא קינאתי. אני רק רציתי
שנלך הביתה, סוף-סוף."
ופרדי? פרדי בכלל לא זוכרת שום
דבר מאותו ערב.

מיני ליד

הבנות

לאחים כהן מבאזל שבשווייץ יש המון
מזל: האח הבכור, ארתור כהן, שהוא
מפיק-טלוויזיה מפורסם, אומנם חיכה הרבה
זמן אבל זה היה כדאי: בסוף הוא מצא
את נעמי, בתו של שרה-פנים, משה
חיים שפירא.

לא פחות זמן ממנו חיכה אחיו, גבי
כהן. גם גבי היה בשל לנשואים לפני
שנים רבות, אך משום מה לא מצא צעירה
חידם כאוות-נפשו.

השבוע מצא. וההמתנה לא היתה כפי
שתראו, לשווא: בטקס מפואר שנערך ביום
שלישי בהיכל שלמה בירושלים, שם שוכנת
הרבנות הראשית לישראל, נשא גבי את
בחירת-ליבו, נחמה כהנא, שאינה אלא
בת היחידה של אישיות ממשלתית ישרא-
לית אחרת: המנהל הכללי של משרד-הד-
תות, ומייצר המקומות הקדושים הדימוי-
ניים, שלמה זנגוויד כהנא.

אז מתברר שנחמה ("חומה") כהנא היא
ההיפך הגמור של המצאה דימויית: זוהי
חתיכה מסופחת שכל ישראלי היה מתכבד
בה — והאוהבת לבקר ליד הכותל, כשהיא
לבושה בשמלת מיני מינימאליזם.

יאנוש (עם הזמרת ירדנה אדר)

ינוקא (עם שלוש האנגליות שלו)

הוא שיש כאן ריב בין מפקד-צנחנים לבין
מפקד-מיקלט. אבל לא תוכל לפקד על
מיקלט — פשוט לא תיכנס דרך הפתח.
יאנוש: מה אתה מדבר בכלל, קוקסינל?
ינוקא: בוא נעשה תחרות בבריכת אכריה
מי קוקסינל ומי לא! בכלל, אתה לא מעז
להוריד אפילו את החולצה באכריה!
יאנוש: אתה איש-עסקים, אתה?
ינוקא: אני לפחות לא עושה חתיחת-דיס-
קוטק עם שני בקבוקי-מיץ.
יאנוש: כשאני עושה משהו — אני עושה
את זה טוב. אם אשיר — לא אויף! אם
אכתוב ספר — לא אכתוב בשיגאות-כתיב.
ינוקא: אל תדבר על הספרים שלי, המ-
בורגר!
יאנוש: למה? הרי אתה מפתח מן הצל
שלך.

כאן הופסק הדו-שיח עלידי סטירה מצל-
צלת שינוקא העניק ליאנוש.
יאנוש קם, הלך למשרה והגיש תלונה
על תקיפה. הוא טוען: ינוקא ברח מהמקום
בבהלה.

ינוקא מכחישי: "גמרתי קודם את המרק."
עכשיו אני נמחה לתמונה השלישית —
שתוצג, כפי הנראה, בבית-המישפט.

הוועדה

והיו"ר

במיסגרת השינויים המוצעים במיבנה בתי-
הדין הרבניים, הקימו שר-הדתות ושר-המיש-
פטם ועדה מיוחדת שתטפל בבעיה עדינה
זו.

עכשיו הציעו המרכיבים ח"כ ידוע
ודתי, שיכהן כיו"ר אותה ועדה. וזאת —
מאחר ואותו ח"כ יש לו כל הסגולות ה-
דרושות: הוא מומחה בשסח המישפטיים,
איש מכובד וכיוצא בזה.

להפתעת כל הנוגעים בדבר, טירב החיכ-
בתוקף לקבל את המישרה המכובדת המור-
צעת.

בסודי-סודות, מספרים ברבנות את הסיבה
האמיתית: שני בניו של החיכ המלומד
התגרשו לאחרונה בבתי-הדין הרבניים —
לאחר דיונים ממושכים, מייגעים ולא תמיד
נעימים.

לירה על כל יום שאתה לא בא.
יאנוש: או שלח לי 365 לירות בתור
מיפרעה לשנה.
הסובבים חשבו שכאן ילכו מכות. אבל
זה עוד לא קרה.
תמונה שנייה התרחשה השבוע, במיסעדת
24 של שרתון, בשעה שלוש בבוקר. שוב
הנפשות יאנוש, שבא עם אלי'צ'ה, סוחר-
מכוניות, ופגש את ינוקא יושב עם שלוש
אנגליות העובדות אצלו בדיסקוטק: רוז'נה,
וונסי ווולכי.

הם התיישבו פנים-אל-פנים, שולחן-מול-
שולחן, ואז פרצה האש:
ינוקא: אם אתה המצאת את המלה גבר,
אז אני אשה.
(יאנוש מתעלם בבוז.)
ינוקא (אינו מרפה): כל הוויכוח בינינו

זהו סיפור ארוך, או בעצם, מערכון בשתי
תמונות. התמונה הראשונה התרחשה לפני
שבועיים בשבת, ליד בריכת-אכריה.
הנפשות: משה ינוקא בעל דיסקוטק,
יצחק ("יאנוש") יונש בעל דיסקוטק
רמת-אביב.

ינוקא: אנטישמי! נסעת לחוצלארץ לע-
שות עסקים?

יאנוש: תסתום את הפה, פה!
ינוקא: אני לכל הפחות לא השארתי את
האבא והאמא שלי לעבוד במקומי בדיס-
קוטק עם בחורות.

יאנוש: תשתוק, אימפוטנט!
ינוקא: למה אתה לא בא אלי לדיסקוטק?
יאנוש: אני לא משוגע לרדת ולהגיע
אליך.
ינוקא: אתה יודע מה? אני נותן לך

הנשואים המוצלחים

עליהם להיפרד, לרגל הופעותיהם הנפ-
רדות, מוטב שיהיו נשואים.

ומן היום בו התחתנו הרקדנים
אביבה פז ומשה אפרתי דרכו כוכ-
ביהם. של שניהם ביחד ושל כל אחד
לחוד.

אביבה נשאה, אומנם, בישראל שעה
שמה, ששימש כרקדן ראשי בלהקת
בת-שבע דה-רוטשילד, נסע לסיור-הופ-
עות עם להקתו באירופה.

מייד התחילו להגיע הביקורות: "אפי-
רתי הוא הנוראייב הישראלי," פסק עי-
תון סקאנדינאבי. ה,דיילי טלגרף" ה-
לונדוני העלה קצף על השפתיים. ובכלל,
כולם הסכימו שכאן יש לנו כוכב שלא
יסולא בפי.

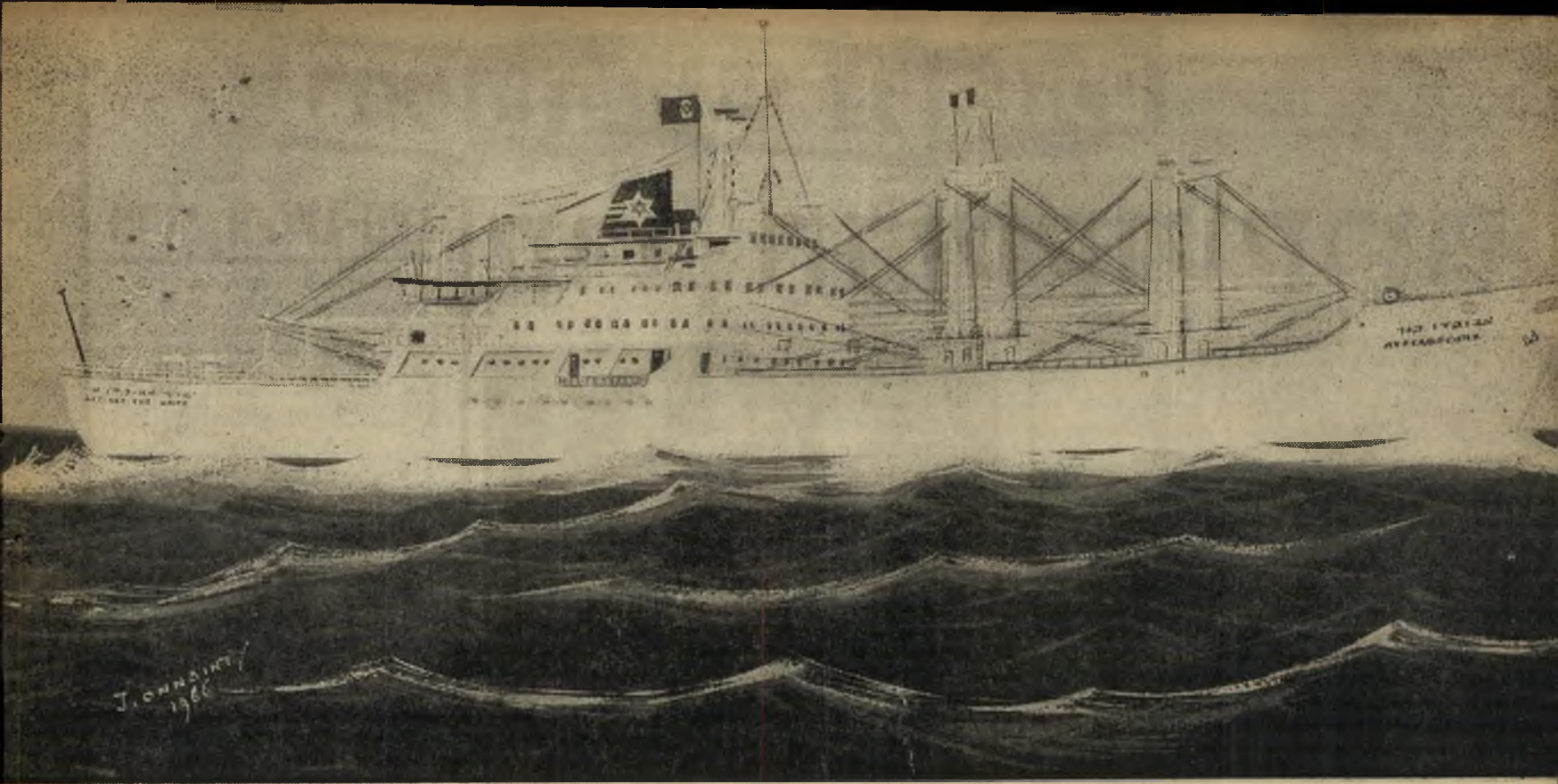
עכשיו נגמרו ההצגות באירופה, ול-
אחר שיסתובב קצת בבירות היבשת ה-
עתיקה, ישוב משה לאשתו הקטנה.

יש כל הסיכויים שהנשואים שלהם
יוסיפו להיות מאושרים כמו עד עכשיו
— כי הם לא יוכלו לשבת הרבה ביחד,
גם עתה: ממש בזמן שמה חור ליש-
ראל, תהיה ויז עסוקה בהסרעת, "תע-
לת בלאומילך" של אפרים קישון.

"הם חיפשו בנרות טיפוס של מטומ-
טמת חיפה שכל הגברים משתגעים אח-
ריה, ואז מצאו אותי," היא אומרת
כשהיא פוקחת את עיניה העצומות.

אביבה פז ומשה אפרתי

כך נראית „אבוקדו קור” - האוניה בה הניף משה לוי את נס המרד

לוי האקדום

היא שעה מסוימת, חייבים כל אנשי הצי חת, כולל רבי-החובל, להיות בשעה היעודה באונייה. אחור נחשב בשעתיים וחצי. כש שאלתי אותו מה קרה, להפתעתי ענה לי שאם אני מתחיל אותו ככה הוא יפנה לקצין הראשון בתלונה. הקצין הראשון היה אי-טלקי, גיבאני.

בגיקסון-וויל פרקנו את מיטען המכוניות שהבאנו משבדיה, והיפלטנו לקורטו שבי הונדוראס. שם קרה מיקרה, שאלץ סוף סוף את רבי-החובל לפטר את רמירו: הוא היה צריך לעלות למשמרת בארבע בבוקר — והופיע רק בשבע.

וזאת נסתיימה הפרשה?

הפרשה של רמירו כן. אבל התחילה ה-פרשה שלי. הקצין הראשון התלבש עלי. מכיון שהוא דיבר יוגוסלאבית — הקפטן היה יוגוסלאבי — נוצרה חזית שלו ושל רבי-החובל נגדי. עד לאותו זמן, עבודתי היתה לשביעות-רצונם, אבל סיתאום התחילו לבוא אלי בטענות: האנשים מתבטלים, העבודה לא הולכת. עניתי להם בחריפות... עברה שמועה שרבי-החובל עומד להביא משטרה שתוריד אותי בכוח.

בינתיים הגיעה לקורטו מגואטמאלה האר-נייה אבוקדו קור. זה היה בשעות הערב. ירדתי לחוף לבלות ושם פגשתי את אנשי צוות אבוקדו. כשנודעו להם הפרטים הח-ליטו פה אחד למנוע את התערבות המש-טרה בקורטו, הידועה לשימצה. זו משטרה שקודם מרביצה. לא שואלת שאלות. מכ-ניסים אותך לבית-סוהר ושוכחים להוציא אותך. אחרי 30 שנה ישאלו אותך למה אתה בפנים. בתנאי-המעצר שלהם אפשר להיתפס לכל מיני מחלות-מין ומחלות-מידריות, כי אין תנאים סניטאריים מיני-מלים.

כבר ישבת שם?

לא. אבל מכירים את החיים שם. שמענו מאנשים מקומיים... לפני כשנה נרצח במקום ההוא ימאי מהר בשן. משהו דקר אותו. הרוצח שילם שוחד ובוז נגמר ה-עניין.

טוב, נחזור לסיפור...

— הוחלט בין אנשי צוות אבוקדו קור, ללא הצעתי אני — ואני מצייץ זאת בהר-גשה — שעם שחר יעברו כולם, כל צוות הסיפון, למנון קור. מתוך פחד של מעצר פיתאומי, לגתי באותו לילה יחד עם מכונן

משה לוי, רבי-מלחים, על סיפון האונייה, מתחת לדגל הצי המיסחרי הישראלי. הוא בא לים אחרי חברות בזבולון וצופיים, שירת עד כה ארבע שנים בפועל על הים (עם הפסקה של שנתיים-סחצי בצבא).

מתחת לדגל

ניגש ישר לעניין: מה כואב לך?

— כואבת לי המיסגרת הנוכחית של ה-הסתדרות. של איגוד-הימאים, יותר נכון.

מה בדיוק?

— למעשה, גם לפי התקנון, האיגוד כפוף בצורה מוחלטת להסתדרות. במיקרה זה, באופן ישיר למר יונה יגול, שאלוהים יודע מי מינה אותו לתפקיד הממונה על תיק הימאים.

מה רע בכפיפות הזאת?

— היא שוללת למעשה את חופש-הפעו-לה של האיגוד ללחום למען האינטרס של הימאים בפרט, והימאות בכלל. (מפתח שיחה על בעיות הימאים: שכר, הרעה בשיטת-המיסוי, הפיכת בית הימאי ל-מודיאון, שתילת מזכיר טכני באיגוד לשם עשיית רצון ההסתדרות.)

נעבור לפרשת „אבוקדו קור”.

מה היה שם?

— עד גיקסון-וויל, פלורידה, שירתתי על המאנו קור, ויחסי עם הפיקוד היו מצויי-נים. כתבתי מכתב ארצה ואמרתי שהפעם, איך שאומרים, תפסתי את שלוחת החיים. היה לי שם צוות מצויין. המצב הסתבך רק אחרי זה, בגלל דרישתי להוריד מלח מ-גואטמלה, רוברטו רמירו, שהפך מישמעת והיה חסרי-עילות בצורה מוחלטת.

איך הגיע המלח הזה לאונייה?

— תראה, מרכז אמריקה ודרום אמריקה — נקרא את זה כך: זה ברזק. שם אין לך איגוד מיקצועי, לא חוק ולא סדר. כשאונייה מגיעה לשם, באים כל מיני טיפוסים שאף פעם לא חוקרים את עברם. ללא בדיקות רפואיות — מה שמקפידים אצלנו בארץ ב-תקיפות — ומבקשים עבודה. דבר זה ניתן לשיקולו של הקצין הראשון, ובהלצתו ל-רבי-החובל, מתקבל האיש. דבר זה יצר פתח לכל מיני עיסקות שוחד בין קצינים ראשונים וימאים רעבים, המנסים להתקבל לעבודה.

יש לי חשד שפה היה משהו, כיוון שחד איתי הסכימו גם הקצינים וגם שאר הצחת שרמירו זה לא טוב לכולם.

מה זה לא טוב לכולם?

— יש דבר שנקרא סיום חופשת-חוף. יש לוח כזה. כשמצינים שסיום חופשת-חוף.

משה לוי

רצה שימאים יהודיים ייעצרו ביד שוטרים גרמניים...

— כן, כשהודיע לי על זה — איזה מעמד היה לך על האונייה כדי שהוא יודיע דווקא לך ולא לוועד?

— היה ברור שאני מנהיג את כל העניין לא הסתרתי זאת למרות שידעתי שאני צפוי לסכנה הגדולה ביותר.

טוב, תמשיך. — אם כן, כשהודיע לי על השינוי בהפגנה, קיבלתי זאת ברוח טובה. לא היתנו לנו שום כוונה מיוחדת לעשות את זה דווקא בגמל גרמני.

מה קרה בדובר? הלכו כאן פיגורים על סכינים ושרשראות, ע מעצר הקונסול...

— בדובר עגנו בתוך הנמל. הגיעה אלינו סירה עם כל סקידהמינהל הרישמיים ש הנמל, מכס, הגירה, בריאות. יחד איתם יגיעו גם קונסול ישראל ונציג האיגוד חיי צוקר, ורבי-חובל אריאל מטעם החברה. צוקר ידוע כאחד מראשי המר הגדול. מה השבתם בראותכם את תו מופיע כנציג האיגוד?

— הופתענו לראות אותו. ראשית מכיו שהודעתי בשיחה טלפונית עם נציגי באיגוד אהרן צוקרמן, שלא אשוחח עם אף נציג אחר חוץ ממנו.

מה זאת אומרת נציגך? — הוא נבחר עליי עובדי הסיפון ש כל הצי. חיים צוקר הוא נציג רבי-חובל ומכונאים ראשיים. הוסבר לי אחר-כך שהו (המשך בעמוד 2)

מה אמר רבי-חובל?

— שדבר זה לא חוקי ואנו צפויים לעונש שים חמורים. הוא ענה זאת בנימה ידידותית ואבהות. לא איים. אבל הסברתי לו שאנחנו עומדים נחושה בהחלטתנו.

כמה אנשים מתוך אנשי-הצוות החליטו על כך?

— צוות אבוקדו קור מנה 40 איש, מהם שמונה זרים העובדים במחלקת המשק והמכונה. על הרעיון של איגוד חופשי ומחאה על המיסים השרירותיים הסכימו כל אנשי הצוות, כימעט בלי יוצא מהכלל. להוציא קצינים בכירים.

איך הוחלט? היתה אסיפה כללית?

— הוחלט על זה בשיחות ממושכות, בי ערבים, בין אנשי-הצוות.

היתה הצבעה?

— כן. כולם נשאלו והשיבו בנפרד. אני מתכוון לצוות-הסיפון. היו בתחילה עשרה איש איתי.

הרעיון בא ממך?

— כן. כעבור כמה ימים באו אלי בהי

מהמנו קור על האבוקדו קור.

בבוקר שכרנו סירה מיוחדת שהעבירה את כל הצוות למנו קור. הודעתי לרבי-חובל שאני מתנגד לקשירת האונייה לרציף, עד שלא יובא לשם רבי-חובל אריאל מהחברה, כדי לבדוק את העניינים מקרוב ולהבטיח את ביטחוני.

היו עוד ישראלים על האונייה?

— הצוות של מנו קור היה מורכב כולו מזרים, מלבדי ועוד נגר ונערי-סיפון. צוות אבוקדו קור כולו ישראלי.

היתה תיקשורת בין הסוכן לבין חיפה. קיבלתי מיברק מרבי-חובל אריאל לעבור לאבוקדו קור ולאפשר את הטענת המנו קור. נעניתי מייד בחיוב ועברתי יחד עם צוות האבוקדו לאונייתם, בתור צוות נוסף.

עבדת כמו יתר אנשי הצוות?

אבוקדו קור היתה כבר טעונה בננות ופניה לברמרהאפן בגרמניה. ביקשתי מרבי-חובל לשחרר אותי מעבודה, בגלל המתיחות שעברה עלי. כך שלמעשה הייתי רק נוסע באונייה.

במשך ההפלגה התעוררו כל אותם החיכוכים הישנים, המתנהלים בכל אונייה בע

זה האיש:

גבר גבוה, חסון, יפה ושחרחר. הפפנות טבועה עליו כחותם ברור. שיערו המקורזל, המשקפיים השחורות הגדולות, חולצת הטריקו ההדוקה. אילו חיפשו שחקן מיקצועי שיגלם את הדמות לא היו מוצאים טוב ממשה לוי, חיפאי, 25, רווק. האיש כבר זכה לכינוי „דני האדום” של הימאים — ומכאן לשם „לוי האדום”. זהו סמל הימאי הישראלי של 1968. בדירה הצנועה, בה הוא חי עם אמו האלמנה, ברחוב עקרון בחיפה, השיב ל„העולם הזה”:

סוסים שניים והסבירו לי שמתוך התחשבות — אחד באביו שהוא פקיד מסיכנסה ועלול להיסגע מזה, והשני עקב היותו רק ארבעה חודשים בים ופחד מפיטורין — היו מבקשים לשחרר אותם מהתחייבותם.

למעשה אפשר למעון נגדך, שי אתה מורד ומסית?

— או אני אגיד לך. למעשה לא היתה בזה שום הסתה, היות והרעיון להקמת איגוד חופשי אינו חדש בים, ואין בכלל צורך להסית אנשים לרעיון הזה. כל מה שהיה דרוש פה היו העזה ואומץ לעמוד מול כל הסכנות הכרוכות.

תיארתם לכם אילו סכנות?

— ידענו בפני מה אנחנו עומדים והיינו מוכנים לזה.

מה?

— פיטורין מהחברה, סילוק מהאיגוד.

השבתם על מעצר?

— כן. אני אישית הייתי מוכן בשקט בששי להיות קורבן-יחיד לכל הפעולה הזאת, ולוא רק כדי להשיג את המטרה האמיתית והיא: התעוררות הימאים.

ולא חששתם ממעצר בידי משרה גרמנית?

— לא. למה?

לת צוות ישראלי: על שכר, תנאי-עבודה, מיבנה האיגוד שלנו. הוחלט פה-יחד בין הצוות למחות בתקופות על כל התנאים האלה, כדי לעורר את ציבור הימאים בכלל. למעשה — הקמתם תא ראשון של התנועות...

— כן, התנועות מהשעבוד להסתדרות. מה החלטתם לעשות באופן מעשי?

— להשביח את האונייה ברגע שנגיע לברמרהאפן.

למרות שלמעשה לא פרץ שום סיכסוך-עבודה ולא היו לכם תכני

עות כלפי הפיקוד או החברה?

— נכון. אני אפילו רוצה לציין את יחס

האבהי והאהוד של רבי-חובל הפולני, ה

יושב בארץ מזה למעלה מעשר שנים וה

ידוע באהדתו הרבה לרעיון הציוני ולמדי

נה בכלל, למרות שהוא לא יהודי.

מי הודיע לו על הכוונה לשי

בות?

— אני הודעתי לו.

למרות שאתה לא איש צוות?

— כן. ניגשתי אליו לתא שלו והסברתי

לו שבהגיע האונייה לברמרהאפן הצוות יש

בות.

שלושה שחזרו

משה לוי (צועד קדימה ושני חבריו, אחרי רדת מן המסס שחזירים ארצה. סמל משטרת נמלי-התעופה מקבל את פניהם, כדי להוביל אותם אל העיתונאים שהמתינו להם באולם הנוסעים. אבל השלושה סירבו להשיב לשאלות העיתונאים. עתה הם צפויים למיפטי-חברים באיגוד הימאים עבור המעשים שעשו על אונייתם.

(המשך ממעמד 21)

בא כמלאמקום המזכיר הכללי של האיגוד. דרשתי ממנו מייד לעזוב את האונייה, היות ולא הייתי מוכן בשום פנים לשוחח איתו לפני שאשוחח עם כך עם נציגי הרישמי באיגוד. הוא טען שאם לא נרד, יאלץ להוריד אותנו בכוח, דבר שהיה מגורח בעינינו.

למה?
— היינו מוכנים למאבק, פשוט מאוד. אז הוא ירד מהאונייה...
הגע, זה נשמע שליו לגמרי. איפה האיומים, איפה הסכנים?
— מהירות היתה, ועוד איך! כיוון שלא ידענו מה בדיוק יהיו צעדיהם. ברגע שהם עלו לאונייה הודעתי להם שאיאלץ להרים את כבש האונייה, כדי למנוע עלייה של כוחות משטרה במפתיע. אם יהיה ברצונם לרדת, יהיו חייבים רק להודיע לי על כך.

והחברה ביצעו את פקודתך והי רימו את הכבש?
כן.
— והקפיצו לא התערב? או הקצי נים שלא הצטרפו אליכם?
— לא. המכונאי הראשי היה היחיד שלא הביע את דעתו בכלל בעניין. שאר הקצינים ואנשי הצוות, בלי יוצא מן הכלל, הודיעו לנו שלא ישתתפו באופן אקטיבי בשביתה, אבל לא יישארו פאסיביים במידה ואנו נילחם בכוחות משטרה.

מה עשיתם עם החבורה שעלתה לאונייה?
— הם נכנסו לתאו של רבי-החובל והחלו שם התייעצויות.

ומה עם הסכנים?
— לכל סיפואי המכיר את עבודתו יש תמיד סכני-עבודה. חייב אראה לך מה אני מתכוון. נתון בנרתיק עור ומשמש לו עוז רב בעבודת הסיפון. הנה (מוציא את הספון מאדון-הבגדים) זאת היא סכני-עבודה מיוחדת לימאים, תוצרת גרמניה. לא שבריה ולא פגיון. אתה רואה, הנרתיק מכוסה זיעה. ישן. לא הכנתי אותו בשביל ה' שביתה. מוכן, שכשהיינו בגדי-עבודה, אנשי הצוות היו ברובם חגורים בסכני-העבודה שלהם. זאת כנראה מה שהתכוונו לסכנים. לא היו איומים בסכנים.

אחרי-כך?
— היו לנו כבלים מוכנים, למיקרה של מאבק עם המשטרה.
מה עשיתם עם כבלים?
— הורה, כבל פלדה יכול לשמש נשק, חשובה לאלות.

החזקתם אותם ביד?
— חלק מהצוות החזיק אותם ביד.
אבל לא השתמשתם בהם?
— לא, היו חילופי-דברים חריפים ביני לבין חיים צוקר, האשמתני אותו ואת ה' איגוד שהם משועבדים לבוסים של ההסתדרות ואינם דואגים לימאי הפשוט. דרשתי בתוקף הבאתו של נציגי, ועד אז לא אהיה מוכן בכלל לשוחח עם איוה שהוא נציג, על כל נושא שהוא. דרשתי ממנו שוב לרדת מהאונייה.

הוא ירד?
כן. יחד עם כולם. היו לי שיחות גם עם קצין בכיר של מחלקת-היגירה ב' דובר, הסכרתי לו באריכות את משרת ה' מאבק. הוא גילה אהדה לעצם הרעיון אבל טען שצעדנו חריף ובלתי-חיוני, וניסה לשכנע אותי לרדת מהאונייה. הבנתי ממנו ש' הוא לא היה רוצה בשום פנים ואופן ש' חלילה יפוצץ מאבק פניו בינינו לבין כוחות המשטרה, והודעת לי שאיננו מתכוונים ב' שום אופן לרדת והחלטתנו נגושה להמשיך. אמרתי לו: 'באיוה מקום בעולם — חוץ מהארצות הקומוניסטיות — המעביד הוא גם האיגוד המקצועי' — הוא נדהם. בסוף אי-ה' לנו שנצא מהעניין בשלום, לחץ את ידי ו' גילה לי שהוא יהודי. נפרדתי ממנו בלבביות. כשראו שאין מה לעשות יתור על האונייה, ירדו כולם ואבוקדו קור הריבה עוגן ו' המשיכה בדרכה לכברמהאפן. בדרך שוחחתי עם רבי-חובל אריאל, שהוא אדם לבבי ו' נבון, וידוע כאדם ישר, גם לאיגוד עצמו. אלא שלא יכולתי בשום אופן להשתכנע ממנו להפסיק את המאבק לפני שיבואו אהרן צוקרמן עצמו.

מה חשבת שיעשה אהרן צוקרמן?
מן? הרי הוא חלק מהאיגוד ש' אותו אתה רוצה להחליף?

— אהרן צוקרמן הוא אישיות נערצת בין כל חוגי הימאים. ידוע ביושרו ובמסירותו לכל עניין הימאים בכלל, ולימאות בפרט. רק איתו ידעתי שאוכל להגיע להסכם.

איזו פשרה יכולה להיות בין ימאים הכופרים בסמכות האיגוד, לבין נציגי האיגוד?
— אנחנו אומנם כופרים בסמכות האיגוד לייצג את הימאים, אבל לא את סמכותו של צוקרמן כנציגו, שיגלה הבנה למאבקנו. נגד האיגוד?

— לא. אבל בעד אותן תביעות הנוגעות לתנאי-עבודה, לשכר, למסים וכו'.
כלומר לשביתתכם היתה מטרה בפולה: נגד איגודי-מטעם, ובעד שיפור תנאי-עבודה. במטרה הראשונה לא ציפיתם ממנו לתמיכה, אבל במאבקכם השני ראיתם בו נציג מהימן.

— בדיוק. ידעתי מראש שהוא ישלול את צורת מאבקנו, אבל עמדתי היתה נחושה שזאת הצורה היחידה בה אני יכול לעורר את ציבור הימאים לפקוח את עיניו ואני מוכן להיות קורבן-יחיד לפעולה הזאת.

מה קרה בכברמהאפן?
— נקשרנו לדצף. תלינו שני שלטים, באנגלית ובעברית, 'כאן שביתה! התרחקו!' רבי-החובל הודיע לשלטונות ה' נמל מראש על השביתה?

כן.
— היכרתם לכם משטרה?
— לא. אינני סבור שהוא ביקש את התערבות המשטרה... אבל עתונאים היו שם. הוקפנו בעתונאים וצלמי טליוויזיה. העברתי הוראה לכל אנשי-הצוות שלא לשרח בשום אופן עם אף עיתונאי.

הגעעתם לשם בערב. מה קרה?
— הצבנו שמירה, בעיקר נגד העתונאים והצלמים, היות והיה ברור לנו שלא יבואו כוחות משטרה. על-כל-פנים לא בשלב זה. ידענו גם, מהדועת מוקמת, שרבי-החובל נמרוד אשל יבוא מטעם משרד התחבורה. עלי לציין שגם נמרוד אשל הוא אישיות נערצת על כל שכבות הימאים.

שוחחת איתו?
— הוא עלה לאונייה למחרת בבוקר. לבד. סעד איתנו ארוחת-צהריים וביקש אפשרות לשוחח עם כל הצוות. גישתו הפשוטה ו' הצברית עוררה בנו מייד אהדה אישית. לעצם שליחותו, הוא הסכים לנו שהוא נשלח אישית מטעם שר-התחבורה, עם סמכויות בלתי-מגבלות להביא לסיום ה' שביתה. הצוות ביקש אפשרות להתייעץ, ובינתיים הוזמנתי אני לשיחה עם נמרוד. זאת היתה הפגישה הראשונה בינינו.

קודם לכן החלפנו שגום ברחוב. אני ידעתי מיהו, והוא עונה שלום לכל אחד. התיישבנו בתא של רבי-המלחים, והוא הסביר לי את הנוק העלול להיגרם לחברה והעונש לו אנחנו צפויים. הוא ביקש ממני לאפשר את פירוק המיטען, כצעד ראשון להבהרה ול' מניעת נזקים נוספים. עניתי לו, היות ומדוברי שוכנעתי שלמעשה פריקת המיטען לא תפריע להמשך מאבקנו.

בשלב זה הגיע לאונייה והצטרף לשיחה אהרן צוקרמן, ובעזרתו הפעילה שוכנענו לבסוף להסיר את השביתה בכלל.

אך שיכנעו אותך? הבטיחו משהו?
— לא הובטח כלום. רק בירור צודק. איפה?

— בארץ. בפני מי — לא יודע. אבל אני סומך עליהם, על דיבתם, באימון מוחלט. סוכם שאני אחזור לארץ, יחד עם עוד שניים מאנשי הצוות, שהתבלטו כפציי לים. יתר החברה יועברו לאוניות אחרות — דרשתי שלא תהיה עריפת-ראשים של ה' חברה אלה — וזה הובטח לי.

מה תעשה עכשיו?
— אמשיך במאבק. אך?
— במקביל להכרזת השביתה שלנו על אבוקדו קור, התארגנו החברה בחיפה ו' הקימו ועד-פעולה. עכשיו ועד זה יפתח במאבק להשגת המטרה שלשמה פרצה ה' שביתה — כלומר הקמת איגודן חופשי.

כך שלמעשה המטרה הראשונה של השביתה הישנה, וציבור ה' ימאים כבר לא כולו אדיש?

סרטים אלוהים נמצא בבני-האדם

הקרב על סן-סבסטיאן (צפון, תל-אביב, שביט, גבעתיים; נוגה, גבעתיים; ארצות-הברית) נראה שלעולם לא יתעייפו המפיקים ממלחמת-האינדיאנים. עוד סרט אחד כזה, בשלושה בתרי-קולנוע באיזור תל-אביב בלבד נערכים קרבות מרים בין אינדיאנים ללבנים. חיצים, רובים, תותחים, דם, הרגים, אהבה, נצרות — הכל יש בסך-סבסטיאן, הכפר השליו שלא נותנים לו לחיות בשלווה.

אנוני קוין, בתפקיד ובביצוע שיגרתיים, מצליח לבנות סכר באותה הטכניקה שבה הוא ניכשל כזורבה היוני. באופן שיטתי ואינפנטילי, מובאות שיחות על אלוהים, בני-אדם וחיים. סרט שלא חידש במאומה ולא הוסיף כלום לסטנדרט המוכר של סרטי-פעולה כאלה.

קוין, עריק מהצבא, מורד במלכות, נקלע לסן-סבסטיאן, בעיקבות בומר שהצילו. הכומר נהרג, והוא נאלץ למלא את מקומו. למרות שהוא עצמו אינו מאמין באלוהים, הוא לוקח על עצמו להגן על הכנסייה ו' אלוהים למען האנשים הזקוקים לאמונה. ב' כוח זה הוא משפיע עליהם להגן על חייהם, והוא עצמו נהיה, כמובן, למפקד המקום. מי שיכול לחנך את סוף הסרט, משוחרר בהחלט מהסירחה לראותו.

זהירות, החופש הגדול מגיע!

משפחת האמיצים (חן, תל-אביב; ארצות-הברית) לפי המתכונת הרגילה, מגיש וולט דיסני עוד סרט לילדים. אהבת אנשים וחיות, טבע והרפתקות.

ללא דימיון, בלי פאנטסיה, אך עם הרבה טוב-לב, נאיביות וחן, מסופר סיפורה של משפחה אמיצה החיה לה לבדה ביער, מתפרנסת מצייד ופרוות, ומקבלת על עצמה, כאידיאל, להגן על אוויר-הבר מפני הציידים הרעים.

מובן שיש להם בן, יפה וחזק ואמיץ ו' אוהב-חיות. ויש נערה האוהבת את הבן, ו' היא יפה טובה ובלונדית. כלב, דוב, ותוכי, אבל יש גם חיות רעות, אותן הורגים תוך סיכור-נפש ואומץ-לב. יערות ואגמים ואוזרים ואנשים רעים המנסים לפגוע בחיות הטובות ובאנשים הטובים. סרט אידיאלי לחינוך ל'דתי-ננובה.

יש הרגשה שלקראת החופש הגדול עומים דים להציף את הארץ בסירטי 'ילד-טוב' ירושלים. לפני הסרט העיקרי מוצג סרט קצר, המזכיר את תקופת-ההווה של וולט דיסני, לפי יצירתו הנפלאה של מילן, 'פר הדוב'. הגם שהשואה לספר עלילת לאכזב, זהו סרט שובה-לב. הדמויות משרטטות בחן רב, ויש אפילו קצת מן ההומור הדק של מילן.

דרמה ילדים

הזוג ג'וזפין (פאר, תל-אביב; שבדיה) חוסר קומוניקציה, בדידות, פחדים, אהבה הערצה, בוז וסיוטים — מצויים במרבית הסרטים המודרניים, ובמיוחד בשבדיים. מוזר למצוא את כל אלה בסרט ילדים.

הזוג, הגבר, חי ביער, חזק ואמיץ, חכם ויודע הכל, ונוקורפורמיסט. חברתו, ג'וזפין, יפהפיה הסובלת מבדידות, חוסר אהבה ו' ידידים, מתאהבת בחוגו, מעריצה אותו ו' עוברת יחד איתו חוויות מפחידות, מרגשות ועמוקות, כי הם בני שבע.

אין פה זכר לעולמם של ילדים, על תמי-מותו, קטמו והתן שליו, אין פה ורוד ולא תכלת. בצבעים עזים מתואר עולמם המכור, גר, האכזרי, המפחיד והמדוכא של ילדים-מבוגרים.

קשה לעכל גישה בלתי-מקובלת זו, אולי מפני שהקהל הורגל לסרטי-ילדים נאיביים, סכריניים, חינוניים. ואילו כאן דראמה אמיתית, על יצרים, מחשבות, טיפוסים תמורה ניים, שגיבורה ילדים קטנים.

אביו של הזוג נאסר משום שהוא פאציפיסט. ג'וזפין מדברת אל אביה, אך אף פעם אחת אין הוא עונה לה. כאשר היא מביאה לו פרח חמניה — האב העסוק אפילו אינו מסתכל, הפרח קמל ונובל.

הסרט רצוף חוסר הבנה, חוסר יחס, פסימיות צורבת. לא ברור אם מבחינה חינוכית גישה זו נכונה או לא, מה שברור הוא שמבחינה קולנועית זהו סרט מצויין. דרמאטי, בו מעורבים דימוין ומציאות, חן ילדותי עם בעיות אנושיות כלליות, עולם כסום עם פחדים חיים.

תמונות רבות מזכירות את מיטב סירטי ברגמן. הילדה היורדת לתומה להתרחץ בנחל ופיתאום ידי גבר תופסות בה, ניפלאה ו' מועזת התמונה בה בורח הילד מפני ה' ציידים היורים ביער, ואחר-כך, כדי להניס את הציידים, מתחפשת ג'וזפין לרוח וביחד עם הוגו הם צורחים וצוחקים, 'כמו רוחות'. זהו סרטי-ילדים מיוחד במינו ואין לדעת איך יקבלוהו ילדים. אך ודאי חשובה לראוי תו, מומלץ גם למבוגרים.

מלווה בריבית והומו

לארמו — באהבה (ארמו-דוד, תל-אביב; צרפת) ארמו מוכר כומרי-דיסקוסקים פופלארי. הפעם הוא שחקן, תפקידו: סטודנט למשפטים, רצוני (תלמיד טוב), יפה (רואים), חזק (אלוף איגורוף), שר יפה

אנוני קוויין ב'סבסטיאן'
גיבור בפעם האלף

(שומעים), וסימפאטי (יש לו חברה קבועה). שמו ארנו, והוא חי מקיצצה ועומה ששולח לו דודו, בנאי פשוט ועני, ששמו ארנו. ויש עוד ארנו אחד, שופט-נוער, איש טוב, חכם, אנושי, ומי זה יכול להיות אם לא בורביל?

יש גם נשים. החברה של ארנו-ארמו נחמדה. אחותו של ארנו-בורביל נחמדה. ה' חברים שלהם נחמדים. כנגד כל אלה יש אדם אחד רע, והוא די רע כדי לשמש מישקל-נגד לכולם. הוא מלווה בריבית, קצוצה, קמצן, רשע, והומוסקסואלי. מספיק, לא?

לא! הוא גם מנסה להרוס את חייו ו' עתיו של ארמו. ארמו נאלץ לרצוח אותו. השופט ארנו מחפה על הסטודנט ארנו, ואף מאמץ אותו לבן. כמה זמן ואיך יוכלו האב והבן ארנו לחיות מבלי לתת את הדין? האם יתפסו? יסגירו את עצמם? קיטש סנטימנטאלי, נעים, חסרי-מרות, פשוט וכן, אפילו חינוכי. 'לכל המשפחה', בתנאי שאין במשפחה אחד שהוא מלווה ב' ריבית, נבל או הומו.

תדריך פעולה

הסביבה-איפוס מדריכים את כל המשתתפים בסיפורו של חונקי-נשים, בסרט 'חמש נשיקות חנק' (אלנבי, תל-אביב). כחום הלילה (הוד, תל-אביב), הוא סרט בלשי מעולה, בו מפענח שטר כושי, תעלומת רצח, על רקע הבעייה הגיועית בדרום ארצות-הברית, מישחק מצויין.

...ויונה עמרי

...עם שפיריה כרמלי
במקום לחיצת ידיים

חיים מופול עם תמי ישר

אנשים

מי כתב

נאום אשכול?

נאום המדיני הגדול של ראש-הממשלה, לוי אשכול, אותו נשא בישיבת מרכז מע"י ביום התמישי האחרון, נכתב בידי יועצו, ארי אבנר. ארי אבנר, שהשתלם בשעתו מכתבת נאומיו של אשכול ועבר להיות פרשן קול-ישראל, חזר רק לפני שבועות מספר לתפקידו החדש. הפעם, היה חידוש מיוחד בנאום שהכין לאשכול — חי דוש שנועד לאפשר לראש-הממשלה לקרוא את הנאום בתקיפות, ללא הסנסות וללא גימגום: כל הטכסט של הנאום היה מנוקד. קשה להאמין, אבל מסתבר שדויד ברגרין כתב בחייו לא רק נאומים, מכתבים ומאמרים היסטוריים, אלא גם שירים — ואפילו שיריאהבה. גילוי זה נודע השבוע מפי ביג"י עצמו, בראיון שנתן ל-

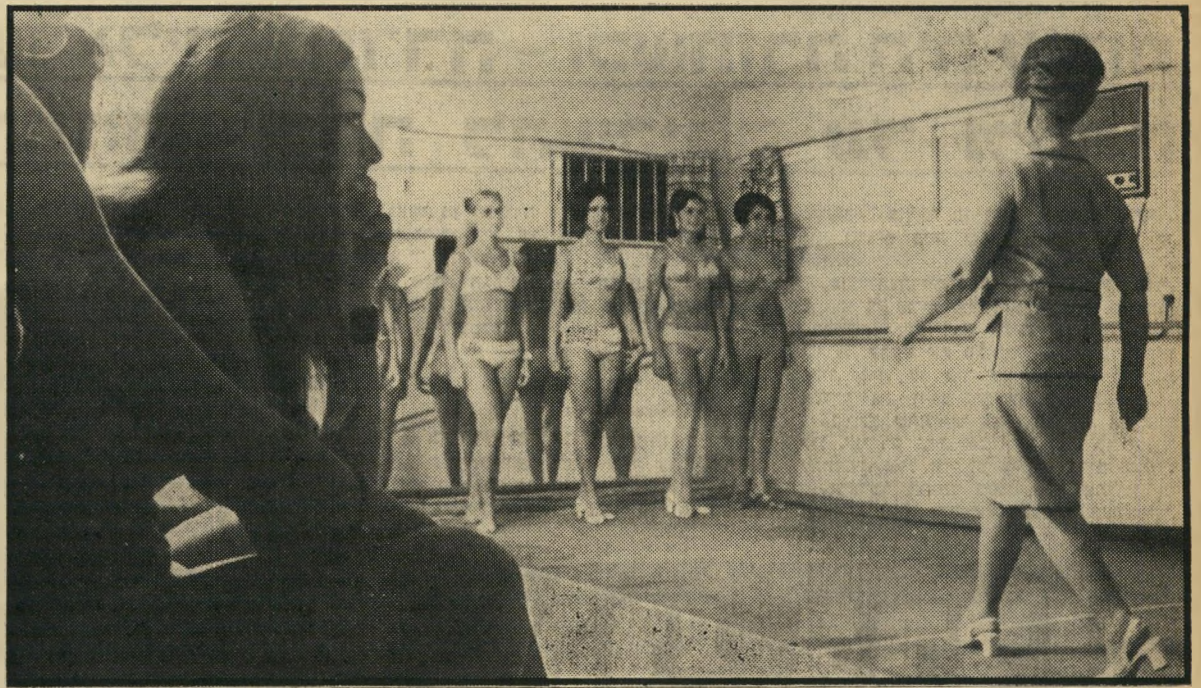
רמה וראה את הלגיון מתקיף את גור, ולא התערב. ● שבוע היה פתיחת בית-הספר לרכיבה גנות, במקום בו היתה קיימת חוות-הסוסים קאסה דל סול, מדרום לתל-אביב. בעליו ומדריכו של בית-הספר הוא זאב גור-אריה, מומחה-רכיבה בעל שם עולמי, שהחליט ל- קדם את ספורט הרכיבה בישראל. זאב,

היה קצין בצה"ל. לאחרונה השתחרר מצה"ל בדרגת רב-סרן. ● במצב לא-נעים הועמד השבוע חי"מ המר- כו החופשי, שמואל תמיר, שגילה לתד- המותו ששמו אינו מופיע כלל במישאל ה- פופולאריות שנערך על-ידי פירסום דהף. תמיר, שלא היה מוכן להודות שהציבור מתעלם ממנו או שכח אותו, טען בועם כי אוזני ידידים כי "זהו זיוף: פשוט לא ייתכן שאיני בין חמשת הח"כים הכי פופולאריים!". ● חי"מ מע"י, ברוך אדני, גילה השבוע בורות בענייני-משקאות. שעה שישב עם ידיד בקפה טעמון, בירושלים, הזמין ידידו

כמה פוליטיקאים צרפתיים, אלא פגעו גם בזמר ישראלי אחד, לפחות. היה זה רמי לוי, מורה לשעבר בתל-אביב, שאומץ על- ידי הזמרת מירי יוספאן ונסע עם אשתו להפיש קאריירה, כזמר בפאריס. הוא הופיע לאחרונה במועדון-לילה קטן, ברובע הלא- טיני. המועדון נפגע ונהרס, במהומות-הסטר- דנטים, ורמי חזר עם אשתו לישראל.

מי מכר לטופול?

בתום הצגת-הבכורה של המחזה סודס טיטי, בתיאטרון החיפאי, ערכה עיריית חיפה מסיבה חגיגית לכבודו של המחזאי-המשורר בנימין גרלי. המסיבה נערכה סביב שולחנות ערוכים, עליהם הוצבו כוסות ל- שתייה עשירות מפלאסטיק, לפתע התרומם אחד המוזמנים, זאב יוספאן, איש-תל-ם לשעבר, וזרק את כל הכוסות על הריצפה, לתדהמתם של המסובים. יוסיפון לא הסתפק בזה, אלא צעק: "אתם לא מתביישים? איך אפשר לערוך מסיבה למשורר גדול כמו גלוי עם כוסות מפלאסטיק?" אחד שלא היה מוכן להשלים עם מעשה זה היה מהג-

המלכות לומדות לצעוד

באולפן טיפוח החן והיפוי של

הסופיות לתואר מלכת-המים 1968. המועמדות, ביניהן דוגמניות שנבחרו במקום: "זה קשה שמגישים אותו ב- כוס הפוכה". ● שרי-הביטחון, משה דיין, נכח בשבוע שחלף בדרכי התל-אביב בכדורי- סל, שנערך בין קבוצות מכבי ותופעל תל- אביב. סקרנים שרצו לדעת איזו קבוצה אר- הד דיין, שלחו נציג לשאלו. דיין השיב תשובה דיפלומאטית: "דחילק, איך אני יכול לגלות דבר כזה?". ● מהומות הסטודנטים בפאריס חיסלו לא רק את הקאריירה של

עיתונאי אורי אורן. אמר בן-גוריון: "כתבתי שירים. שנה שלימה כתבתי שירים רבים, ואבדו לי, לצערי" ביג"י היה מוכן לגלות גם את הסיבה בגללה נתפס לכתבת שירים: "זה הכל היה בגלל בחורה...". ● באותו ראיון, הוסיף ביג"י שם נוסף לרשרי מת האנשים שהוא שומר להם טינה. הסתי- בר שיש משהו בליבו נגד שמעון אבי- דן, מי שהיה מפקד חטיבת גבעתי במלחמת העצמאות. אמר ביג"י: "הבחור הזה דבר אחד איום... דבר איום... הוא עמר על

דס העיר חיפה, יוסף כהן. התמרמר כהן: "מי זה האיש הזה המקים את השעוריייה?". השיב לו, במקום, מוכתר עין-הוד, איצ'ה ממבוש; "זאת שעוריייה? שעוריייה ש- איש כמוך, שאינו יודע מי זה יוסיפון, התי- מנה למהנדס העיר חיפה!". אגב, איצ'ה ממבוש, המנהל בכפר-האמנים עין-הוד בית- מלאכה לייצור גובלנים, ערך לאחרונה את אחת העיסקות הגדולות שלו. הוא מכר גוב- לן לשחקן חיים טופול, בסכום של 2000 דולאר. ומעשה שהיה כך היה: בזמנו, לפני

שזכה טופול בתפקיד הראשי במחזמר כנר על הגג בלונדון, ביקר אצל איצ'ה, שניסה לשדלו לקנות אצלו גובלן. הבטיח אז טופול: "אני עומד לנסוע ללונדון, אם יצא מזה משהו, אני מבטיח שאני קונה אצלך גובלן". עתה, כשהגיע טופול לחופשה, עמד בהבטי- חתו. ● בכלל, טופול במודעה. במסיבה שנערכה לכבודו בהדיסקוטק של פרוי, ושי- אליה באו כל המי ומה של הבמה בישראל, רצו כולם ללחוץ את ידו. טופול התחמק מן המלאכה בצורה חגיגית: הוא רקד כימעס עם כל הנשים שבמקום, במקום ללחוץ את ידיהן, התחיל ריקוד אחד עם תמר ישר, המשיך אותו עם שפיריה כרמלי — ונחסף מבין זרועותיה על-ידי השחקנית יונה עמרי.

אינטימי...

הפסוק "ישראל ערבים זה לזה" שוב הוכיח את עצמו: מסתבר שאמנים יש- ראלים בניכר דואגים זה לזה לא רק ל- צרכים הרוחניים או הכלכליים. הזמר הי- שראלי יואל דן, למשל, קיבל מן הי- פנטומימאי ג'וקי ארקין את אשתו- לשעבר, ועתה יוצא עימה יואל, השוהה בניו-יורק, בקביעות. ● סוחר-המכוניות התל-אביבי יוסי אפשטיין ספג הי- שבוע מכות נאמנות, לעיני קהל רב, כי- מלון שרתון בתל-אביב. הסיבה: אפי- שטיין הלך-רכיל אחר אחת הנערות הי- ידועות ברחוב דינגוף בתל-אביב. ידי- דה של הנערה לא היו מוכנים לשחק לו על כך, החליטו ללמדו לא לרכל — והיכוהו בפומבי. ● שני נערי-השעשועים התל-אביביים, נחום (תחש"י) קפלן ונחום רז, שהם במיקה גם דודנים, עומדים לחוג את טקס נשואיהם, באותו יום, בחודש אוגוסט הקרוב. קפלן ישא לאשה את ציפי ירובסקי, בת למשפחה ותיקה מנס-ציונה, שבגללה ירה בזמנו בתיקרתו של באר; ואילו נחום רז ישא לאשה את קריינית קול- ישראל, זוהר אורליין. ● הסטודנט אריה צ'רמלוק, שיצא לפני שנה מה- מחזור של רווקות תל-אביב, שוב נראה בשטח. אריה היה קשור, בשנה האחר- נה, לגרושה תל-אביבית ידועה, בת לאחת המשפחות הספרדיות העשיר- רות ביותר בארץ. נראה שהקשר בין הי- שניים נותק, שכן אריה מופיע בדיסקו- טקים — לבדו. ● יוסף אפשטיין, איש-העסקים שהיה בעליו של בנק פויכטוואנגר, נאלץ למצוא עיסוק שיאפי- שר לו להופיע מדי יום, בשעות הבוקר, בבית-המשפט המחוזי, שם נערך עתה משפטו על פרשת בנק פויכטוואנגר. אפי- שטיין מצא סידור נאות. בשעות אחר- ההזריים הוא עובד כקופאי בטטיקיה שבתחנת-דלק, ברחוב האלוף שדה, בתל- אביב. ● במצב לא נעים עמדה רוג'ית לויין, חברתו הקבועה האחרונה של כדורסלן מכבי תל-אביב, מל ברודי, רוג'ית ערכה מסיבה בביתה אשר ל- אפקה, בה עמדה להודיע על אירוסיה ל- טל. עשרות האורחים שבאו למסיבה מצאו בה שתייה ומוון וגם תקליטים כי- שפע — אך לא את טל ברודי, שסייר לכוא לתגינה.

מירי לביא

המלון שנקרעו לו המכנסיים ושאל אם היא מוכנה לתפור לו רוכסן חדש. גם בעלת-המלון וגם אני לא יכולנו

לכן, כאשר דפק ידים, ביום ד' שעבר, על דלתה של מירי, בשעה 10 בבוקר, לא היססה לפתוח. בצרפתית ביקש המאלא-

היושב בלונדון, כאחראי ליחסיה הדיפלומא- טיים של מאלאגאש עם ישראל. עם פתיחת יריד המיזוח הופיע רנדריאמאללה בתל- אביב, מייצג את ארצו בכל אירועי היריד. הוא נתקבל ממש בכבוד מלכים, היה אורחו של שר-המיסטריות העשירה, זאב שרף, ושל ראש עיריית תל-אביב, מרדכי גמיר. למשרד-התוחך הישראלי נרמז שיש להתייחס אליו בכפפות משי: "זהו כוכב- שביט עולה ברפובליקה המאלאגאשית", נאמר, "נוסף לכך הוא גם ידימינו של שר- הכלכלה של ארצו העשירה". ואז פגש ירים בישראל את מירי לביא.

אורח חשוב נטה לדון

מירי היפהפיה, בעלת השיער ה- בלונדי הגולש וסיגנון-הדיבור העיניני,

כ" מרכז חרדי-מלון שלי עמד ה- דיפלומאט האפריקאי, כשחלק גופו התחתון עירום לגמרי בגדיו היו על ה- ריצפה. לגופו שמר את הגופייה בלבד. "נידחתי, אבל לא הספקתי אפילו לצעוק. הוא קפץ אלי, סתם לי את הפה בידו ה- גדולה, כשעל פיו כל הזמן חיוך משונה שכוה.

לא יכולתי להוציא הגה. הוא זרק אותי ישר על המיטה. קיבלתי מכה מן הקצה של המצע וזה, כפי הנראה, שיחרר אותי מהשוק שקיבלתי כשראיתי אותו עירום.

תפסתי לו את הפנים וסרסתי אותם. אבל הוא לא עזב אותי והתחיל לחחוך עלי עם כל כובד-גופו.

באותו רגע עברה במיסדרון בעלת- המלון. האיש קפץ כבהלה מהמיטה תפס את המכנסיים וברח מהמלון כשהוא לובש

"אני התנגדתי!"

את המכנסיים על המדרגות, תוך-כדי ריצה.

ממאדאגאסקר באהבה

ת יאור זה אינו לקוח מתוך ספר- הרפתקות זר. הדברים המתוארים איר- עו, לדבריה של מירי לביא הירושלמית, (19), במלון נקי ומסודר, השוכן ברחוב הירקון בתל-אביב.

והאיש שתקף אותה, לדבריה, בחדרה, הוא דיפלומט חשוב: נציג מאלאגאש ב- ישראל, גבר בן 31, נאה ואב לשלושה ילדים.

ירים רנדריאמאללה הגיע ארצה עם דרכון של הרפובליקה המאלאגאשית — אי בדרומה של היבשת האפריקאית, שכונה בעבר, ב-

סיימה את שירותה הצבאי ביום בו נפתח היריד בתל-אביב.

כיוון שרצתה להכיר מעט את הארץ, ב- טרם תחזור לחיילימודים-ושיגרה בירושלים, היא החליטה, מייד לאחר שנרשמה ל- אוניברסיטה העברית בירושלים, לעשות סיבוב ביתר הערים.

כצעד ראשון שכרה לעצמה חדר במלון, עליו המליצו ידידיה.

כאן פגשה, מספר פעמים, באורח ה- כושי — בעיקר, במסדרונות בית-המלון הקטן. "הוא תמיד תקע בי את עיניו בצורה מוזרה ביותר", סיפרה מירי, השבוע, "אבל אני ייחסתי את המבטים שלו לסקרנות גב- רית סתם".

לו היו לה חששות כלשהן, דאגה בעלת- המלון לפנור אותן, כשסיפרה לה בגאווה

זה קרה בבית-מלון בתל-אביב: דיפלומט מאלאגאשי הוציא נערה ישראלית מחדרה - וכשחזרה היה עירום בחלק גופו התחתון וניסה להשכיבה על מיטתה

להתאפק: צחקנו מן התירוצ הטיפשי שלו. הוא הרגיש כמה שהוא מגוחך ומיהר ל- הסתלק.

"אחרי-הצהריים דפק שוב על הדלת שלי. פתחתי רק חריץ קטן ולא נתתי לו להיכנס, בהתחלה. אבל הוא כל-כך התחנן, ואמר שרוצה לבקש את סליחתי — עד כי יצאתי אליו. היה לו ביד קארטון של סיגריות אמריקאיות, והוא נתן לי אותו במתנה. "כמובן שהחזרתי את הסיגריות. אז אמר לי: אני רק גבר, את אשה יפה. לא יכלתי להתאפק. אבל אני לא עושה דברים כאלה. "אחר-כך התחנן בפני שלא אתלונן ב- משטרה, בגלל המשפחה שלו במאדאגאסקר.

גאשי מן הצעירה הבלונדית שתמצא לו את מספר-הטלפון של נתיבי-האוויר הצרפתיים, אייר פראנס. מירי הסכימה — בצרפתית מגומגמת משלה. היא עזבה את חדרה, ירדה לעיין במדריך-הטלפון.

"כלי מכנסיים"

מספרת מירי: "כשהייתי במסדרון, שמעתי רעש בחדר שלי, בו נשאר ה- דיפלומאט הכושי. חשבתי שמשהו סתם נפל. "מצאתי את מספר אייר פראנס. רשמתי

את מעמדו רם-המעלה של האורח האפריקאי, ואת העובדה שהוא נשוי ובעל-משפחה ב- מולדתו הרחוקה.

היותו תחת שלטון צרפתי, בשם ממאדאגאסקר. למאלאגאש אין ציר הושב בירושלים או בתל-אביב. לכן מונה השגריר שלה,

ירים רנדריאמאללה

"אני גבר!"

הוא אמר שזה יהרוס את מעמדו בממשלה שם.

"הוא אמר לי שמוכן לתת לי כל דבר אם אסלח לו ולא אתלונן. הבטחתי לא להתקשר עם המשטרה — בתנאי שלא יתקרב אפילו למקום בו אמצא."

ואכן, מאותו יום לא שב רנדריאמאללה ודיבר עם מירי. להיט: אם כי צריך היה להישאר עוד שבועות אחדים בארץ, התחיל לארגן את הכל — כדי להסתלק מכאן כמה שיותר מהר. ביום השבת האחרון מצא מטוס מתאים — ועזב את ישראל.

אותו על פיסת-נייר. חזרתי — ומצאתי אותו בלי מכנסיים. ואז התרחשה הסיצנה שנשארה חרותה בזיכרונה של הצעירה.

"אני רק גבר!"

מירי היתה כה מזועזעת, שבעלת- המלון נאלצה לקחת אותה לחדרה ו- לתת לה כוס קפה כדי שתירגע. כעבור חצי שעה בערך הספיקה להתעורר. "ואז", מספרת מירי, "חזר הכושי כש- בידי המכנסיים ורוכסן. הוא אמר לבעלת-

בריאאות

תיקונים

בחדר המוות

רחל סיני היתה אשה חולה מאוד. היא סבלה מסיבוכי לב, מסכרת וממחלות אחרות. מחלתה היתה כה קשה, שהיא אושפזה בבית החולים הדסה התל-אביבי, המיושן והרעוע, בחדר קטן, ולא באולם. שם שכנה יחד עם עוד חולה אחת.

עד שאירע דבר שהחל את סיומה. בבית החולים הדסה הידוע כגייטו בתי החולים בתל-אביב-יפו: ביום 8 בדצמבר 1967, כשבא בנה יוסף סיני לבקר את אמו רחל, הוא מצא את החדרון, שכל גודלו שלושה מטר על שניים, מלא אבק מחנקי ושבירי-אבנים.

אנו מתקנים מיוגראפיה, הסביר אחד הפועלים למבקר הנדהם. אותה עת, כבר הוצאה החולה השנייה מן החדרון, אך רחל סיני הוסיפה לשכב בחדרון, נעול הדלתות והחלונות, בעיצומו של חורף קשה, כשה פועלים עובדים באבק — ממש מעל לראשה. "איוניות". יוסף המוועז, שנדהם מן הוזהמה והרעש של דפיקות הפטישים, עזב את מיטת אמו, המכוסה אבק וליכולך, רץ לרופא שהיה במקום, ד"ר איתמר אבן טוב, ובדמעות בעיניים ביקש שיפסיק את

מרפא שעבאן

בשכט: נשר, חנין ופיל

העבודות על גופה של אמו, או שיוציאו אותה מהחדרון. הרופא: "אין זה מסוכנת". באותו לילה, בשעה 11, נפטרה רחל. יוסף, הוואב והנזעם, פנה לשרי-בריאות ולמנהל בית החולים הדסה בתלונה חריפה. תשובתו של מנהל לישכת-השר, שראב הבר: "צד לנו על עוגמת-הנפש שנגרמה עקב תנאי-האשפוז הארעיים שנוצרו מן הצורך בעבודות-שיפוק".

הוסיף הבר: בביורור אשר ערך, הוברר לו כי בפעולות אלו היה אומנם כדי לגרום נזק מבחינה רפואית, ולכן הורה מנהל בית החולים לא לגרום בעתיד "איוניות" כזאת לחולים.

זועק לשמיים. תשובתו של מנהל החלה היתה קצרה עוד יותר. פרט להבעת השתתפות בצער, נאמר בה רק כי ד"ר אבן טוב הכחיש את תלונתו של סיני, והתנצל על איוניות.

סען השבוע עורר-הדין זוהר, ממשרד עורר-הדין וליגמן, שטיפל בפרשה: "ברור שמבחינה חוקית קשה להוכיח שהעבודות תרמו למותה של רחל סיני."

אך עצם התנהגות הרופא, והעובדה שהחולה לא הוצאה מהחדר — זועקים לשמיים.

ארקיישראל

הג'אמוס אשם

מוחמד שעבאן הוא בן 60 ונורא חכם. כליכך חכם, עד כי הוא הפך — לדברי

עצמו — לרופא. ומתעסק ברפואה בשכט, עיר-מגוריו.

מוחמד — או אולי כדאי להגיד דאקטור מוחמד — נולד ביפו, ויפו היא כידוע, עיר מפורסמת בשל סגולותיה הרפואיות ו' חוכמת-תושביה. לכן אין גם פלא שתושבי-שכט הפחות משכילים מוכנים לקנות את שמן-הפלאות של הדאקטור.

מי גדול מהנשר? "אלה שמניחיות, של החיות החזקות ביותר בשלושת איזורי הקיום: המים, השמיים והאדמה!" מסביר שעבאן. ולדבריו חזקה התרבות הבהמית עד כדיכך, שהוא מסוגל לרפא בעזרתה כל מחלה, מצננת ועד סרטן.

תבין, הוא מבטיח, יש כאן שמן של נשר. איזה עוף גדול מן הנשר בשמיים? יש כאן שומן של פיל. מה חזק מן הפיל, בבהמות? ויש אפילו משמני-הננין. האם ראית חיה נבונה מן הננין, בנהרות?"

אבל הצרה היא, לדבריו, שלא מספיק להשתמש בשמן-הפלא. החולה חייב גם להימנע, בכל זמן הטיפול, מלחשוב על תאו-הבאר — הגאמוס הישראלי המצוי.

למה חשב? לפני שבועיים נעלם דאקטור שעבאן עם התרופה שלו ממקום-מושביו הקבוע: השוק בעיר העתיקה בשכט. סיפר אחד הרוכלים בשוק: "הוא הלך לחולה אחד, שסבל ממחלת-ראש ומכאבים בגולגולת. החולה לקח את התרופה, אבל התלונן שכל הלילה כאב לו הראש ואם זה לא מספיק — כל הזמן ראה את הגאמוס בחלומות שלו."

מסקנה: בבוקר קם החולה, נסע לנחניה עם אשתו, ושם המליץ חכם יהודי על — עקירת-שן. הוא פנה לרופא-שיניים יהודי, וכאב-הראש נעלם עם השן הרקובה.

החולה חזר, תקע מכות בדאקטור — מ' אז מסתתר שעבאן, מחשש פן יעשו בו שפטים.

אבל בעצם הדאקטור לא אשם, סיים הרוכל, "החולה חשב לילה שלם על ה' גאמוס, בניגוד למה שאמרו לו, לא?"

תל-אביב

המצוד הגדול

אנחנו כמו חיות — כשמחשק לאיזה שוטר לצוד, הוא מתחיל לרוץ אחרינו! התלונה השבוע אחת היצאניות העושות את מלאכתן בפינת בן-יהודה-נס-ציונה.

לא הרחק עמדה מכונית-הרועה, כששני בחורים מגונדרים ועביגוף משגיחים בשבע עיניים על הסביבה. פיתאום נשמע קול צור-מני: "בחורות! באים!" ושלש הפרוצות, שהיו שעונות על הקרי, התחילו לרוץ, ריצה מטורפת וכושלת, על עקבי-נעליהן הגבוהים — לאורך התנויות כבויות-האורות.

בעייה, לא חיות. כשהן עושות יו-תר מדי צרות — אנחנו מכניסים אותן קצת לאבר-כביר, הסביר אחד משוטרי-הניידות באיזור. "או כשהשכנים מתלוננים יותר מדי."

הגיב שוטר אחר, במשיכת-כתפיים: "מה אתם רוצים? בתיוונות — אין. או שיסתור בבו להן ברחובות, עד שיימאס למישהו". כך, בפי שומרי-החוק, הועלתה שוב הסע-נה הישנה, שבעיר גדולה עדיף בית-בושת תחת פיקוח החוק על יצאות פרועה, כי ביכול.

טענות אלו אינן בהכרח נכונות: בתי-בושת הופכים, כמו כל עסק שעל-גבול ה' חוק, למירבץ אידיאלי לסחטנים ולפושעים, גברתנים וסתם סרטורים. המשתלטים על ה' יצאניות המתרכזות בהם בלא פחות יעילות מאשר על יצאניות-הרחוב.

מצד שני, מתעלמת מדינת-ישראל — מטע-מים של מוסר דתי ושל הגינוי-מעושה — מעצם קיום הבעייה. אין פיקוח ראוי על יצאניות-הרחוב, ולכן הדרך היחידה להשתלט על גל מחלות-המין, המציף את הארץ מדי פעם, היא לכלוא את הפרוצות ליר-מיים, להעביר אותן בדיקה גיניקולוגית, להגיש טיפול לאלו הנזקקות לכך.

מה שמבלים עוד יותר את צידקת הטענות, כי מתיחסים בארץ ליצאניות כאל חיות טרף — ולא כאל מיקרים סוציאליים פסיכר-פאטיים או כאל בעייה חברתית מדאיגה.

• לאחרונה נפוצה בתל-אביב ובחיפה — אך לא בירושלים — מגיפה של כיני-גוף. טברת רופאים רבים: היא הועברה על-ידי תושבי-השטחים, המבקרים אצל פרצות ב' ערי-החוף, מתביישים במיקרים רבים ללכת ליצאניות בירושלים עצמה.

20 שנות חייו היפות ביותר

מתוך "הסליק" הפרטי של שאול ביבר

הספר (לא אלבום) המעניין ביותר, המרתק ביותר-והאמיתי ביותר על 20 השנה.

הפצה בלעדית ידיעות אחרונות

כתר מלכת היופי לת"א

מלכת היופי של ישראל לשנת 1968 נבחרה יפהיה מת"א.

כמלך המטבח מוכתר מזה שנים שמן "אקסטר" סי. די. של "עץ הזית" והראיה כי גם השנה זכה במקום הראשון במשאל העם. ומה הפלא נסי ותחככי כי אין כמוהו לבישול, טיגון, אפיה ואף לתיבול הסלטים.

לכן אומרת גם המלכות: הוא היחיד — שמן סי. די. (מ.)

הנהלת חשבונות

במכון

לביא

בעזרת ספרי

לביא

- * קורס בוקר מזורז ג'
- * קורס מזורז ד'
- * קורס מזורז ג' + ד'
- * קורס רגיל ג'

הפתיחה: 10.7.68

נמשכת החרשמה לקורס למדופלמים.

תל-אביב, רחוב סמולנסקין 7, מפנת בן-יהודה 90.

רמת-גן, שדרת הילד 21, על-יד קולנוע "אורדע".

תכשיט מקורי המהווה

אקסמפלר יחיד ללא

עותקים, מעשה ידי נעם

אישור מעין זה מתלווה אל מרבית תכשיטיו של נעם, אך למעשה, כלל אינם זקוקים לאישורים למיניהם, שכן התכשיטים לשעצמם מדברים בעד עצמם וזאת בשל עצובם האמנותי, רמתם ומקוריותם — עובדה שתאשרנה כל אותן שבקרו ב"השרון", חנות לתכשיטים מקוריים, ככר מסריק 14 ת"א.

נפתח קורס ערב

טלויזיה למתקדמים

המכללה הפוליטכנית

ת"א, טשרניחובסקי 31, טל. 612741

(המסך עמוד 13)

בכללות, יש פה נשים מאוד נחמדות, חשופות
עות קסמים, ועדיין זה לא הפריע לי להת-
רכז בהצעת-חוק זו או אחרת.

קריאה: אתה מתוודה?

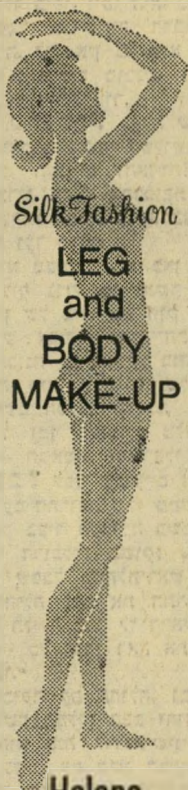
אורי אבנרי: אני מודה ומתוודה שה-
דבר אינו מפריע לי. הוא יכול להפריע רק
לאנשים אשר יחסם למוסר הזא כה מיושן,
שהם מחזיקים לכל מגע עם האמנות של
ימינו, עם הקולנוע והציור של ימינו, עם
הספרות של ימינו, ונשאר להם גירוי
מתקופות אחרות, כאשר נשים היו לבו-
שות מקודקוד ועד כף רגל. ההזדמנות הרא-
שונה של אשה בבגדים המורכב מחלק אחד,
מהצוואר ועד הברכיים, לפני 50 שנה —
היה בשבילם גירוי שאי אפשר לעמוד בו.

אלבומים לחיילים

וזנינה לאיבי

אותו שבוע עסקנו בשלל עניינים
אחרים. ביניהם:

● המשכנו להילחם למען זכות-ה-
תפילה של הרפורמיים ליד הכותל

Silk Fashion
LEG
and
BODY
MAKE-UP

Helena
Rubinstein

אל תהססי להפנות את גבר!

הוא יראה נאה ומושך עם קרם האיפור, לגוף חשוף,
של הלנה רובינשטיין המכסה כל פגם וכתם.

הראי את כתפייך, זרועותיך, רגלייך, הן רכות, עדינות וללא פגם
SILK FASHION Leg & Body Make-up לאחר איפור בעזרת
של הלנה רובינשטיין.
החליקי את המשחה על עורך עד אשר תתמוג והניחי להתייבש
ל-5 דקות.

SILK FASHION Leg & Body Make-up אינו מכתיס את בגדייך,
אינו יורד במים, אך קל להסירו במים וסבון.
ניתן להשיג ב-3 גוונים: עור נפלאים, בהתאמה לצבע עורך.

יעוץ קוסמטי חנים במרכז ההדרכה, שדרות קק"ל 94 תל-אביב,
בימי שני ורביעי, בין 6.00—3.30 אחה"צ.

Helena Rubinstein

שחם לבינסון אילון

הפגנה במקום שייאסר

המערכי, אחרי שהכנסת הצליחה למשוך
את העניין במשך למעלה משבוע באמתלות
נוהליות. עליך הגשנו מחאה חריפה.

● נאמנו נאום חריף בקשר עם הצעת-
החוק לתשלום תגמולים לנרדפי הנא-
צים. האשמונו את הממשלה במעילה-באימון
ובגישה בלתי-אנושית לעניין.

(לתשומת-לב נרדפי הנאצים: בעת הדיון
בחוק זה בשעה 3.50, נכחו באולם, מלבד
הנאם (גולן), היו"ר (סרלין) ואני, רק
ארבעה (!) חברי-כנסת, והם: ביטון (מע"י),
ורדיגר (פא"י), פנחס רוזן (לי"ע) וחביבי
(רק"ח). נעדרו לא רק השר וסגן-השר, אלא
כל סיעות גח"ל, המפד"ל, מפ"ם, אגו"י
והמרכז החופשי. ח"כ מק"י היה חילה.)

● נאמתי והצבעתי נגד תיקון לחוק
חסינות בניין הכנסת, שנועד למנוע להבא
הפגנות מוד בניין הכנסת — באותו
מקום בו נערכה, לפני שבוע, הפגנת הסטור
דנטים נגד סיפוח השטחים.

● קיבלתי תשובה ממשרד-המשפטים כי
דנים בבקשתנו למתן חנינה לאיבי-
נתן.

● הגשנו הצעה דחופה לסדר-היום נגד
התוכנית להקים מיסעדי-שפכים ברא-
שון-לציון.

● הגשנו שורה של שאילתות נוספות,
בין השאר על: ארנקיטת הליכים משפטיים
נגד החוגים הדתיים, המנהלים הסתה
פרועה נגד הרופאים; הצעת התייך
של מ"מ שרי-החוק הרומני; סידורי
שרותי-המילואים של הסטודנטים,
העוללים להביא לגיוסם פעמים בשנת-
לימודים אחת; אי-חלוקת אלבומים של
צה"ל בחינם למי שאינם קצינים; החרם
של קול ישראל על צמד העופרים;
הסירוב לתת מעמד של רב צבאי לרב
הרפורמי טוביה בן-חורין; פגישת אבא
אבן עם גונאר יארינג בחו"ל, בניגוד
להכשתו מראש.

לוי אשכול

מרכז
עדשות מגע
CONTACT LENS CENTER
„גרובסקי — אישון לנס“
תל-אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח'
מינסקר 20, ליד מוגרבי, מול מגרש
חניה) טל. 55029
שעות קבלה 9-17
נשמח לשלוח חוברת חסברה
למי בקשה.

אם קולה
אז
טאפו קולה

לאשה בהריון
חמתנה הנאה ביותר —
ספרו של
פרופסור יוסף אשרמן
„לקראת אמהות“
לחשיג בכל חנויות-הספרים

גמאל היה ידידו של בית הספר — חבר נאמן — מחזר ביישן ואוהד יהודים" מספר עורך-הדין סעד מלכי, שעלה ממצריים שם התרועע עם השליט המצר גמאל עבד-אל-נאצר

בת שנת הלימודים 1934, הגיע לגימנסיה שלנו תלמיד חדש. הוא היה גבהי קומה, יפה תואר, חייכני וביישן. ידענו שלפני שהגיע אלינו למד בשלושה בתי-ספר תכונים אחרים, אותם נאלץ לעזוב מסיבות שונות. אחרי שהיננו בהתנהגות בימים הראשונים — היינו בטוחים כי גם ימיו בגימנסיה שלנו יהיו ספורים ביותר.

שמו של התלמיד החדש: גמאל עבד-אל-נאצר.

בית-הספר שלנו — אל-נהרה אל-מאסרייה — נמצא ברובע אל-אגלה, שהוא הרובע הקופטי של קאהיר. גמאל לא התגורר ברובע הקופטי, או אפילו ברובע מוסלמי כלשהו: לאביו, חוסיין עבד-אל-נאצר, ס' קידממשלה קטן שמונה כמנהלו של סניף דואר, היתה דירה בת ארבעה חדרים בסימטת חאמיס-אדס. זוהי סימטה השוכנת בקצהו הדרומי, העני, של הרובע היהודי. למעשה, היה ביתו של גמאל מוקף מכל העברים במישכנות-דלים של יהודים מן העדה הקראית.

שלא כרבים מבני-הנוער המצריים, לא

הייתי ידידו של נאצר!"

הירבה להשתעשע. הוא היה בן שש-עשרה בסך-הכל, וכבר אז הרגיש שצריך לעשות משהו. לעשות משהו למען העם, למען המדינה.

השנים 34-35 היו שנים קשות, במצריים. נחאס-פחה, מנהיג מפלגת הוואפד, הודח מראשות הממשלה. במקומו עלה תאופיק נ' סים פחה, שכיהן עצמו ראש מפלגת-העם. ראש-הממשלה החדש פיזר את הפארלמנט, ביטל את החוקה, והעניק לעם חוקה חדשה שבכלל לא מצאה חן בעיניו. מאחרי כל אלה נמצאו המלך והאנגלים, שבחשבו במצריים כבתוך שלהם.

מי שהגיב בחריפות על חילופי-השלטון היו הסטודנטים ותלמידי בתי-הספר התיכוניים. במשך שבועות ארוכים נערכו הפגנות והתנגשויות כימעות מדי יום ביומו. המפגינים דרשו להפיל את המישטר, לזרוק את האנגלים, לערוך בחירות חופשיות, ולחוקק חוקה חדשה.

גמאל מארגן שביתה

בגימנסיה שלנו היה זה גמאל ש-אירגן שביתות כימעות יום-יומיות. לא רק שהוא בעצמו לא למד — הוא גם הפריע לכל הכיתה ללמוד. כשגמאל היה אומר „היום שביתה“ — שום דבר לא עזר. לא פעם התחננתי בפניו שילמד, ושיחן לנו לפחות לסיים את הבחינות. זו היתה שנת-הלימודים האחרונה בגימנסיה, ואני רציתי לסיים ולהיכנס לבית-הספר למשפט. טיפ. אבל בענייני פוליטיקה לא היה גמאל מוכן להקשיב לאיש.

הוא נפצע לראשונה ב-13 בנובמבר 1935, באותו יום שחזר שוקרא את-רכב בשם „יום הגשר“, הסטודנטים והגימנזיסטים הכריזו על שביתה כללית. ההפגנות החלו בלב קאהיר, ואלפי תלמידים זרמו אל שפת-הנילוס, שמעברו השני, באל-ג'יזה, נגד צאה אוניברסיטת סואד-אל-אחל. הנציב הבריטי, סר מיילס לאמסטון, הר' רה להרים את הגשר שמעל לנהר כדי למנוע מן הסטודנטים להתאחד עם התלמידים. תלמידי הפקולטה להנדסה סחבו ס' רות, ירדו לנהר, וניסו להוריד את הגשר בכוחות עצמם.

חסון, לובש מדי-צבא. הוא ניגש ישר אל גמאל. אני התרחקתי לעברו השני של הכי-ביש. איני יודע בדיוק מה התרחש ביניהם. ראיתי שהם מתוכחים, שהבחור עושה תנועות מאיימות. אבל גמאל עמד זקוף וגאה, לא נרתע לאחור, אפילו צעד אחד.

„הוא הזהיר אותי שאני לא אעזי יותר לחזור אחרי אחרוני“, הסביר לי גמאל לאחר מעשה. „אבל אני מצפצץ עליו.“

איני יודע אם היה זה בגלל הבחינות שהעיקו עלינו מייד לאחר-מכן, או בגלל סיבה אחרת, אבל לאחרי הפגישה לא המשך

חודשים תמימים. צורת החיזור היתה כזאת: היא נהגה ללכת ברחוב, מן הגימנסיה הביתה, ואנחנו היינו פוסעים 30 מטר מאחוריה, ועוקבים. גמאל השתגע אחריה, אבל אף פעם לא העז לגשת אליה ולהציג את עצמו. במצריים של אז זה היה מאוד בלתי-מקובל, וחזק מזה בכל העניינים האלה היה גמאל ביישן נורא.

אבל גם החיזור השקט הזה לא עבר בשלום. משפחתה של סוראיה היתה אמרי, והם לא הסתכלו באהדה על בנו של הפקיד העני, המצו ללבוש עניני לעבר בתם. אני זוכר שיום אחד תפס אותי גמאל

מאת סעד מלכי

עורך-הדין סעד מלכי נולד במצרים, בשנת 1916, למשפחה יהודית-קאהירית מן המעמד הבינוני. ב-1941 סיים את חוק-לימודיו במאקולטה למשפטים של אוניברסיטת פואד-אל-אוול, בבירת מצרים, ועד למלחמת-השיחור בנה פראקטיקה משפטית משגשגת והיה פעיל בקהילה היהודית. לאחר מלחמת-השנה-רור עזב בגניבה את מצרים, עלה לישראל, נימנה עם מייסדי „התאחדות עולי מצרים“, היה פעיל במפא"י — עד שפרש ממנה עם בן-גוריון.

כיום, לאחר שנשט כל פעילות פוליטית, משמש מלכי כפרקליט בתל-אביב. רק עכשיו, לאחר שהצליחו כל בני-משפחתו לצאת ממצרים, הוא מוכן לגלות כל הידוע לו, מנסינו האיש, על חברו-לספסל-חלימודים בגימנסיה — המוכר כיום כנשיא הרפובליקה הערבית המאוחדת — גמאל עבד-אל-נאצר.

משום כך, אני חושב שאני הישראלי היחידי המכיר את גמאל עבד-אל-נאצר ב-אופן אינטימי.

★ ★ ★

אהובתו של גמאל

במצריים שז שנת 34, היו הבילויים מועטים מאד: בצהריים היינו קונים גר-עינים והולכים להסתכל על הבנות, שלמדו בגימנסיה הסמוכה. תמורת שני מיל היה כל אחד מאיתנו מקבל שני כיסים מלאים גרעינים, וככה, כשאנו מצויידיים כהלכה, היינו הולכים לרגל אחרי אהובתו של גמאל.

הוא היה אז מאוהב מאד בנערה בת שש-עשרה, בשם סוראיה. היא למדה באגף השני של בית-הספר שלנו, אגף המיועד לבנות, והיא גרה ברחוב תאמדי, באותו רובע. גמאל חיזר אחריה בלהט, במשך שלושה

גמאל לעקוב אחרי סוראיה אהובתו. ★ ★ ★

בלי

תעודת-בגרות

הביוגרפיה הרשמית שלו אומרת, כי לאחר שקיבל את תעודת-הבגרות בנכנס לאקדמיה הצבאית. זה לא מדויק. גמאל לא קיבל מעולם תעודת-בגרות. הסי' בה: בשנת-הלימודים האחרונה הוא הופיע בגימנסיה אולי 40 יום, בסך הכל. את יתר זמנו הקדיש למה שגראה בעניני כפעילות מהפכנית. בכלל, מן הרגע הראשון שהכרתי אותו, חשב בגמאל אך ורק על נושא אחד — המהפכה.

היו בכיתה שלנו ילדים שמבחינה לאר-מנית היו יותר קיצוניים ממנו. הסי' צאצא שלם היו: „מות לאנגלים“ או „תחי ה-עצמאות“. סיסמתו של גמאל היתה „תחי המהפכה.“ הוא היה מחור רציני, ריבץ יותר מכפי שמתאים לגילו. הוא היה שקט, סגור, לא

בהפסקה ואמר: „סעד, שמעתי שאחיה של סוראיה, זה שלומד באקדמיה הצבאית, מס' סר שאם אני אמשך להתעסק עם אחרות, הוא ישובר לי את כל העצמות או בוא איתי ונראה מי יותר גבר.“

★ ★ ★

משוה עומד להתרחש

גמאל היה גבר. אני — לא. למען ה-אמת הייתי די פחדן מסבקי, ושנאתי ריב. ביחוד לא עם ערבים. אמרתי לו שאני לא רוצה לבוא, אבל הוא התעקש: „אתה רק תעמוד בצד ותראה מה שאני עושה לו.“ הרגיע אותי.

באותו יום עקבנו אחרי סוראיה עד ל-ביתה ממס. ראיתי שהיא מגיבה מבטים לעברנו, והבנתי שמשוה עומד להתרחש. ובאמת, כמו שהגענו לבית שלה, והיא על-תה למעלה, ירד במדרגות בחור גבוה,

שבה הסתובבתי, היו מקובלים בילויים משר-
תפים לבחורים ולנערות — דבר שאצל ה-
מוסלמים היה אסור בתכלית האיסור.
גמאל, שהיה בודד, ביקש ממני לא פעם
שאצטרף אותו לחברת שלנו, ואכיר לו נערות
יהודיות. אבל בקרב הבחורות שלנו לא
היתה אף אחת מוכנה לצאת עם מוסלמי,
אפילו שהיה קצין ויפה-תואר. לאחר מכן
הפכו פגישותינו נדירות יותר ויותר, אני-
על-פי שנשארנו ידידים נאמנים.

★ ★ ★

נחש
מי

זה?

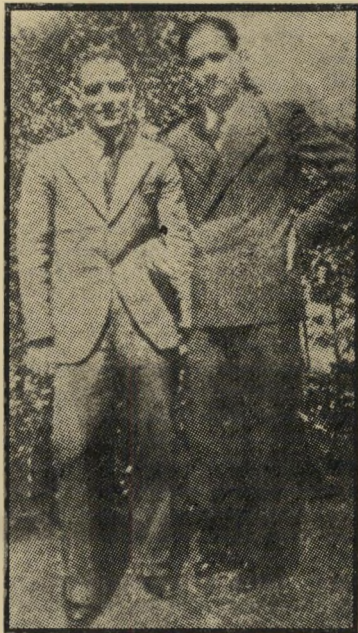
פגישתי האחרונה עם גמאל עבד-
אל-נאצר התקיימה בחודש יולי 1949,
זה קרה לאחר תבוסתו הגדולה של הצבא
המצרי בארץ-ישראל. מצבם של היהודים
היה גרוע מגורע. שני אחי, זיק ואלברט,
היו עצורים במחנה-ריכוז ליהודים. אני
נאלצתי לספל במשפחותיהם ולהתרוצץ כמ-
טורף בין משרדי-הממשלה השונים, כדי ל-
נסות להשיג שיחרורם.

יום אחד, כשיצאתי ממשרדו של מוחמד
בני חסאן, ראש האגף לתפקידים מיוחדים
במיניסטרי-הפנים, ידעתי כי גם אני עו-
מד להיארסר. הלכתי אס-אס — שקוע ב-
הירהורים ברחוב עומאר אל-דין, שהוא ה-
דינגוף של קאהיר — כשלפתע חשתי ב-
שתי ידיים המכסות את עיני מאחורי. נחש
מי זה? שאל קול גברי גס. שלחתי יד

מזחמה

פרטית

ק לאחר שציוו האנגלים על פא-
רוק להחזיר את נאחס פחה לשלטון,
פסקו המהומות וגמאל חזר ללימודים. אבל
„אמנת הכבוד והעצמאות“ שחתם נאחס
פחה עם השלטון הבריטי שוב לא מצאה
חן בעיניו. „זו רמאות“, הסביר לי „לא

נאצר (מימין) וידיד
„היא הגניבה מבטים...“

יצא מזה שום דבר. אני אמשיך במלחמה
עד שייצא האנגלי האחרון ממצרים.“
בינתיים, נאלץ גמאל לפתוח במלחמה
פרטית. כיוון ששמו היה מוכר היטב למש-
טרה, היה בית-הספר זוכה לביקורי-שוטרים,
חבושי-קסדות, כימעט בכל יום. זה לא מצא
חן בעיני המנהל, סוליימן ביי זאכי, והוא
החליט לסלק את מוקד-הצרות. גמאל גורש
הביתה.

אבל כבר אז היו לו אוהדים. תלמידי
בית-הספר, בהנהגת שניים מחבריו הלא-
מניים של גמאל, חסאן ואסקר, הכריזו על
שביתה עד להחזרתו של המנהל שטולק.
לאחר מספר ימים, נאלץ המנהל להיכנע,
שלח את חסן ואת אסקר לביתו של גמאל,
להחזירם.

ואז עשה גמאל מחזה טיפוס: הוא
הודיע, כי לא יחזור אלא אם כן יופיע
קצין-המשמעת של הגימנסיה, נסיף אפנדי,
באופן אישי, יתנצל בפניו, ויבקשו לחזור
ללימודים. בלי-תבונה, הסכים המנהל גם
לכך — וגמאל חזר לבניין בית-הספר לקול
תשואות ומחיאות-כפיים.

★ ★ ★

תכיר
לי

יהודיות!

ה אירע כבר בסוף שנת-הלימודים.
אחרי-כך עבר גמאל לאקדמיה.

עבד-אל-נאצר הצליח להתקבל לאקדמיה ה-
צבאית — לא בשל ציוניו הטובים, אלא
בזכות קומתו הגבוהה והופעתו הנאה. הק-
שרים כינינו המשיכו להיות הדוקים. בראש-
השנה היה גמאל משגר לי מן האקדמיה
כרטיס-ברכה, בפסח היה בא לבקר אותנו,
ופעם גם השתתף בסעודת ה„סדר“ והחמיא
לאמי על תבשילית הטעימים.

אבל הוא הוסיף להיות ממורמר, קיצוני
בדעותיו הנוגעות במישור, ושואף-מהפכות.
פגישותינו נתמעטו, אני נכנסתי לבית-הספר
למשפטים, והחברה שלי היתה מורכבת מ-
טיפוסים אחרים לגמרי. בחברה היהודית,

בית-הספר של נאצר
„הוא לא בא ללימודים...“

רוטטת לאחר, והרגשתי באקדת. שלחתי יד
שנייה, וגם זו נתקלה במתכת הקרה. הייתי
בטוח שאוסרים אותי.

ואז, הסיר האיש את ידיו מעל עיני,
ולפני עמד — גמאל.

הוא לבש מדי-קרב מאובקים, ואת כתפיו
עטרו דרגות של רב-סרן. „אני חוזר עכ-
שיו מחזית פלוגיה“, אמר לי. „אל תשאל
אותי שום דבר, סעו.“

נכנסנו לבית-קפה סמוך, שתינו קפה, שר-
חקנו ששכש, ודיברנו על העבר. על ה-
הווה. על המלחמה בארץ-ישראל — לא היה
גמאל מוכן לומר אפילו מילה אחת. אחרי
כן הלכנו לקולנוע.

אני זוכר איזה סרט היה זה. אני זוכר
רק כי לפני שהתחיל, הציגו על הבד את
תמונת המלך פארוק, ורב-סרן גמאל עבד-
אל-נאצר קם על רגליו, נעמד ב„דום“
והצדיע לתמונת המלך.

כשיצאנו, חיבק אותי גמאל, אמר לי
„להתראות“ — והלך. חודש וחצי לאחר-
מכן יצאתי את מצרים באמחלה שאני
נוסע לעשות דוקטוראט באוניברסיטת-הסור-
בון שבפרס. עליתי לישראל, ולא חזרתי
יותר למצרים.

הפעם הבאה שראיתי את גמאל היתה
על המסך הטלביזיה, לאחר ההפיכה במצ-
ריים.

בעיני, גמאל עבד-אל-נאצר הוא שני אני-
שים שונים: האחד — שליט מצריים, עבד-
אל-נאצר, אויב מדיני-ישראלי; השני —
גמאל, כפי שקראתי לו אז, והנחשב עד
היום לחבר טוב ולידיד נאמן.

אני מוכן בכל עת ובכל שעה לנסוע
ולדבר איתו. ייתכן שפגישתנו לא תביא
לשום דבר, אבל שום יהודי בעולם אינו
יכול לדבר עם נשיא מצרים כמוני.

החברות המשתפות במיבצע

לא רק כתר ותהילה מצפים
למלכה וליתר המתחרות. מיטב
החברות בארץ יעניקו להן מת-
נות יקרות וטיפול מלכותי.

שעון מצויין - למצטיינים

★ טיסו

יצרני השעון השווייצרי בעל המוניטין
העולמי („שעון מצויין — למצטיינים“)
יעניקו למלכה שעון מותאם למלכת
המים: שעון תת-ימי יקר ערך.

★ אלסטקס

יצרני בגדי-הים המהוללים, יעניקו למל-
כה בגדי-ים שיהיה חידוש באופנת בגדי-
הים. הם גם יחלקו בין משתתפות הני-
שף בגדיים אשר יוגדלו בערב ההכתרה.

רבלון (ישראל) בע"מ REVLON

מוצרי איפור ושיזוף קיץ 1968

לקראת נשף ההכתרה תקבלנה המועמדות את תכשירי השיזוף
של רבלון (מערכת מוצרי „ברונזילאסטר“) כדי שתופענה
שחומות בערב ההכתרה.

★ אוולין

מכון ליופי, להרזייה ולייצוב הגוף, ב-
רחוב דיזנגוף 101, יאפר לפי מיטב כללי
האיפור החדש את כל המועמדות.

מקרנות ומסרטות
BELL & HOWELL

מקרנת דגם 456
סובר אוטומאטית
לסרטי 8 מ"מ
וסופר 8

מסרמה
חושבת
דגם 440

★ בל אנד האוול

מסרמה 440 — שי למלכת-המים, שבה
תנציח המלכה את מעמד הכתרתה.

★ תכשיטי דני

רחוב זמנהוף 19, מייצרים במיוחד
בשביל ההכתרה את הכתר ואת השר-
תל-אביב, ברחוב מאמו ובמלון „דן“.

★ אנטה

תכין את כל המועמדות לקראת שני
הנשפים במכוני התסרוקות שלה ב-
תל-אביב, ברחוב מאמו ובמלון „דן“.

★ אלד

חברת חסריגים המפורסמת תעניק מל-
תחת-בגדים מפוארת למלכה הנבחרת.

התלככת ההיחברות

★ ★ ★ ★ ★ היכּונו לנשף! ★ ★ ★ ★ ★

★ נשף בחירת מלכת המים יתקיים במוצאי־שבת הבאה, ה־13 ביולי, בשעה 8.30
★ בערב, במלון "רמת אביב". אם לא הכנת לעצמך ולבת־זוגך כרטיס – עשה זאת
★ מייד, כמשרד "לאן" וביתר משרדי הכרטיסים בעיר, או במערכת "העולם הזה".
★ בנשף יופיעו 20 המועמדות הסופיות, והקהל הוא אשר יבחר במלכה ובסגנית.
★ תיה. תצלומי כל המועמדות יפורסמו בתוספת לגיליון הבא של "העולם הזה".

ח ל ו ם ל י ל ק י ן

מחכה לך בשבוע הבא, מסביב לבריכת מלון „רמת אביב“, בהנחייתו של שמואל שי הפופולארי * זמר הגז הכושי גימי לוי * שלשיית אדלר, אמני מפוחיות-הפה * כוכב מיצעדי-הפיזמונים אברהם * טולידאנו * הזוג המזמר אלכסנדרה ועוד * דויד קריבשה ותזמורתו * תזמורת-אורחת ממעודן * צברה” – כל הכוכבים האלה יניעו את הערב בתוכנית אמנותית.

וּלְתוֹשָׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם

ייערך נשף ההכתרה, בהשתתפות המלכה וסגנויותיה, שבוע לאחר מכן, במוצ"ש, 20 ביולי, בשעה 8 בערב, בני מלון "הולילאנד". כרטיסים למופע זה ניתן להשיג אצל משרד בן נאים, וביתר המשרדים למכירה מוקדמת בירושלים.

שרה גורן תסיים את הטירונות שלה יום לפני שת-

פיע בתחרות. היא בת 18, ולפני גיוסה עבדה כמזכירת גיזבר ההסתדרות, דבר שהשאיר לה די זמן כדי להופיע גם כדוגמנית בחודש שעבר אף זכתה בתואר "סגנית מלכת היופי" של ישראל, מטעם לאשה.

נוסף לכל המתנות המכונות למלכה, מכין לה "סלון ריפיי" (תל-אביב, רחוב פרשמן 42) שימלתי-הכתרה מלכותית, מעשה ידיו של מתכנן-אופנה שזה עתה הגיע מלונדון.

עדה ראובן

עדה ראובן היא בת המושבה מנחמיה שבעמק הירדן, ואשר עברה רק לפני שבעה חודשים להתגורר בתל־אביב. בת 17, בעלת עיניים כחולות ושיער חום, אוהבת לצייר, מחברת שירים — ואף פורטת על האקורדיאון.

יעל כהן

יעל כהן היא תלמידיה, בת 17 וחצי, בעלת שיעור שחור ועיניים שחורות, עדינה ונעימת'הלי' כות. אביה עוסק בתעשיית הנעליים - והיא עצמה פקידה בבנק תל' אביב. היא אוהבת לשחק, יכולה לפתח מהירות רבה בשחיית'חזה.

גולדסטאד * גולדסון

תמרורים

נחוג • יום הולדתו המאה של **דניאל פיינפלד**, תושב רמות השבים, שהגיע לישראל מארץ מולדתו גרמניה, ב־1940, כי עיצומה של השואה — בהיותו כבר בן 72. את דרכו ארצה עשה דרך רוסיה, יפאן וארצות הברית, בפרוסיה היה ידוע כפרקליט מוצלח ואחד ממעריציו של הקיסר הגרמני וילהלם, הטיף להשמדתה של בריטניה כי עיצומה של מלחמת העולם הראשונה. את סוד אריכות ימיו הוא מתקן — בגרמנית, כמובן — במשפט: „אופטימוס, ידידי, אופי טימוס!“

ני שאו • בחתונת פאר במלון השרון בהרצליה, **נאוה ויינשטיין** (19) ו**מנחם צבי רייזנברג** (20). החתן, בנו של המיליונר יוסל רוזנפוט, מניצולי מחנה ברנר בלזן, הוא סטודנט אמריקאי שהירבה לברך בארץ. הביקורים, לפני שנתנים, הכיר את כל תר, צברית שאביה מורה ואמה ורקחת.

ני שאו • ברי **כה גלזר**, בתו של הרב האשכנזי הראשי לק"ק רמלה, עם בחירת ליהב **יוסף**, תלמיד חכם משיבה ירושלמית, לפי כללי היישוב הישן, ועלפי שידוך, כדרך המסורת.

נולדה • בתם הבכורה של **מוהר** **עלי קלי** ואשתו בלינה, אלוף העולם ב־מישקל כבד לשעבר, המחכה עתה לשמיעת עירעורו נגד מאסר שנפסק לו על סירובו לשרת בצבא ארצות הברית, בטענה כי כהן נטו כאישיות של המוסלמים השחורים ארצות הברית, בלינה, לא הירבה לדבר סרט עליו שירות צבאי, בהזדמנות ההגיגית. בניגוד למינהג, הטיל על סוכנו לשוחח עם העיתונאים על הלידה, ולבשר להם כי „האלוף נרגש מכדי שיוכל לדבר“.

נשדדה • השחקנית **מיה פארן**, אשתו החיה בנפרד של פראנק סינאטרה. הפורצים חדרו לביתה ליד לונדון, קשרו את אמה, השחקנית מורין אוסאליבאן, גנבו תכשיטים בשווי של 24 אלף דולאר, מבלי שמיא עצמה תרגיש בהם. הם ברחו חיפשו את טבעת האירוסין שנתן לי פראנק, הצירה, והציגה את הטבעת המשובצת יהלום של תשעה קאראט; אלא שדאגותיה היו נותרות יותר ליחס העיון שגילתה הכנסיה הקאטולית, כאשר פסלה את סירטה האחרון, התינוק של רוזמארי, „לא רק בגלל צילומי העירום שבו, אלא מפני שמציגים באור קנטרני את אנשיה הנכסיה“.

הוכתר • בכתר אלוף העולם לשתיית בירה, האנגלי **ליונל קאט**, 37, אב לתשעה ילדים, נשאת 17 בקבוקים גדולים תוך שעה אחת. מבין 199 המתחרים האחרים נותרו רק תריסר בסוף השעה, והמנצח עצמו התעלף מיד עם קבלת הכתר.

נפרד • ג'ון לנן, אחד מארבעת הדיכוישיות, מאשתו סינתיה, אחרי שש שנות נשואין. לאחרונה הירבה להופיע עם הבמאי אית הופאנית יקור אונו, וכבר הגיע לשלב שפרקליטו מנהל שירות חות עם פרקליטה של אשתו.

התמנה • ל־תפקיד שופט בית המישפט העליון של ארצות הברית, השופט **אייב פורטאס**, היהודי הראשון ש־זכה לכבוד זה. פורטאס, 58, היה עורך דין מצליח בחאשינגטון לפני מינויו ב־שנה שעברה לתפקיד שופט עליון על־ידי ידיו מזה 25 שנים, הנשיא לינדון ביירנסון.

נפטרה • בגיל 96, **ברטה פטאי פורדיוסטר**, תושבת ירושלים המיוחסת מאז מלחמת העולם הראשונה, ובתם של מייסדי השכונה האמריקאית בעיר. היא ניהלה בית חולים לילדים, וגם את בית המלון אמריקן קולוני, שהיה לה ולבעלה. הצטיירה בגישתה האנטי־ישראלית, אף כי צידדה באיחוד ירושלים.

ספרים

תיעוד

זהב

במקום זבל

(אלבום צה"ל על מלחמת ששת הימים; הוצאת משרד הביטחון; עורך: אלימ מר דני בראון; עיצוב גרפי: ו. טורנובסקי ושות'; כיתוב: נתן שחם). מיד לאחר ה־מלחמה, הפסקו שורה שלמה של מו"לים זוטרים להדפיס סיפרי פורנוגרפיה, הקדישו את כל מאמציהם לסיפורי ששת הימים. הם הוציאו לאור, לעשרות ואף למאות אלבומים וספרים על המלחמה, כתובים רע ובסיגנון שוביניסטי, ומדפסים בצורה גרועה. להוציא שניים שלושה, היו אלה כרכי זבל, פורנוגרפיה מלחמתית שביישה את אלה שמתפקידה היה לשבח. עתה לקח צה"ל את משימת הנצחת המלחמה לידי. כמו כימעט כל מה שצה"ל עושה, גם מבצע זה עבר בהצלחה ובהודור. דף אישי לרכוש. האלבום מלווה מיפות וציורים, תרשימים ותצלומים בשחור לבן ובצבע. הוא מכסה את כל צידי המלחמה — הדיועים לעיפה, המקבלים מימד חדש. ספח שמעשע הוא דף אישי על מלחמת ששת הימים, מודפס אף הוא בצורה עשירה למדי, ובו יכול כל אחד שהשתתף במלחמה, לרשום את מה שיש לו להגיד. בתור פעולת הנצחה, זהו ללא ספק אחד המיבצעים הכדאיים יותר, בשטח מו"לות המלחמה. יש בו רק טעם לפגם אחד: חלק ניכר מן התצלומים הקרביים שוחזרו לא־חר מלחמת ששת הימים.

ספרות

סוריאליזם חינוני

(נמלים; מאת יצחק אורפז; הוצאת עם עובד). זהו סיפור השלישי של בעל מות ליסנדרה וצייד הצביאה — ואם לא הטוב בספריו, לפחות יצירה ספרותית סימבולית בעלת ערך, כשלעצמה. בצורה סוריאליסטית מתאר אורפז, אחד המוכשרים שבסופרי דור הבניינים, ועורך־לילה בעל המישר בעיתות העמל שלו, על חייהם הכפולים של בני זוג העומדים על סף הגירושין, מוצאים דחאק בשעה זו קסם ואושר בלתי מובנים. בעוד מתפוררים והולכים קירות הבית — כדבריה הפתוחה — ובעוד הנמלים משחקות תפקיד קצת יותר מדי ברור ובולט, בספר סוריאליסטי מופשט־כביכול, ממשך אורפז לספר בצורה המעלה הירחורים על גווני האוטוביוגרפי של הספר — את קורות בני הזוג המסובכים בקור־עכביש של גורל הנושא את שמותיהם הם. ספר שכדאי לקרוא — ולו כדי לראות שגם בעברית יש סופרים מיקצועניים, שיאנם נוטים לעיתונאות, מצד אחד, ולספרותיות מלאכותית ומסורבלת לשון, מצד שני.

שירה

אבי הצעירים

(רציתי לכתוב שפתיים; אמיר גלבוע; הוצאת עם עובד). אמיר גלבוע היה אבי השירה הצעירה; כחבר־משק, וכאיש דור הפלמ"ח, היה גלבוע הראשון שלא התחשב באופנת היראליזם הסוציאליסטי, אשר הולידה את שירתם הגרועה של ט. כרמי ות. חפר המוקדמים — המציא מחדש, כימעט לבדו, את השירה המודרנית העברית.

אחריו באו רבים וטובים; אך גלבוע שר מר לעצמו את זכות האבות.

באמת, כולם ישנים? בקובץ שיריו האחרון, עובר אמיר גלבוע לסיגנון מחור דש ומפתיע־כלשהו לרענונות־נעורים העולה פייכמה על זו של צעירים בעלי נטיות ניוסיות. למשל, כשהוא כותב:

אני חש בהם, בזרמי־הכילון, אני יודע הם / פועלים בי גם עתה כאשר אני מבטי לפני / ראש אתהה הרחוק וכבר שער לוסף בנחשיו / זהב את חזי את בסני ...

אבל אמיר גלבוע, השר את האון שבשקיעה, יודע גם מה מע־ערך יש בארץ ל־כתוב שירים. הוא, בעליהזכויות הגדולות, כותב בשיר הנוגן את שמו לקובץ, ב־משטות:

רציתי לכתוב שפתיים־שנים / וראיתי ב־אמת כולם ישנים / ולא יהיה שומע לבי ער / וניהלתי מאוד / ורפו ידי, לא כולם ישנים, אמיר, ולא רפו ידיך, תודה לאל. כפי שמעיד קובץ זה.

20 שנות חיינו היפות ביותר

מתוך הסליק הפרטי של שאול ביבר

בתמונות, קטעי עיתונות, מודעות וקוריוזים.

אם יש לך מזל עוד תוכל למצוא את הספר הספר האנטי־אלבומי שיצא השבוע לאור וברטף הסבוע.

הפצה בלעדית ידיעות אחרונות

ג'נרל אלקטריק - אנגליה

GENERAL ELECTRIC CO. LTD., ENGLAND

להשיג בחנויות המובחרות

יבואנים: י. טויינה

תל אביב: רח' מונטיפיורי 32
ירושלים: רח' יפו 56

לטכנאי הרדיו והאלקטרוניקה!

השתלמות בטלביזיה ברמה גבוהה

בשיטה חדשה ובמחיר זול

פרוספקט ושעור לדוגמה חינם,

„המכון לטלביזיה“ ת.ד. 2728 רמת־גן

חשוב לשחקנים

אין צורך להיות רקדן מקצועי כדי לרקוד ג'ז
הרקדן והכוריאוגרף **שמעון דוי**, בוגר אולפני מחול בניו יורק ובלונדון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כושר־תנועה ומיקצב.

קורסי־בוקר וקורסי־ערב
(2 שיעורים בשבוע בכל קורס)
פרטים: 25 17 13 08.00—
10.00 ללחצ'צ: 17.00—20.00 בערב.

אם קולה

אז

טאפו קולה

אכתקדוס ארותי

פבלנות, פבלנות, פבלנות
למרות שאתם שומעים בקול, וי
עושים הפסקה במישלון המכתי
ביום, זה יקח עוד שבועות עד ש
אתגבר על מה שהצטבר אצלי
פה. אז אתם, הממתנים כבר
שבועות וירחים — אז תתיאש.

שמיניסות משתגעת
אני תלמידת שמינית ומשתגעת להתכתב
עם איזה חייל. אני כל הזמן לומדת קשה,
ואת כחט יודעת מה אני רוצה. אז פשוט
תביאי אותם (את החיילים), רק צייני למע'
לה שלא יהיו טיפשים.
והגב. של (09/): הוא: ג.ב. יש לי
ענינים ירוקות.

קצין לבנות-החמד
הקצונה מיוצגת עליידי קצין צעיר, בן 22.
היות והוא משרת במרכז-הארץ, הרי שאם
יש משהי מבנות-החמד הרצות לשמח לב

דבר אלי בפרחים

את האופנאי קוראז, אתם מכירים?
בטח מכירים.
קודם הוא המציא מגפיים לבנים,
וכולם צחקו על זה, ואחר-כך כולם לב-
שו את זה.
אחרי שנתיים המציא שמלות-מכנסיים

לבושות את זה. וכולן צוחקות על זה וכולן
לבושות את זה.
השנה הוא המציא חליפה המור-
כבת ממכנסיים, חולצה ושני פרחים על
החזה. אז אולי תצחקנה על זה וכולן
תלשנה את זה.
מה יש! אולי זה לא קריר מספיק
לימי הקיץ החמים!!!

חייל בודד, שתכתוב פשוט אל (2/09).
★ ★ ★
אופי — בומבה!

כאן יש לי בחורה עם אופי, ועוד איזה!
אופי איום וחטר-פטרות בכלל, וטבע
הרפתקני, וחוש-הומור ציני, שלא לדבר על
החוצפה המגיעה לעיתים לשיאים מפליאים.
והיות וגם אני מצטיינת בצניעות יתרה
וענווה, אני מודה בגלוי שאני די-יפה, יש
לי שיער שחור ועיניים ירוקות, וגם אינני
טיפשה כלל וכלל.
הייתם מאמינים ש(09/3) היא רק בת 17,
נוסף לכל?

הבנים עציבים
איזה נחמד הוא (4/09). הוא בן שש-
עשרה וחצי, ולומד בבית-ספר טכני, ו-
"כיתתנו מורכבת רק מבנים". וכל הבנים
עציבים. ולכן הוא גורא רוצה להכיר מי-
שהי, ככה בת 15, 16, כמובן. תלמידת
תיכון.
אילו הייתי בשנתון הזה — הייתי עונה,
כי לפי דעתי מה שקטניות צריכות בתור
חבר, זה קטנים. ולא מנולים כאלה, זקנים.
★ ★ ★
בלי זקן חוס-יהיר!

"לא טוב היות האדם לבדו" — מצטט
(5/09), וכמה שהוא צודק, בפרט שהוא בן
19, ומחפש "נערה חברה-מנית, שתאהב לסייל,
תאהב תיאטרון וסרטים, תאהב להצטלם ו-
תאהב לאהוב".
אגב, הוא חייל, ופעם היה לו זקן חוס-
בהיר.

אח ואחות
תביטו, תביטו. אח ואחות, ושניהם טוב-
עים ביים הבדירות, למרות שהם גרים על
שפת הים.
אני (6/09) בן 19, והיא (7/09) בת 17.
אני מטר תשיעים, ואחותי מטר שבעים. שני-
רי שחור, ושלה חום. עיני חומות ושלה
ירוקות. (השלישית היום. לכולן במדור זה
עיניים ירוקות!) ובכלל, שנינו נחמדים ו-
יפים נורא.
ואני רוצה להוסיף, שאם אתם לא עונים
להם, אז אתם דבילים!

קיבוצניקית!
רק תראו מה השגתי לכם:
(8/09) היא קיבוצניקית, ולומדת עכשיו
מחוץ למשק. תמירה, ובוגרת צבא, ונאה,
ואוהבת שירה, וציור, ופשוט נמאס לה לפ-
עמים להיות לבד בחוף החברה הגדולה.
נוסף לזה — יש לה כתב-יד — משהו
לא נורמלי. כמו פנינים.

סטודנט עליו
והנה סטודנט עבורכן, והוא נחמד ונורא
עליו ומקום מגוריו בתל-אביב, הגם שהוא
לומד בחיפה. אז מי שתסכים לחכות במשך
כל ימות השבוע (9/09) — תיווכח שיש
שכר לעמלה.

"בדירות הנעזרים"
בכתב זעיר ומתוק, כותבת (10/09) בת
העשרים:
"יש רגעים בחיי של אדם בהם הוא רו-
צה לדעת שמלבדו קיימים עוד בני-אדם מ-
סביב. אני חיה בתוך עצמי. והבדירות ה-
זאת נמשכת ונמשכת, ויש רצון עד לחלק
את מחשבותיך עם מישהו, לשפוך את הלב
ולספר, ולדעת שיש מי שיקשיב".
אם אתה גבוה, ומעניין, ואיכפת לך —
תוכל להכיר את אחת הבחורות הנחמדות
והרגישות ביותר שפגשתי.

משהו מאנגליה
רגע, יש לי פה משהו שבבילכן מאנגליה:
"ג'נטלמן וביישן, מקווה להתכתב על דא
ועל הא, ולשבור את הבדירות מאנגליה ה-
קרה". אז משהו מוכנה לעזור לישרלי
בן 20 בניכר, או שלא תכתוב ל(11/09),
ושתתבייש לה!

זדי
20 בינואר -
18 בפברואר

השבוע מתחילה תקופה
בחייד, בה תצטרך לג-
קוט ביוזמה, שוב ו-
שוב. על כן מוטב ש-
תתכנן בוהירות את צע-
דיך הבאים. בתדלי:
הזהרי במיוחד משחיתת,
ומספורסמים! אל תאכ-
לי לפני שאת הולכת
ליים. כותהמשיכה שלך
יגבר, לקראת סוף השבוע. אחרי מוצאי-שבת
תגבר השפעתך. למשך זמן קצר. לבשי סגול.

דגים
9 בפברואר -
20 במרץ

יום ה' מתאים לסידורים
כספיים. יום ו' מביא לך
בשורה לא כל-כך נעי-
מה. זהו שבוע טוב ל-
אלה הרוצים לבלות, ל-
השתזף, לאגור כוח
לקראת הבאות — לא
כל-כך טוב לעסקים. ב-
יחוד ידאינו אותך שו-
תפץ ושכניך. סידורי-
בית יש לסיים בזריזות — אחרת יביאו לך
שיברון-ראש. בחזית-הלב אין הרבה חדש.

טלה
21 במרץ -
20 באפריל

אם הסתבכת בבניית
משפחתיות, בת-טלה,
לא תמצאי את הפי-
תרון לצרות, השבוע.
להיפך: עד ליום ג',
בסוף השבוע, תיכנסו
יותר ויותר עמוק ל-
התחייבויות ולסידו-
רים משפחתיים. מצד
שני — כל מה שנוגע
לאיגון עיסקי או מיקצועי עולה יפה.
לבשי אדום ואל תגוימי באכילה.

שור
21 באפריל -
20 במאי

להפתעתך, ואולי למו-
רת-רוחך הסמוייה, מת-
חילים העניינים העי-
קיים להסתדר — להפ-
ליא. אתה חייב לשאול
בדעתה של בת-זוגך, ו-
אם גם לא תקבל את
כל דבריה — דע שהיא
שותרת את טובתך, ו-
רואה הרבה דברים ש-
אינך מסוגל להשיג, מחוץ ריתחת-חוששים.
בת-שור: כותה-הרצון שלך אינו חזק מספיק.

תאומים
21 במאי -
20 ביוני

למרות העובדה שאסור
לך לסמוך על אלה ה-
מציעים לך הצעות מפ-
תות, השבוע יתחיל תה-
ליך שיקום כלכלי, ל-
אלה מכם שהיו שקועים
בצרות כספיות רציניות.
ביחוד טוב סוף השבוע
ובמיוחד יום ג'. יום ה'
אינו מתאים לרומאנטי-
קה: יש בו יותר מדי השפעות עיונות. אך
תוכל להמר על מוצאי-שבת, בשטח האהבה.

סרטן
21 ביוני -
20 ביולי

איני מכיר הרבה שבו-
עות טובים יותר למ-
צוא מרגוע בטבע, ב-
אנשים חדשים, ובדב-
רים יפים, זהו שבוע
שצריך להיות מוקדש
חצי-החצי: לעבודה ול-
בילוי, בייחוד להסתכ-
לות, ביקור בתערוכות
וכיוצא בזה. אם תשי-
קיע את כל הזמן ל-
אחד משני התחומים — תינזק. אם תמי-
שיך לדאוג — תגרס נזק לזקוקים לך.

אריה
21 ביולי -
20 באוגוסט

אומנם אתה אריה —
אבל זו לא סיבה להג-
זים! קח את עצמך ל-
ידיים: אינך צריך לאכול
כל-כך, לעבוד כל-כך,
או אפילו לקבוע שורה
כה ארוכה של מיפגשים
רומאנטיים, על הסרט-
הנע, בתלביא-הא: אם את
חושבת שאת יכולה לה-
גיד לו את הכל, בתקיפות כזאת — את טו-
עה. אם תמשיכי בכך, הקרע יבוא ללא-ספק.

בתולה
22 באוגוסט -
22 בספטמבר

ועכשיו — השבוע הגורלי. עד כה התכוונת
להכין את הקרקע. השבוע תצטרכי להלום
— כל עוד הברזל הוא חם. מגע חברתי
הולם את תוכניותיך.
ביחוד ביום ג', סוף ה-
שבוע, שהוא גם הירח
החדש. אבל טוב תעשי
אם לא תסמכי יתר-על-
המידה על אחרים ובי-
יחוד לא על חברותיך
הטובות יותר. על בחו-
רים אינך סומכת בין
כה וכה, למרות שאחד
מהם, תתפללי לשמור,
הוא מהימן ונאמן יותר מכל האחרים.

האזניים
23 בספטמבר -
22 באוקטובר

המתח עולה — ועוד עתיד לעלות, בט-
רם תראה נחת מפעילותך הנוכחית. ה-
עיקר הוא לא להס-
תכסך, השבוע, עם
אנשים נוספים. לקחת
את הכל בשקט, ולע-
שות טובות, כשאתה
נדרש לכך. גם אם ה-
אנשים שמבקשים זאת
ממך, הם, בעצם,
בלתי-נסבלים. בכלל,
קצת טאקט לא יזיק.
מצבך משתנה — ל-
שבט או לחסד — עם הירח החדש,
ביום ג' הבא. עקוב אחריו בוהירות.

עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

לא. עדיין אל תצאי לחופשה. זה לא
בשבילך, זה כרוך בסיכונים ואולי אף
במחלות. אם יש לך
בעיות כספיות, נסה
לשבת עם נושך, ול-
סדר כל הניתן לסי-
דור. אבל אל תסתבך
בישיבות מסובכות ב-
יום א' הבא, המסוכן
מאוד מבחינה פינאנ-
סית ואל תוותר על
פסיק, בענייני יוקרה
או סמכות. אין זאת
אומרת שתתיר רסן לעצמך ולמצב-הרוח
שלך. פשוט — היה זהיר ונהג בתבונה.

קשת
23 בנובמבר -
20 בדצמבר

רגש-הנקמות לא יעזור
לך, ועשוי אף להזיק
לתוכניותיך לטווח רחוק.
מכתב שיגיע אלייך ב-
יום א', בתגדי, יכעיס
אותך כל-כך, שמוטב כי
תשקלי ימים אחדים את
תוכנך, בטרם תנקטי פ-
עולה או תשגרי תשו-
בה. לכאן או לכאן, ל-
עומת זאת אין ספק שאפשר לנצל את ה-
שבוע הזה: לשקול בו מחודש את כל הבע-
יות הכספיות והמשפחתיות שלך, לאור ה-
גילויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל תני-
הגי בצורה בזבזנית — כי את עלולה לסבול.

גדי
21 בדצמבר -
19 בינואר

ג'יג'i

אם הזה

הדיופלווא

האפדיקא

ניסד

לאנום

אודתיו

